

CHRISTINE CROSS

*Ar trebui
să fii orb*

Traducerea și adaptarea în limba română de

FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Capitolul 1

Ca în fiecare dimineață, mii de sunete diferite ca intensitate și tonalitate se amestecau în forfota activității imensului oraș care se trezea la viață și Park Avenue avea exuberanța obișnuită care îi plăcea atât de mult Cassandrei Winters.

Se găsea în fața intrării clădirii în care locuia, briza matinală răvășindu-i ușor părul blond. Ascultă atentă râsetele vesele ale copiilor care se jucau în Central Park și zâmbi amuzată. Un tânăr trecu pe lângă ea, fluieră admirativ și ea zâmbi din nou. Simțind în permanență nevoia de a fi sigură că arată bine, fu încântată de acea confirmare, chiar dacă i se părea un pic cam îndrăzneță.

Și cu toate acestea, complimentele nu-i erau de-ajuns a se convinge că era drăguță: își închipuia mereu că este urâtă și slută. Deși tatăl ei îi spunea mereu că este o fată fermecătoare, ea nu se simțea deloc sigură pe sine. Doar era tatăl ei... Nu putea să fie obiectiv.

– Miss Cassie! Îmi pare nespus de rău. Nu v-am văzut când ați trecut.

– Nu e nici o problemă, Robert.

Și îi zâmbi cu simpatie portarului. Bătrânul făcea parte din viața ei de când se știa.

– Da, dar tatălui dumneavoastră nu-i place să vă vadă singură aici. Oh! Sunt consternat, miss, nici acum nu reușesc să...

– Știu, Robert, nici eu, îi răspunse cu blândețe în glas.

– Era un om atât de simpatic și nu mă pot obișnui cu ideea că nu mai este printre noi... Ne-a părăsit atât de repede, atât de... Ah! V-a sosit mașina, miss Cassie. Hotărârea dumneavoastră a rămas aceeași?

– Da, Robert.

– Știți desigur că tatăl dumneavoastră s-ar fi opus, insistă el cu un glas șovăitor.

– Își făcea prea multe griji pentru mine. Acum a murit și a venit în sfârșit vremea să învăț să-mi port singură de grijă. Cred că sunt singura tânără din lume care la douăzeci și cinci de ani mai are încă dădacă.

– Ah, miss! Nu luați lucrurile în felul acesta...

– Dar asta este realitatea, Robert, și așa a fost dintotdeauna! Tatăl meu avea grijă de mine, eu mă ocupam de tatăl meu și angajații... de amândoi.

Dându-și seama că-l jignise, tânăra îi întinse mâna.

– Promite-mi că n-o să-ți faci griji pentru mine, Robert. O să fiu tare necăjită dacă o să fii îngrijorat din pricina mea. Am să-ți scriu.

Cassandra îl mângâie pe obraz și-l sărută.

– Îți mulțumesc pentru tot, Robert...

Avu impresia că simte urma unei lacrimi pe mână.

Se așează pe bancheta din spate a limuzinei și auzi cum șoferul închide încet portiera. Se întoarse și flutură mâna în

direcția lui Robert, întrebându-se dacă el o vedea. „Asta e problema când ești orb, își spuse ea. Nu știi niciodată dacă oamenii îți răspund“.

Drumul până la Windrow dură două ore. Bineînțeles că le-a luat o oră să iasă din New York, dar acest lucru n-o deranjă pe Cassie deoarece era bucuroasă să asculte zgomotele permanente care-i povesteau mii de întâmplări diverse. Apoi mașina se depărtă de oraș și, deoarece monotonia câmpiei pe care o traversau începea s-o plictisească, ațipi. Se trezi abia atunci când mașina se opri.

„Ei bine! își spuse ea. Cu siguranță, este ultima mea călătorie cu limuzina“. Șoferul deschise portiera, o ajută să coboare și-i puse bagajele lângă ea, pe trotuar.

– Sunteți chiar în fața casei, Miss. Urcați treptele și veți ajunge în fața ușii.

Plecă foarte repede, ca și cum orbirea ar fi fost o boală contagioasă de care risca să se molipsească dacă ar mai fi stat mult lângă ea. Ea știa că unii oameni reacționau în felul acela. Erau accese care o făceau să-și închipuie că era urâtă.

Mark nu era așa. N-ar fi lăsat-o niciodată singură și neajutorată. Ar fi condus-o până în casă și s-ar fi asigurat că totul era în ordine înainte de a pleca. Dar după moartea tatălui său, se hotărâse să-l concedieze pe Mark – fusese șoferul familiei de atâta vreme încât devenise un prieten pentru ei – și la fel procedase și cu ceilalți angajați, inclusiv cu doamna Carmody.

Acum trebuia să urce scările... Dar în ce parte se găseau și câte erau? Înclină capul, încercând să sesizeze cel mai mic zgomot care ar fi putut s-o călăuzească spre direcția corectă. Un corb zbură pe deasupra ei... foarte departe se trânti o

ușă... Începu să meargă încet, cu pași mici, până când piciorul i se lovi de valiză, pe care se așeză cu băgare de seamă.

– Minunat! exclamă ea cu voce tare, numai din plăcerea de a auzi un glas omenesc. Iată-mă în fața unei școli de nevăzători și nu există nimeni care să-mi servească drept ghid.

– De ce nu încerci singură? îi propuse un glas de bărbat care se auzea venind de undeva de sus.

Ea tresări speriată, și răsturnă valiza într-o parte.

– Cine ești? Unde ești?

– Tocmai ți-am spus: „De ce nu încerci singură?”

Se ridică hotărâtă drept în picioare.

– Și eu ți-am spus: „Cine e acolo?”

Întrebarea fu urmată de câteva secunde de tăcere. Apoi i se păru că aproape aude cum necunoscutul zâmbeste

– Mă numesc Wyatt Field, îi răspunse bărbatul în cele din urmă

– Începusem să cred că este un loc pustiu. Ești amabil să mă ajuți?...

– Aș fi încântat s-o fac, cu atât mai mult cu cât e meseria mea. Spune-mi doar în ce fel?

– Ei bine, spuse ea pe un ton hotărât, pentru început ai putea să mă însoțești până la scară și să mă conduci până în casă.

– În privința scărilor, pari a fi într-o formă perfectă, așa că ești în stare să le urci și singură.

Ea zâmbi cu îngăduință.

– Tare mi-e teamă că nu m-ați înțeles, domnule Field. Eu sunt orbă...

– Posibil, dar nu ești infirmă, te-am văzut mergând.

– Vrei să spui că știai că sunt orbă? îl întrebă ea cu neîncredere.

– Bineînțeles...

– Și ai stat acolo uitându-te la mine fără să încerci să mă ajuți?

Oftă furioasă și începu aproape să urle din cauza indignării:

– Știu că în acest loc se presupune că ochii sunt independenți, acesta este și motivul pentru care mă aflu aici. Dar abia am sosit și am crezut că vei face măcar câteva concesii și mă vei ajuta să intru în casă.

Îi tremura bărbia de furie. Stând în capătul scărilor, bărbatul se încruntă. Știa că cel mai greu era să le privească în timp ce urcau scările.

– Bine, voi face o excepție de data asta.

Razele soarelui făceau să strălucească părul lung al tinerei. Acesta era splendid și el se întrebă dacă ea era conștientă de acest lucru. Cassie începu să meargă prudent, cu brațele întinse înainte.

– Oprește-te! Parcă ai fi oarbă.

– Dar sunt oarbă! îi răspunse ea enervată la culme.

– Asta nu e un motiv s-o arăți cu tot dinadinsul... Și acum lasă brațele în jos. Nu e nimic în fața ta, ai încredere în mine.

– Încredere? Oi fi eu oarbă, domnule Field, dar nu și nebună!

Hohotele lui de râs o exasperară. Începu să meargă până dădu cu piciorul de prima treaptă. Urcă încet și simți prezența bărbatului în stânga ei atunci când ajunse la o nouă treaptă. După ce atinse cu degetele zidul de piatră, începu să pipăie pentru a găsi clanța ușii. Cu un zâmbet triumfător, intră în casă și-l auzi pe individ aplaudând.

– Dumnezeule, dumneata trebuie să fii domnișoara Winters! exclamă o tânără. Îmi pare îngrozitor de rau!

Se grăbi să-i vină în întâmpinare de-a lungul holului de la intrare.
– Bună ziua, domnișoară Winters, nici nu știu ce să-ți spun. Ar fi trebuit să fac prezentările necesare sosirii tale, dar în dimineața asta timpul a trecut atât de repede... Nici nu știu cât e ceasul...

Pe umerii lui Cassie se așezară două mâini mici dar puternice.

– Ești foarte frumoasă... Dar eu stau la taclale, pe când tu cred că te simți speriată ca un mieluşel. Mă numesc Maggie O'Shea și sunt o irlandeză cu părul la fel de strălucit ca și numele.

– Ești profesoară? întrebă Cassie.

– Oh, nu! Sunt... să zicem un fel de confidentă. Datoria mea de serviciu este aceea de a-i întâmpina pe invitați, de a-i face să se acomodeze... Ah, doctore Field, ai uitat și tu!

Zâmbetul de pe buzele lui Cassie dispăru.

– Constat că deja vă cunoașteți. Dânsul te-a ajutat să intri în casă?

– Ajutat, ai zis? repetă Cassie cu o voce neîncrezătoare. Mai degrabă ar trebui să-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu mi-a pus vreo piedică în cale pe când urcam scările...

Maggie îi făcu cu ochiul doctorului Field, dar se prefăcu scandalizată.

– Oh, este incorigibil, nu-i așa? Doctore, dumneata ceri întotdeauna prea mult de la oameni și mult prea repede.

– Cum arată doctorul? întrebă Cassie cu o voce aprigă.

Doctorul Field încruntă din sprâncene și se întoarse spre Maggie.

– Tu ce părere ai? o întrebă Maggie.

Figura rotundă și îmbujorată a irlandezei fu luminată de un zâmbet. Se amuza întotdeauna la sosirea noilor-veniți; încă

tunând și fulgerând față de indiferența manifestată de Wyatt, și-l imaginau de obicei la fel de slut și respingător ca un balaur.

Cassie făcu câțiva pași șovăitori și ajunse în fața lui. Îi pipăi trăsăturile, cu mișcări ușoare dar precise. Insistă puțin asupra obrazilor și simți o stare de încordare înainte de a-și lăsa mâinile în jos.

– Are înălțimea de un metru optzeci și șapte de centimetri, spuse ea. Păr negru, ochi mari albaștri, cu gene dese, bărbia foarte pătrată cu gropiță, nas drept și fin... destul de frumos și pomeții proeminenți. Cu ceva vreme în urmă a jucat fotbal... cred că extremă dreaptă, încheie ea descrierea.

Se lăsă tăcere, care fu însă întreruptă de Wyatt.

– Ce vârstă crezi că am?

– Treizeci de ani, nu... treizeci și unu.

Hohotele de râs ale lui Maggie răsunară în tot holul.

– M-am înșelat oare, Maggie? Vă rog să nu râdeți de mine. Tata avea obiceiul să glumească atunci când mă înșelam... E lucrul cel mai crud cu puțință.

Maggie redeveni serioasă.

– Noi nu râdem niciodată de nevăzători aici... niciodată. Ai fost foarte aproape de realitate, Cassie. Doar că doctorul este și mai frumos decât ți-l închipui, nu-i așa Wyatt?... E un adevărat seducător... Dar... cum i-ai ghicit culoarea ochilor?

– Are vocea prea rece ca să aibă ochii de culoare închisă. Am știut asta încă de când mi-a vorbit prima oară.

Capitolul 2

Maggie o conduse în camera ei de la primul etaj și îi arătă cum este dispusă mobila.

– Și acum încearcă să-ți aranjezi hainele în așa fel încât să știi unde se găsește fiecare, îi propuse Maggie.

– Deci... Dar eu practic nu cunosc nici culoarea, nici forma... Doamna Carmody se ocupa de toate astea în locul meu.

– Dumnezeuule! Dar ce-ai învățat tu până acum?

– Nimic, Maggie, absolut nimic... Țsta este motivul pentru care mă aflu aici.

– Nu e prea grav, Cassie, o liniști Maggie cu blândete. Vei vedea că vom îndrepta toate astea foarte repede. Acum trebuie să notez câteva lucruri despre tine pentru ca profesorii să te cunoască mai bine. De când ești oarbă, Cassie?

– De la vârsta de șapte ani, ca urmare a unui accident de mașină, cel puțin așa mi s-a explicat. N-am nici o amintire legată de accident. Nu-mi amintesc nici măcar dacă am fost în mașină... Mama a murit...

- Fișele tale medicale au fost transferate aici?
- Da, dar n-am avut nici o problemă de sănătate și nu m-a mai consultat un doctor de cel puțin zece ani.
- Maggie încruntă din sprâncene, iar ochii i se întunecară brusc.
- A trecut o perioadă foarte lungă fără să fii consultată, Cassie. Ce ți-a spus atunci doctorul în legătură cu vederea ta? Ochii lui Cassie se umplură brusc de lacrimi.
- Nici un motiv fiziologic nu poate explica orbirea de care sufăr. Doctorii spun că de vină este mintea mea.
- Maggie dădu ușor din cap, ca și cum era obișnuită cu astfel de răspunsuri.
- Și altceva?
- Am mai fost sfătuită să consult un psihiatru.
- Și ai făcut-o?
- Desigur... răspunse Cassie sec. Îți închipui că am chef să rămân oarbă pentru totdeauna?
- Oh, Cassie, iartă-mă dacă ți s-a părut că am fost prea dură cu tine!
- Îmi repet mereu că nimic nu explică orbirea mea și în fiecare zi lumea este la fel de neagră pentru mine.
- Continuă, Cassie. Nu te grăbi, spuse Maggie cu blândețe. Cassie oftă adânc.
- Am fost la un psihiatru o dată pe săptămână timp de un an. A fost o perioadă foarte dureroasă. Tata vroia să renunț, pentru că nu mai suporta să vadă cât de tare sufăr. Dar eu am insistat până în momentul în care psihiatrul mi-a spus că nu eram încă pregătită din punct de vedere emoțional să înfrunt traumatismul care-mi provocase orbirea. M-a sfătuit să mai aștept puțin și mi-a recomandat școala voastră.
- Și au trecut zece ani din ziua aceea, Cassie? o întreabă Maggie pe un ton neîncrezător. Abia acum ai venit la noi?

– Tata era foarte protector. După părerea lui, dacă aş fi venit la voi, aş fi considerat că orbirea mea este definitivă. Şi în afară de asta...

Ea şovăi câteva clipe.

– Continuă, te rog, o încurajă Maggie.

– Nu putea accepta infirmitatea mea. Se simţea vinovat de producerea accidentului... Mama murise atunci şi eu rămăsesem oarbă... Multă vreme n-a putut să rostească acest cuvânt. Trimiterea la Windrow ar fi însemnat că n-aş mai fi fost niciodată în stare să văd din nou.

– Dacă am înţeles bine, tatăl tău era la volan şi, după părerea lui, tot ce s-a întâmplat a fost din vina lui.

– Sentimentul culpabilităţii l-a distrus. Aveam o proprietate pe malul râului Hudson, nu departe de aici. Mamei îi plăcea foarte mult casa aceea.

Zâmbi uşor la amintirea unei imagini fericite, apoi starea de încordare îi reveni.

– Tata a închis casa şi a cumpărat un apartament chiar înainte de a ieşi din spital. Bănuiesc că nu mai putea suporta să locuiască în acea casă fără prezenţa mamei şi credea că traiul într-un apartament ar fi mai uşor pentru mine. Era hotărât ca niciodată să nu cunosc inconvenientele cu care se confruntă majoritatea orbilor. Asta devenise o adevărată obsesie pentru el. A angajat mai mulţi oameni care „să fie ochii mei“ şi să se ocupe de mine permanent, în aşa fel încât n-aveam nici o dificultate să formez un număr de telefon, să mă îmbrac, să citesc, să mă plimb...

– Vrei să spui că n-ai învăţat alfabetul Braille?

– Acesta este singurul lucru pentru care m-am luptat cu el. Dacă mi-ar fi dat voie să învăţ Braille, ar fi însemnat că eram oarbă şi el nu suporta această idee. Dar în cele din urmă a cedat şi am luat lecţii acasă cu un profesor în fiecare zi.

- Venea un profesor la tine?
- Da. Știi, eu nu prea ieșeam decât uneori să fac o plimbare prin parc.
- Cu o însoțitoare...
- Maggie puse jos stiloul, străduindu-se să-și stăpânească furia ce o cuprinsese.
- Deci, cu toate bunele sale intenții, tatăl tău te-a ținut prizonieră în toți acești ultimi optsprezece ani.
- Nu vorbi pe tonul ăsta, Maggie. O făcea spre binele meu.
- Așa spun toți, oftă Maggie ridicându-se de pe scaun. Și-atunci, de ce s-a hotărât în cele din urmă să te trimită aici?
- Eu am luat hotărârea asta, Maggie. El a murit în urmă cu două săptămâni.
- Oh! Îmi pare rău.
- Ea șovăi câteva clipe.
- Tu doreai să vii aici de mulți ani, nu-i așa?...
- Da, vroiam din tot sufletul.
- Dar îți era teamă să nu-ți superi tatăl.
- Cred că da.
- Maggie își trecu mâna peste ochii oboșiți.
- Uneori mi-e greu să înțeleg acest gen de sacrificii... Dar sunt sigură că totul va fi bine de-acum înainte.
- Își schimbă brusc tonul vocii și adoptă din nou o atitudine vioaie și profesională.
- Bun! Trebuie să te supui unor examene medicale începând din după-amiaza asta și vei începe imediat cu doctorul Field.
- Cassie deveni reticentă, intrând imediat în panică.
- Doctorul Field? Nu mai există și alt medic?
- Maggie zâmbi înțeleghătoare.
- Știu că începutul e greu, dar crede-mă, când pleacă, majoritatea oamenilor îl adoră. El este psihiatrul instituției și

în primele două săptămâni practic n-o să ai de-a face decât cu el. Și cu mine, bineînțeles. Și acum să mergem să mâncăm, înainte de întâlnirea cu doctorul.

– Să mergem, Maggie, aprobă Cassie zâmbind.

Maggie o conduse până la imensa scară care ducea la parter. Pe drum, îi descria cu lux de amănunte configurația zonei pe care o parcurgeau.

– Intrarea în sala de mese este încadrată de două ferigi uriașe, îi explica ea.

– Oh, da! Sunt ferigi din Boston, le recunosc după miros. Tata avea o seră splendidă pe terasă și îmi ținea predici interminabile despre identificarea plantelor...

– Asta va fi un atu în plus pentru tine.

– Ce vrei să spui?

– Nu are prea mare importanță, vei învăța treaba asta destul de curând... Acum ne aflăm în fața unei poteci cu o lățime de circa doi metri, în jurul căreia se găsesc șaisprezece mese. Acum suntem singure în cameră, așa că profită de acest lucru pentru a te obișnui cu zona și a-ți alege locul care-ți place.

Ușor speriată, Cassie se agăță de brațul lui Maggie.

– Nu mă lăsa singură, Maggie.

– Nu-ți fie teamă, rămân cu tine. Hai, du-te, Cassie.

Tânăra începu să meargă cu pași șovăitori și brațele întinse. Grația firească a trupului ei zvelt dispăruse brusc.

– Aici, ca și peste tot în această clădire, înălțimea la care se situează obstacolele pe care le vei întâlni este mult mai joasă, așa că n-are rost să le cauți cu mâinile ridicate.

Cassie lăsa ascultătoare mâinile în jos și găsi imediat spătarul unui scaun de care s-ar fi lovit în cazul în care și-ar fi păstrat poziția inițială. Se întrebă de ce nimeni nu fusese în

stare să-i explice un lucru atât de simplu și evident. Continuă să meargă pe lângă șirul de mese din ce în ce mai sigură pe sine și încântată de progresele pe care le făcea.

– Să nu încerci în nici un caz să numeri pașii dintre fiecare obstacol sau să cauți puncte de reper, pentru că în felul acesta îți vei crea temeri suplimentare și inutile. Oricum, pentru masa de seară dispunerea meselor va fi schimbată... Pentru că te afli aici ca să înveți să înfrunți necunoscutul, nu-i așa, Cassie? adăugă ea cu blândețe observând privirea speriată a tinerei.

Cassie se așează descurajată pe un scaun.

– Vrei să spui că mobilele vor fi deplasate în mod intenționat?

– Bineînțeles. În felul acesta, după ce vei pleca de la noi, vei fi în stare să te duci oriunde fără ajutorul cuiva și mai ales fără să-ți fie frică. Vei avea încredere în tine.

– Nu știu dacă voi putea suporta asemenea antrenament, Maggie, șopti ea. Nu mi-am închipuit că va fi atât de dificil...

Maggie se apropie de ea cu înțelegere și o luă de mână.

– N-o să fie atât de groaznic. Cu atât mai mult cu cât vei fi încurajată repede de succesele pe care le vei repurta, crede-mă. Dacă asta te mai liniștește puțin, pot să-ți spun că totuși camera ta nu va face parte din „joc“. Ea va rămâne sanctuarul tău privat în care nimeni nu va avea dreptul să miște din loc nici cel mai mic obiect.

– Și plantele?...

– Wyatt nu vrea să le deplaseze. Zice că sunt foarte sensibile și nu suportă să le fie schimbat locul inițial.

– Încep se cred că plantele se bucură de mai multe privilegii decât mă voi bucura eu vreodată în casa asta, observă Cassie cu amărăciune.

Maggie izbucni în râs.

– Mie mi-e foame, Cassie, ție nu? Poftim meniul! Alege.

Cassie pipăi cu vârful degetelor meniul scris în alfabetul Braille și fața îi fu luminată de un zâmbet.

– Dar felurile astea de mâncare par a fi foarte rafinate! Trebuie să-ți mărturisesc că nu știu mare lucru despre Windrow. Doctorul care mi-a vorbit despre el n-a fost prea vorbăreț. Știam că instituția voastră e luxoasă și foarte bine întreținută, dar nu aveam nici o informație despre metodele folosite aici.

Se opri în momentul în care auzi zgomot de pași.

– Bună ziua, domnișoară O'Shea... Ah! Presupun că dânsa este domnișoara Winters.

– Eu sunt singura pacientă? se miră Cassie încruntându-se. Se pare că toată lumea știe cine sunt...

– Așa este, îi răspuse Maggie. Wyatt preferă să-și consacre tot timpul unei singure persoane, pentru că el consideră că în felul acesta rezultatele sunt mai bune. Ceea ce explică oarecum și faptul că tarifele sunt atât de mari... Cassie, ți-o prezint pe Helen. Ea se ocupă de sala de mese de aici, unde vei rămâne două săptămâni, și de clădirile anexe unde te vei întâlni apoi cu ceilalți pacienți. Ea îți va servi toate mesele în încăperea asta sau în camera ta, după cum dorești. Ea este bucătăreasa, Mannie, și lucrează împreună cu Helen.

– Mă bucur de cunoștință, Helen, spuse încet Cassie. După voce pari foarte tânără.

– Vă mulțumesc, domnișoară Winters, îi răspuse ea râzând, dar nu sunt așa de tânără cum credeți. Uneori vocile sunt înșelătoare.

– Ai grijă, Helen, spuse Maggie, Cassie se pricepe foarte bine să ghicească vârsta oamenilor.

– Ah, da? Vrei să facem o încercare, Cassie?

– Fără să te pipăie e cam greu, dar să zicem... treizeci și trei!

– Fantastic! Tocmai i-am împlinit săptămâna trecută! Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu genul acesta de reușite, dar cred că oamenii ca dumneavoastră vor continua să-mi stârnească uimirea...

Cassie se simți ușor jenată. Simțise o ușoară ranchiună în modul în care rostise cuvintele „oamenii ca dumneavoastră”, pe un ton ușor ironic și invidios. Probabil că imaginația îi juca o festă: era de neconceput ca cineva să poată fi invidios pe un orb!

– Ați înțeles, domnișoară Winters? o întrebă Helen, adoptând din nou tonul profesional și distant.

– De ce n-am lăsa-o pe Helen să aleagă în locul nostru, Cassie?

– E o idee excelentă, Maggie.

Se simți tulburată la gândul că n-ar putea avea niciodată încredere în femeia aceea atât de ciudată.

– Foarte bine, domnișoară O'Shea, spuse Helen înainte să plece.

– Am spus ceva care a deranjat-o? întrebă Cassie în șoaptă, având sentimentul că Helen nu părăsise încă încăperea și stătea la pândă.

– Deloc! Pur și simplu Helen este... altfel. Nu pune totul la inimă și nu-ți imagina fel de fel de probleme acolo unde ele nu există. Helen are într-adevăr niște probleme reale pe care trebuie să și le rezolve ea însăși, asta e tot. Dar asta nu afectează cu nimic munca pe care o prestează și noi suntem fericiți s-o avem în mijlocul nostru.

– Cum arată?

– N-ai ghicit?

– Nu, n-am nici cea mai vagă idee. N-am pipăit-o și de altfel cred că mi-ar fi destul de greu s-o fac. Aș avea impresia că jignesc o regină!

Înveselită, Maggie izbucni în râs.

– În privința asta cred că ai dreptate! Helen este o persoană foarte hotărâtă, dar și foarte orgolioasă... În ceea ce privește înfățișarea... Are părul la fel de negru pe cât de blond este al tău și ochii migdalați de un negru întunecat. Este destul de înaltă și are o siluetă la care ar putea visa multe manechine... Are o frumusețe sumbră...

– Nu chiar...

– Ei bine, diferită de a ta care este proaspătă, limpede, inocentă. Cea a lui Helen e mai degrabă întunecată, misterioasă, aproape tragică...

Cassie rămase nemișcată, cu mâinile așezate pe genunchi. Maggie observă starea ei tensionată și se încruntă.

– Te necăjește ceva anume, Cassie?

– Ei bine... Modul în care mi-ai descris-o...

– Crezi cumva că te-am păcălit? Din cauza asta?

Observând tăcerea descumpănită a lui Cassie, Maggie își dădu seama că așa era.

– Dumnezeule, dar e de necrezut ca nimeni să nu-ți fi spus până acum cât ești de frumoasă.

– Ba da, cei care mă iubesc.

– Dar, Cassie, ți-ai fi putut da și singură seama pipăindu-ți fața!

– Maggie, e imposibil să-ți faci o părere despre frumusețea fizică a cuiva doar prin pipăit. Un orb nu poate nici măcar s-o simtă din punct de vedere emoțional.

Maggie dădu din cap în tăcere.

– Și cu toate astea, ai ghicit că Wyatt e un bărbat frumos.

– E prea crud ca să fie urât.

Râsul melodios al lui Maggie răsună în toată încăperea.

Helen aduse primul fel de mâncare și conversația se abătu de la subiectul abordat înainte, comentându-se felurile gustoase pe care le mâncau cu plăcere și apoi discutând despre istoria așezământului Windrow.

– Era un loc îngrozitor de snob, îi spuse Maggie. Harlan Windrow construisese casa asta pentru necesitățile unicului său fiu, atunci când acesta a devenit orb ca urmare a unui accident. După moartea fondatorului, casa a fost transformată în școală pentru orbii foarte bogați. Bineînțeles că în timp am mai evoluat, dar școala rămâne în continuare un privilegiu pentru cei care dispun de mijloacele financiare necesare pentru a sta aici. Nu-i mai învățăm pe oameni, ca altădată, cum să-i strunească pe servitori sau cum să danseze... A rămas totuși rezervată celor care trăiesc într-un anumit tip de societate. De fapt, trebuie să înveți cum să profiți în mediul în care trăiești de obicei și acest lucru nu-l vei găsi în nici o altă școală.

– Vrei să spui că nu voi învăța nimic practic? Întrebă Cassie îngrijorată.

– Să fim serioase, Cassie, fii realistă! Știi foarte bine că după ce vei ieși de aici nu-ți vei căuta o slujbă de vânzătoare sau bucătăreasă. Factura pe care o vei avea de plătit la plecare va fi suficientă ca să achite salariul pe doi ani al unei secretare! Dar tu știi toate lucrurile astea...

„Ai fi mirată de cât de puține știu, își spuse Cassie în sinea ei, și probabil a fi și mai mirată dacă ți-aș spune că nu voi mai rămâne cu nici o lescăie la sfârșitul șederii mele la Windrow“.

– O să vezi, Cassie, îi spuse Maggie punându-și mâna cu blândețe pe mâna acesteia, că totul o să fie bine.

După ce terminară de mâncat. Maggie îi spuse că venise vremea să meargă la clinică pentru a se întâlni cu medicii.

– Sunt pregătită, spuse încet Cassie și se ridică de pe scaun.

Lui Maggie nu-i scăpă însă spaima de care era dominată Cassie.

Capitolul 3

Doctorul Franklin depărtă aparatul nesuferit al scaunului pentru consultații pe care stătea Cassie, ridicând mânerul de pe fiecare parte, precum periscopul unui submarin.

– Foarte bine, domnișoară Winters, acum relaxează-te.

Numai după ce se sprijini de spătarul scaunului Cassie își dădu seama cât de încordată era. Își desprinsese ușor brațele de mânerul scaunului pe care le strânsese cu putere și râse de felul în care se comportase.

– Deci, domnule doctor Franklin, îl întrebă ea cu o nepăsare prefăcută, care este diagnosticul dumneavoastră?

Doctorul trase lângă ea un taburet înalt și se cocotă pe el, încrucisându-și brațele pe piept.

– Cred c-ar fi mai bine să-mi povestești mai întâi ce ai învățat în toți acești ani, Cassie. Sper că nu te superi dacă-ți spun Cassie.

– O, nu, dimpotrivă îi răspunse ea zâmbind. Nimeni nu mi-a spus vreodată acasă domnișoara Winters. În afară de șofer, dar nu mă simțeam în largul meu. Îmi face impresia că am optzeci de ani.

Doctorul Franklin râse de gluma ei.

– Bun. Spune-mi tot ce știi despre situația ta și eu voi completa lacunele după ce vei termina de vorbit.

Ea oftă adânc și închise ochii, începând să depeze povestea ca pe o lecție bine învățată.

– Se pare că după accident sufăr de o orbire isterică. Ochii puteau să vadă, însă creierul meu refuza să accepte semnalele. Traumatismul emoțional pe care l-am suferit a provocat amnezia: mintea mea a renunțat să se confrunte cu realitatea îngrozitoare. S-a opus amintirilor prin intermediul uitării... și lumii prin orbire. Nu e prea complicat? Întrebă ea cu nervozitate în voce.

– Deloc, o liniștiți el cu blândete. Continuă, te rog.

– N-aș mai avea prea multe de adăugat. În afară de un mic amănunt, spuse ea cu ironie amară în glas. Așa cum știți, desigur, orbirea isterică nu deranjează de obicei decât câteva zile, cel mult câteva săptămâni. După aceea mintea începe din nou să funcționeze, iar bolnavul își recapătă vederea. În cazul meu, concluzia este evidentă și o cunosc de ani de zile.

Tânăra încerca să-și stăpânească emoția.

– Și care este acea concluzie, Cassie? o întrebă el cu blândete.

– Orbirea mea nu este de natură isterică și n-a fost niciodată. E o orbire reală, având o cauză fizică. Acum zece ani medicii n-au putut să facă această descoperire, dar datorită progreselor tehnologice care s-au înregistrat de atunci, presupun că acum poate fi identificată ușor. Din cauza asta consultația a durat așa de puțin. Nu trebuie să vă temeți să-mi spuneți adevărul, domnule doctor, încheie ea cu glasul tremurând. De multă vreme am acceptat inacceptabilul.

Doctorul Franklin tuși ușor, se aplecă și puse o mână pe umărul lui Cassie.

– Dă-mi voie să-ți spun despre orbirea isterică ceva ce sunt convins că nu știi, Cassie... În timpul efectuării testelor, orchii orbilor reacționează la lumină – chiar și nemărginita putere a creierului e incapabilă să se opună acestui reflex. În mod normal ei nu reacționează la stimulentele vizuale, cum ar fi de exemplu un obiect aruncat brusc în fața pacientului. Prinde!

– Ce „să prind“? repetă ea uluită.

– Ai tresărit! exclamă el triumfător.

– Poftim?

– Concentrează-te, Cassie. Concentrează-te asupra corpului tău. Mai ales asupra capului

Ea simți un curent de aer în timp ce mâna lui Franklin se repezea spre ea și apoi se retrăgea rapid.

– Vezi? Ai reacționat.

– Bineînțeles că am reacționat! Ripostă ea enervată. E un reflex absolut normal, pentru că am simțit ceva pe fața mea.

Doctorul Franklin începu să râdă.

– Se poate... Dar atunci când te aflai la adăpostul aparatului și am făcut să-ți apară dinaintea ochilor imagini cu ajutorul unui proiector, fără nici un zgomot sau mișcare a aerului, ai avut de fiecare dată același reflex.

Cassie se încruntă, simțindu-și deodată buzele uscate.

– Ceea ce înseamnă că...

– Că poți să vezi, Cassie. Nu ești oarbă. Probabil că n-ai fost niciodată.

Ea încercă să-și calmeze bătăile inimii și se strădui să pronunțe cuvintele care părea că i se blocaseră în gât.

– În cazul acesta, ați putea să-mi explicați și mie, domnule doctor, de ce trăiesc în întuneric de optsprezece ani?

Glasul lui Franklin era liniștitor, aproape suav.

– Lumea este neagră, Cassie, doar că mintea ta refuză să o vadă...

Ea clătină violent din cap, extrem de tulburată.

– Nu înțeleg.

– Nici noi. Mai avem încă foarte multe de descoperit în legătură cu misterele creierului uman... Ai dreptate în ceea ce privește orbirea isterică. Este o experiență care nu durează prea mult timp. A ta sunt convins că s-a terminat după câteva zile, sau câteva săptămâni după accident. Și creierul a început să primească imaginile pe care i le transmiteau ochii tăi, exact așa cum trebuia să facă. Nu putea proceda altfel. Numai că el le refuza, deci s-a închis. A acționat ca și când ar fi primit acele imagini pentru a le așeza imediat într-o cutie, fără să dorească să le vadă. Înțelegi?... E pentru prima oară când întâlnesc un caz ca al tău, dar îmi închipui că mai există probabil și altele...

Nemaisimțindu-se în stare să-și controleze tremurul care pusese stăpânire pe ea, Cassie își dădu capul pe spate, nemaiîncercând să-și rețină lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

– Ai crezut într-adevăr că ești condamnată la orbire permanentă, șopti el punându-i mâna pe genunchi. În toți anii aceștia...

Revenindu-și, Cassie își sprijini capul de pieptul doctorului și începu să plângă, în timp ce el o mângâia pe păr ca s-o liniștească.

– Cred că acum e și mai rău, spuse tânăra depărtându-se de el. Am impresia că sunt o impostoare, o ipocrită. De fapt n-am fost niciodată oarbă, puteam să văd!

Își reținu un nou hohot de plâns și Franklin așteptă să-și recapete calmul înainte de a vorbi din nou.

– Orbirea ta este reală, Cassie. Chiar dacă nu este creată decât de o iluzie. Dar măcar poți să tragi speranța că-ți vei recăpăta vederea. Nu ai altceva de făcut decât să deschizi ușa pe care creierul tău a închis-o în urmă cu optsprezece ani. S-ar putea ca treaba asta să fie foarte dificilă pentru că, după câte se pare, mintea ta își imaginează că ceea ce există în spatele acestei uși e mult mai rău decât întunericul în care trăiești. Dar toate acestea reprezintă domeniul de activitate al doctorului Field.

Se uită câteva clipe la fața tristă a tinerei, apoi o conduse spre o canapea situată lângă ușă.

– Stai aici câteva minute și relaxează-te. Mă duc să stau de vorbă cu doctorul Field, după care va veni el să te ia de aici. Totuși... Cassie...

– Ce este? îl întreabă ea încet.

– Pari anormal de tristă pentru un om căruia tocmai i s-au dat speranțe că-și va recăpăta vederea. Haide nu mai plânge. Viitorul e al tău...

Ea îi adresează un zâmbet forțat care dispăru brusc după ce auzi că se închide ușa în urma lui.

***

– Deci, totul se găsește aici, Wyatt, îl anunță Franklin arătându-i dosarul. E incredibil. Nu m-am mai întâlnit cu un asemenea caz.

Wyatt nu-și întoarse imediat privirea de la ușa de sticlă de care se sprijinea.

– Și chiar crezi că nu se preface?...

Era mai mult o constatare decât o întrebare, rostită pe un ton neutru.

– Oh, să fim serioși, Wyatt! exclamă Franklin privindu-l cu reproș. Cinismul tău mă ia mereu prin surprindere. Mă și mir că ai atâta succes purtându-te în felul ăsta. Cum reușesc să te suporte pacienții?

Wyatt întoarse capul spre el, zâmbind ironic.

– E posibil ca metodele mele să aibă succes tocmai datorită acestui cinism și nu din cauza lui. Sunteți destul de mulți aceia care le plângeți de milă. Voi faceți ca orbirea să pară aproape agreabilă. Dar eu sunt cel care o face de nesuportat, ai uitat treaba asta?

Franklin ridică mâna vrând să-l liniștească.

– Știu, știu, Wyatt. Nu mă mai certa. Doar că nu-mi place să-ți dau pe mână niște oameni nevinovați care ies din biroul meu ca să trăiască două săptămâni de iad cu tine. Nu, nu-mi mai spune nimic, îl opri el din nou. Știi totul pe dinafară. Umilința, demnitatea și disciplina pe care le impui pacienților sunt indispensabile. Aceste lucruri îi fac puternici, independenți.

Luă un prespapier de pe birou și se uită la cochiliile încastrate în plexiglas.

– Numai că tare mă tem că într-una din zile vei da poate peste un elev care nu va avea curajul să suporte toate astea, continuă el căzut pe gânduri. Un orb care a fost prea protejat, crescut sub un clopot de sticlă, care, în loc să se răzvrătească împotriva autorității tale învingându-și anxietățile, ar ieși de aici cu o depresie nervoasă. Tare mi-e teamă că tocmai Cassie Winters ar putea fi genul ăsta de elevă. . .

– E mai rezistentă decât îți închipui. Toți sunt așa. . .

Franklin puse la loc prespapierul și privi cu atenție chipul confratelui său, căutând, așa cum făcea adeseori, să descopere un cât de mic semn de emoție în spatele acelei măști dure și nepăsătoare. Și, ca de obicei, nu constată nici o schimbare.

Învățase să-l aprecieze pe Wyatt în cei opt ani de când erau colegi și chiar sperase să găsească în el pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Dar, din nefericire, fiica lui, Marianne nu răspunsese așteptărilor lui. „Wyatt Field este bărbatul cel mai rece pe care l-am întâlnit vreodată, tată“, îi răspunsese ea, spulberându-i astfel speranța de a-i conduce pe amândoi în fața altarului. „Chiar mă întreb ce găsești atât de interesant la el“ mai adăugase ea. Și Franklin își pusese adesea această întrebare. Nici un pic de afecțiune, cel puțin în aparență, nu-și făcuse apariția în relațiile dintre cei doi. Dar, în timpul eforturilor comune, mulți elevi de la Windrow se întorseseră în lumea lor întunecată cu o încredere mult mai mare, și succesele celor doi medici creaseră între ei o legătură profesională întemeiată pe respect reciproc și prietenie, sentimente care nu trebuia demonstrate.

– Matt?...

Franklin ridică ochii spre el, mirat.

– Scuză-mă, Wyatt. Mă gândeam...

– Mai e și altceva ce-ar trebui să știu în legătură cu mielul nevinovat pe care urmează să mi-l aduci spre sacrificare?

– Desigur, dar ea a invocat secretul profesional referitor la psihanalistul care a tratat-o în urmă cu zece ani, ceea ce înseamnă că n-o să obținem nimic de la el. Totuși, acesta mi-a mărturisit la telefon că domnișoara Winters a reprezentat eșecul lui cel mai răsunător.

– Despre cine este vorba?

– Despre Van De Meir.

Wyatt se încruntă.

– Ah, nu începe iarăși, Wyatt, îl opri Franklin. Știi foarte bine că e cel mai bun din New York.

– La patru sute de dolari pe oră, îşi permite să fie!
– Nu te subestima, Wyatt... Date fiind preţurile practicate la Windrow, nici tu nu lucrezi cu mult mai ieftin...

Maxilarele tânărului medic se contractară brusc.

– Haide, relaxează-te! îi spuse Franklin râzând. N-a fost o glumă răutăcioasă. Ştiu că nu tu stabileşti preţurile aici. Şi-ţi cunosc şi generozitatea, cu toate eforturile tale de a o ascunde. Acesta este motivul pentru care nu te-am considerat niciodată un monstru...

Wyatt Field adoptă un aer nevinovat şi Franklin îi spulberă mirarea prefăcută doar prin câteva cuvinte.

– N-o să mă faci să cred că Martin Hansmeyer şi-a plătit cheltuielile de şcolarizare singur. Învăţătorii nu dispun de mijloacele necesare unei şederi la noi.

– Ce te face să bănuieşti că l-am ajutat? îl întrebă Wyatt cu precauţie.

Franklin aşteptă câteva minute înainte de a satisface curiozitatea colegului său, sprijinindu-se liniştit de spătarul fotoliului în care stătea.

– De când eşti aici, avem cel puţin doi elevi pe lună care n-ar putea achita nici măcar cheltuielile pe un singur trimestru la Universitatea oraşului. Tot personalul bănuia că în spatele acestor afaceri se ascundea cineva anume. Dar nu ştiam cine. În cele din urmă Hansmeyer, a ridicat vălul care acoperea misterul. El mi-a spus.

O expresie de furie stăpânită apărură deodată pe chipul lui Wyatt.

– Nu te supăra pe el, se grăbi să adauge Franklin. Hansmeyer este un om cinstit şi mândru. Voia să-ţi dea banii înapoi, dar l-ai refuzat. Simţea nevoia să înştiinţeze pe cineva despre această problemă, aşa că a semnat un act prin care

jumătate din bunurile lui ți-ar fi revenit ție în cazul în care ar fi avut un accident înainte de a-și plăti datoria față de tine.

– Dar este ridicol, șopti Wyatt.

– Nu e nici o rușine să-i ajuți pe oamenii nevoiași, Wyatt.

Nu văd de ce te încapățânezi să ascunzi acest lucru.

– Cine mai știe despre treaba asta, în afară de tine?

– Nimeni, stai liniștit.

Wyatt adoptă o expresie vădit ușurată și-i zâmbi lui Franklin.

– Trebuie să mă pun pe treabă, Matt. Te rog să-mi comunicii imediat dacă vei descoperi un caz asemănător cu cel al lui Cassie Winters în cursul cercetărilor tale. Și transmite-i toate cele bune lui Katy.

– Nu uita că ești invitatul nostru la masă vineri seara, Wyatt.

– Nu. Doar am promis.

Se pregăti de plecare și, din pragul biroului, spuse:

– Îți mulțumesc, Matt...

***

Cassie auzi ușa deschizându-se și, prin intermediul multiplelor sale percepții senzoriale, știi că doctorul Field tocmai intrase în cameră.

– Domnișoară Winters, vă rog să veniți cu mine, îi ceru el fără nici o introducere prealabilă.

Ea se ridică ascultătoare și rămase pe loc, așteptându-se să vină el s-o ajute. Dar Wyatt nu făcu nici un pas spre ea.

– Unde mergem? îl întrebă ea.

– La plimbare. Vom ieși din incinta clinicii. Vei face în sens invers drumul pe care l-ai parcurs la venire.

– Dar n-am fost atentă la drum, îi răspunse ea imediat. M-a condus Maggie.

– Mai întâi, continuă el fără să ia în seamă protestele ei, vom traversa curtea până la fântână, apoi vom parcurge vreo cinci sute de metri până la un mic golf, unde există o bancă sub un stejar bătrân. Ne vom instala acolo și vom sta de vorbă.

– Ce program romantic, îl ironiză ea.

– Asta este și părerea mea. Hai, pornește, eu te urmez.

– Mă urmezi?... Glumești!

– Eu nu glumesc niciodată, domnișoară Winters. Niciodată.

Cassie își încrucișă brațele, furioasă.

– Nu e de mine așa ceva, doctore Field! N-am de gând să mă împiedic mergând pe un drum necunoscut numai ca să-ți satisfac sadismul tău pervers. Vrei să te plimbi? Perfect. În cazul ăsta ori mă conduci, ori fă-o singur.

Nici nu terminase încă de rostit ultimele cuvinte, că mâinile lui Wyatt o strânsură puternic de umeri.

– Domnișoară Winters, nu te afli aici ca să te joci de-a copiii răsfățați, îi spuse el cu asprime în glas. Timp de două săptămâni, te vei supune fără crâcnire ordinelor mele. Vei face întocmai ceea ce îți voi spune eu, când îți voi spune și n-o să-mi pierd nici timpul meu și nici banii tăi menajându-ți sensibilitatea delicată. E clar?

Simțindu-se profund jignită, Cassie își ridică bărbia cu mândrie.

– Doctore Field, m-am hotărât să nu mai rămân la Windrow. Așa că va trebui să găsești o altă victimă asupra căreia să-ți exerciți cruzimea. Voi pleca chiar în seara asta.

– Serious?... o ironiză el.

Ea dădu din cap, felicitându-se pentru prima oară în aproape douăzeci de ani că nu poate vedea expresia de pe fața partenerului ei de discuție.

– Probabil că-ți închipui c-o să te poți îngriji singură, acum când ți s-a spus că orbirea ta nu este de natură fizică, continuă el pe un ton glacial. Și că nu mai ai nici un interes să înveți să devii independentă din moment ce urmează să-ți recapeti vederea. Despre asta este vorba, nu-i așa?

– Exact, îi confirmă ea cu aroganță în glas.

El o strânse și mai tare de umeri și ea se strâmbă ușor din cauza durerii.

– Ei bine, domnișoară Winters, dă-mi voie să-ți amintesc că ai avut la dispoziție optsprezece ani ca să te vindeci, dar eforturile tale n-au prea fost încununate de succes. Și atunci, ce vei face de acum înainte? Te vei înmormânta în groapa aceea numită Park Avenue și te vei lăsa răsfățată și protejată până când nu vei mai avea nici un dram de personalitate? Crezi cumva că un asemenea mod de viață îți va reda vederea în mod miraculos? Ei bine, te înșeli! exclamă el zgâlțâind-o de umeri.

Apoi o respinse fără nici un menajament și-și vârî mâinile în buzunare. Cassie făcu un pas înapoi, speriată de violența gesturilor lui și tulburată de adevărul cuvintelor rostite de el.

– Nu reușesc să-i înțeleg pe cei aflați în situația ta, continuă el la fel de impetuos. Vă mulțumiți să vă trăiți viața de azi pe mâine în coliviile voastre de aur! S-ar putea crede că încercați să ieșiți din închisoarea voastră, dar sunteți prea speriați ca s-o faceți, nu-i așa? Vă îngrozește ideea că veți deveni răspunzători pentru propria viață și propriile fapte. Oh, domnișoară Winters, citesc în mintea ta ca într-o carte... Îți este teamă de ce-ai putea face. Îți este teamă să eliberezi acel demon care te împiedică să vezi. Să vezi, domnișoară Winters! Refuzi să-ți asumi riscul de a vedea din nou! E mult mai sigur și mai ușor să fii bogată și oarbă!...

Numai șocul provocat de vorbele lui Wyatt o împiedicase pe Cassie să izbucnească în plâns. Tremura din cap până în picioare, dar rămase într-o stare de amorțeală când constată cu câtă cruzime o judeca. Îi venea să urle de furie, să-i spună că nu avea nici o proprietate, nici un servitor, nici o colivie de aur. Dar simți puțină satisfacție amestecată cu orgoliu lăsându-l să creadă că era în continuare posesoarea averii tatălui ei. Acest secret reprezenta singura apărare împotriva aceluia om fără milă alături de care trebuia să se prefacă două săptămâni parcă fără sfârșit. Pentru că nu exista altă soluție. Ea avea nevoie atât de el, cât și de Windrow. Era singura ei șansă.

– Dacă te vei da la o parte, doctore Field, spuse ea liniștită, după ce inspiră adânc aer în piept, voi încerca să găesc ieșirea din clădire.

Wyatt o privi cu ușurare dar și cu uimire. Până în momentul acela nu-și dăduse seama cât de importantă era pentru el hotărârea pe care o va lua tână nevătătoare. Credea că o pierduse, că ar fi fost primul lui eșec. Închise pentru puțin timp ochii, luptându-se cu emoția care amenința să se elibereze brusc din închisoarea înghețată în care o ferecase. Dar de ce oare ideea de a o pierde i se părea de neconceput? se gândi, prost dispus. Goni gândurile agasante înălțând din umeri și se apropie de ea.

– Haide, domnișoară Winters... Voi fi în spatele tău.

Cassie se îndreptă spre coridor cu pași șovăitori. Ecoul pașilor ei, care se izbea de pereții netezi, îi indica faptul că zona era lipsită de obstacole. Fără prea multă greutate, ajunse la prima intersecție a celor două coridoare și o luă la dreapta, înregistrând în mod automat drumul în memorie fără să-și dea seama. Wyatt bănuia câte eforturi face pentru a-și păstra brațele la nivelul taliei.

– În mod instinctiv, ne protejăm mereu ochii, comentă el mergând în spatele ei. Ironia sortii este că orbii nu au ochi și cel mai adesea se rănesc la picioare. Dar instinctul poate fi și el orb uneori. Te vom învăța cum să te lupți cu el.

Cassie simți că Wyatt o ia înaintea ei ca să deschidă ușa și deodată avu impresia că picioarele n-o mai ascultă.

– Nu-ți fie teamă, o încurajă el. Țin eu ușa deschisă, poți să ieși.

Dar nu era vorba despre teamă. Era surprinsă că găsisese drumul spre ieșire într-o clădire necunoscută. Fără s-o conducă nimeni, fără să se sprijine de mâna cuiva. Nimic. Nimic în afară de Cassie Winters și intuiția ei, neascultând decât de propriile simțuri. Și iată că reușise. Victoria era plăcută, reconfortantă și aparținea numai ei însăși.

Acesta era însă numai începutul și ușa aceea deschisă larg în fața ei ducea către o lume nouă. Era pasionant... dar în aceeași măsură și înspăimântător.

Cassie păși peste prag cu un calm prefăcut, păstrându-și toate emoțiile ascunse cât mai adânc în ea însăși.

Capitolul 4

Încrederea în propriile forțe i se spulberă imediat ce ajunse în afara așezământului și se simți cuprinsă de spaima comuna tuturor orbilor: teama de spații deschise. Fără pereți care s-o călăuzească prin intermediul ecoului, fără puncte de reper, Cassie se simți dintr-o dată dezorientată. Se opri în fața ușii și Wyatt înțelese că nu se va mișca din loc fără să i se dea niște indicații. Încrederea care o stăpânea după ce reușise să traverseze clinica dispăruse brusc și el știa din experiență că se găsea în pragul disperării.

– Este necesară o anumită doză de prudență, se grăbi el să spună venind lângă ea. Mai ales când te afli în afara casei. Există triciclete, mașini de tuns gazonul, greble și alte capcane mortale care te pândesc, ca peste tot în lume.

Ea râse, ușor enervată.

– Afară, vei avea aproape întotdeauna nevoie să fii condusă de cineva, continuă el. Nu trebuie să-ți fie rușine din cauza asta. Doar că trebuie să mergi încet. Acum îți voi testa simțul de orientare și nu capacitatea de a anticipa prezența

obiectelor în calea ta, asta vei învăța mai târziu. Te voi anunța atunci când riști să te lovești de vreun copac. Te rog să ai încredere în mine.

– Mi-ai mai spus treaba asta, observă ea cu ironie în glas.

– Și o să-ți mai spun o dată și încă o dată. Este lucrul cel mai important pe care trebuie să-l învețe orbii – și cel mai greu, de altfel. Să ai încredere într-un baston, într-un câine, în propriile simțuri sau într-o persoană care încearcă să te ajute. Asta este principala condiție ca să capeți încredere în tine însăși. Și-acum, mergi înainte.

– Nu prea sunt îmbrăcată adecvat pentru o plimbare pe câmp, spuse ea încet, încercând să câștige timp.

Wyatt aruncă o privire la taiorul ei din in de culoare albastră, observând, ușor amuzat, dantela de pe gulerul bluzei ei de mătase. Persoana care se ocupase ani de zile de această tânără femeie o considerase întotdeauna o fetiță. Hainele ei erau croite în așa fel încât să-i ascundă cât mai mult formele trupului.

– Pe acolo pe unde mergem noi nu există câmpuri, îi răspunde el pierzându-și răbdarea. Windrow are în proprietate trei hectare de pajiște perfect întreținute. Deci nu riști să cazi în vreo groapă noroioasă sau să te împiedici de mă răcini. În schimb, este cald, ar trebui să-ți scoți jacheta.

Ea își strânse instinctiv jacheta în jurul trupului. El se aștepta să facă acel gest. Și hainele constituiau o apărare pentru orbi. Cu cât puneau mai multe haine între ei și lumea necunoscută, cu atât se simțeau mai în siguranță.

Cassie inspiră adânc, începu să coboare treptele ezitând și se îndreptă spre zgomotul făcut de fântână.

După ce parcurse o distanță care i se păru lungă de câțiva kilometri, deși nu era vorba decât de vreo doisprezece metri,

Cassie simți răcoarea produsă de câteva picături căzute pe fața ei și zâmbi mulțumită. Se apropie și mai mult, până când atinse baza bazinului cu piciorul. Atunci își cufundă mâinile în apa rece și izbucni în râs.

Wyatt nu-și putu reține un zâmbet.

– Știi să înoți?

– Știam când eram mică.

– Vei înota din nou săptămâna viitoare, atunci când vei avea mai multă încredere în tine.

Ea ridică speriată privirea spre el.

– Fii liniștită, o asigură el. Ți promit să nu te arunc astăzi în râu.

Ea clipi sceptică din ochi, apoi o luă la stânga, sperând că se îndreaptă spre vest. Rămaseră tăcuți în timp ce ea parcurgea foarte încet întinderea uriașă a pajiștilor. Trebuia să se concentreze pentru a termina cu bine această primă călătorie pe un teritoriu necunoscut, localizând arbuștii după foșnetul frunzelor produs de vântul ușor și ghicind apropierea copacilor după ciripitul păsărelelor.

La un moment dat, pământul se înclină ușor, deveni sfărâmicios sub picioare și auzi clipocitul apei cu mult înaintea lui Wyatt.

– Ce susur plăcut, șopti ea.

– Care?

– Cel al pârâului, desigur.

Razele soarelui se strecurau printre crengi, luminându-i fața cu nuanțe multicolore. Cu buzele ușor întredeschise, ea asculta încântată zgomotele naturii.

– Atunci când mergi, faci pasul cu piciorul stâng mai mare decât cu cel drept. În consecință, ai tendința să deviezi spre

dreapta. Trebuie să-ți corectezi traseul pentru a ajunge la banca despre care ți-am vorbit. De la fântână trebuie să mergi în linie dreaptă.

Liniștea de pe chip îi dispăru și trăsăturile i se crispară în momentul în care porni din nou încet spre dreapta. Zgomotul produs de apă se amplifică și Wyatt o supraveghea cu atenție în timp ce Cassie se apropia din ce în ce mai mult de mal.

Deodată se opri din mers.

– Stejarul e chiar acolo, spuse ea arătând cu degetul. Dar nu știi la ce distanță se găsește banca față de el...

El ridică mirat din sprâncene.

– De unde știi că e un stejar?

Ea își atinse nasul cu degetul.

– E singurul stejar de care ne-am apropiat. Dacă mai merg puțin, voi cădea în apă.

– Vrei să spui că poți să miroși un stejar de la distanță?

– Tatălui meu îi plăcea horticultura.

– Înțeleg...

– Și acum ce facem? întrebă ea, ușor enervată.

– Cum adică?

– Nu mă ajuți să mă așez pe bancă?

– Nicidecum.

– Fii blestemat!

Bătu furioasă din picior, dar gestul ei nu produse efectul scontat datorită ierbii de pe pajiște. Răsucindu-se pe călcâie cu părul fluturându-i în jurul umerilor, își scoase pantofii din picioare, azvârlindu-i la mare depărtare.

– Ți-ai aruncat pantofii, observă el amuzat.

– Și ce dacă? strigă ea peste umăr pe un ton de sfidare copilărească.

– O să-i găsești cu greu, asta e tot!

Ea își mușcă buzele și închise ochii enervată, străduindu-se să numere în minte până la zece. Cel mai greu era că greșise în mod instinctiv și nu mai era lângă ea doamna Carmady ca s-o ajute. Îi era interzis chiar și acel banal acces de răbufnire... Numără până la treizeci și șapte până să se calmeze din nou.

– Îi voi găsi, și o voi face singură.

– Evident!

Zâmbea cu o ușoară tandrețe când îi privea profilul încăpățânat, dar nu fără să-i apară acest sentiment în tonul vocii.

– Ni s-a întâmplat să întâlnim și șerpi la Windrow, spuse el cu nepăsare în glas.

Ea sări imediat în picioare, cu ochii ieșiți din orbite. Auzi apoi râsul lui ușor și se întoarse, cu o expresie de furie pe chip.

– Ei bine! exclamă ea. O să găsesc blestemata aia de bancă!

Se îndreptă, mergând în genunchi, spre copac, cu mâinile întinse înainte, până când dădu cu degetele de lemnul aspru al băncii. Apoi se ridică în picioare și se așază.

Satisfăcut, Wyatt veni lângă ea. Se sprijini de spătarul băncii, întinse picioarele înaintea lui și se întoarse spre Cassie.

– Mi s-a rupt ciorapul, bombăni ea.

– Ei bine, data viitoare va trebui să mergi în picioare, nu în genunchi, îi răspunse el.

– Bănuiesc că oamenii te urăsc, îi spuse ea.

– Da.

– Și treaba asta nu te deranjează... .

– Deloc.

Se întoarse spre el și vreme de câteva secunde nu spuse nimic. Ochii ei îl priveau cu mare atenție și, cu toate că își

dădea seama că așa ceva nu era posibil, el avea senzația neplăcută că este studiat, ca și când ea l-ar fi putut vedea. Atunci îi privi fața cu atenție, înregistrând și cel mai mic detaliu. „Asta face parte din meserie, își aminti el. Să știi să recunoști orice nuanță a expresiei pentru a putea prevedea reacțiile pacienților“.

Trăsăturile ei erau atât de desăvârșite, încât în cele din urmă întinse mâna pentru a se asigura că sunt reale. Avea un chip sincer, deschis, cu ochi mari, albaștri și limpezi, ca apa unui izvor de munte, pomeții roz, nasul fin și drept cu nări care fremătau atunci când era furioasă. Buzele ei senzuale, cu un contur delicat, puteau să se arcuiască într-un zâmbet subtil ca al Monei Lisa, să fie mușcate în momentele de furie sau să adopte un aer copilăresc. Arareori mai întâlneau o femeie atât de atrăgătoare.

– Ce faci? întrebă ea neliniștită de tăcerea lui.

– Îți studiezi fața, îi răspunse el cu sinceritate.

– Și cum arăt?

– Asta o să mi-o spui tu.

Ea dădu din cap și părul îi mângâie umerii.

– Nu. Nu vreau să mă joc de-a psihiatrul. Vreau să știu cum mă vezi tu.

El izbucni în râs.

– Dar plătești o sumă uriașă de bani ca să „te joci de-a psihiatrul“, cum spui tu...

Ea întoarse capul pentru o clipă, apoi îl privi din nou.

– Îmi dai voie să te pipăi?

– Bineînțeles.

Primea adesea din partea pacienților lui această cerere și era obișnuit să simtă atingerea degetelor lor pe față.

Cassie se așeză pe bancă în genunchi.

– Nu te dor genunchii? întrebă el.

– E o întrebare ciudată din partea unui om care toată ziua s-a comportat în așa fel încât a vrut să mă vadă căzând lată la pământ.

El zâmbi până în momentul în care mâinile ei i se așezară pe piept. Atunci, trăsăturile lui recăpătă caracteristicile unei măști impenetrabile. Mâinile ei îi încadrasă chipul pentru câteva momente, apoi i se așezară pe frunte. Modul de a-l examina era acum total diferit de acela pe care-l practicasese în prezența lui Maggie și Wyatt se simți în mod curios ușor jenat.

Degetele ei îl mângâiară cu blândețe, aproape languros, trasând mici cercuri pe fruntea și tâmplele lui, urmărind linia fină a nasului și atingându-i barba nerasă care dădea bărbiei o nuanță întunecată. Ținea ochii deschiși și ațintiți asupra feței lui, ca și când atingerea cu mâinile nu era suficientă pentru a trage o concluzie. În general, elevii lui închideau ochii în mod instinctiv pentru a-și putea cerceta întreaga putere de percepție în vârful degetelor. Nu era obișnuit să fie cercetat în felul acela, chiar dacă acea persoană era oarbă.

El își umezi nervos buzele chiar în momentul în care ea îi atinge gura. Cassie ezită o secundă înainte de a urmări cu degetul arătător conturul buzelor, apoi, apăsând ușor, constată că erau plăcute și robuste.

Deodată, Wyatt simți că este invadat de un val de căldură. Întredeschise ușor buzele pentru a respira. Ca și când ar fi răspuns instinctiv gestului său, deschise și ea buzele. Wyatt se încordă imediat, nemaifiind în stare să-și desprindă privirea de pe gura ei aflată atât de aproape, simțindu-se în mod inexplicabil tulburat de acea examinare prin care mai trecuse de sute de ori. Atingerea ei era extrem de senzuală, dar total inocentă. Tânăra habar n-avea câtă emoție stârnea în sufletul lui.

Măinile lui Cassie coborâra de-a lungul gâtului, urmărind linia curbă a umerilor lui largi, apoi alunecară peste brațe, apăsându-i ușor mușchii și ajunseră la mâini. El se înfioră când degetele ei îi mângâiară palmele, apoi se crispă în momentul în care i se așezară pe coapse.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu inocență în glas, devenind conștientă de încordarea care pusesese brusc stăpânire pe el.

El își drese glasul cu nervozitate.

– Nimic, numai că n-am fost niciodată obiectul unei examinări atât de minuțioase.

– Ce vrei să spui?

– În principiu, elevii mei se limitează la studierea feței, eventual și a brațelor.

– Dar e absurd, spuse ea pipăindu-i mușchii încordați ai coapselor. Doar ai și un corp.

Pulsul i se accelerează când mâinile ei coborâra spre genunchi și pulpe, până la picioare. În sfârșit, spre marea lui ușurare, Cassie se ridică și izbucni în râs.

– De ce râzi? o întrebă el pe un ton aspru.

– Pentru că mi se pare pur și simplu caraghios ca un psihiatru să poarte adidași. Genul ăsta de încălțăminte nu corespunde imaginii pe care mi-o făcusem despre ei.

Wyatt avu impresia că-i scapă situația de sub control și-i răspunse cu o iritare crescută:

– Și ce imagine ți-ai creat despre psihiatri?

Ea își ridică mâinile spre fața lui. Surprins, Wyatt își dădu capul pe spate și se izbi de trunchiul copacului.

– Ce te-a apucat? o întrebă el furios.

– Vreau să te pipăi atunci când ești mânios, îi spuse ea cu calm și-i trase ușor capul spre ea, masându-i ușor locul în care se lovea. Îmi pare rău, mai spuse ea.

Chipul ei era atât de aproape de al său, încât Wyatt îi simțea răsuflarea caldă pe obraz. Deodată, nemaiputând suporta, îi prinse mâinile îndepărtă cu violență. Imediat, trăsăturile tinerei exprimară dezamăgirea și îl fixă cu privirea ei moartă.

Atunci, lăsându-se pradă unui impuls lipsit de rațiune, fără să se gândească la urmările gestului său, o prinse de gât și o trase la pieptul lui, împreunându-și buzele cu ale ei. La început, ea opuse rezistență dar apoi, treptat, șovăind încă, păru că se lasă invadată de o senzație nouă pentru ea. Simțind că se sufocă din cauza plăcerii produse de sărut, el își desprinse brațele de ale ei. Respirând cu greutate, el închise ochii, realizând în sfârșit ce se întâmplase.

– Pe toți dracii! strigă el găfâind.

Ea se ridică încet și rămase în picioare lângă bancă, legănându-se stângace de pe un picior pe altul.

„Și-acum ce-o să se-ntâmples? se întreba ea. În romane acesta este momentul în care bărbatul își mărturisește dragostea. Urmează căsătoria, fericirea, doi copii, un câine și o casă la țară. Dar cum se petrec lucrurile în realitate, Cassie? se dojeni ea. Vei îndrăzni oare să te prefaci că ești o femeie normală de douăzeci și cinci de ani, cu multă experiență, care a fost deja sărutată de sute de mii de ori și care se pricepe la bărbați? Nu. Atunci ce să facă?”

Ea auzi zgomotul produs de stofa pantalonilor lui când se desprinse de lemnul băncii, dar nu știa că se ridicase în picioare și o privea cu dușmănie.

Atunci când vorbi, vocea lui era caustică și aspră:

– Stai jos, domnișoară Winters.

Domnișoară Winters? Nu-i mai spunea Cassie, după ce o sărutase?

Tânăra se așeză cu teamă lângă el. Wyatt își dădu seama cât de tulburat era și încercă să lupte cu furia care pune stăpânire pe el. Era pentru prima oară în întreaga lui viață profesională când își pierduse autocontrolul și din cauza asta, constată cu amărăciune că subtila relație medic-pacient fusese compromisă destul de grav.

– Ce părere ai despre mine, domnișoară Winters? o întreabă el încercând să pară indiferent.

Ea oftă adânc.

– Nu știi! Ce aștepti să-ți răspund?... La început ai fost arogant, jignitor, sadic, după aceea...

Glasul i se stinse, până deveni o șoptă.

– După aceea m-ai sărutat...

Dădu din umeri, disperată, și-și mușcă buzele.

– Îmi pare rău că te-am tulburat, îi spuse el cu blândețe. N-am avut intenția asta. Rolul meu este acela de a-ți da încredere în propriile forțe, nu de a te descuraja.

Obrajii lui Cassie se îmbujorară imediat. Înseamnă că sărutul acela făcea parte din tratament, își spuse ea cu tristețe. Le săruta pe tinerele nevăzătoare pentru a le crea impresia că sunt normale, atrăgătoare.

Tânăra clătină din cap, prea supărată ca să mai poată vorbi. Își aminti ce-i spunea tatăl ei:

„Fii atentă cu bărbații, Cassandra. Mai ales tu, mai mult decât oricare altă femeie, pentru că le vei inspira milă“.

Și iată că recomandarea înțeleaptă a tatălui ei se adevărea. Bărbatul acesta nu simțea pentru ea decât milă; se înșelase sperând că era vorba de ceva mai mult de-atât.

Uită de amărăciunea și dezamăgirea care o dominau și-și dădu frâu liber furiei. Ce era mai rău? Să fie sărutată din milă sau să fie victima unei stratageme inventate de un psihiatru?

– Bine. Ești pregătită să continui, domnișoară Winters?
Auzi la el! Ești pregătită să continui? Mă întrebă ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic...

– Sunt foarte nerăbdătoare! îi răspunse ea ironic. Ce urmează? Vom trece direct de la sărut la scena violului sau mai există și alte elemente premergătoare?

Wyatt se încruntă.

– Exagerezi, domnișoară Winters...

– Bineînțeles! strigă ea. Nebunii exagerează întotdeauna! Și așa cum ai putut constata, sunt nebună. Sunt o fată care vede perfect, dar crede că e oarbă!

– Nu e chiar așa, o corectă el. Ești o fată care vede perfect, dar care vrea să fie oarbă. Încep să cred că lucrul acesta chiar te amuză.

Ea rămase fără replică observând cruzimea cu care o trata și-i veni să-l palmuiască, să-l pedepsească, să-l rănească și ea la rândul ei.

– Îmi dai voie să-ți mai pipăi încă o dată trăsăturile feței, doctore Field? îl întrebă ea cu calm.

– Desigur, încuviință el încercând să înțeleagă toanele acelei tinere ciudate.

Cassie puse mâna dreaptă pe obrazul lui, apoi îl plesni cu sete.

– Nimănui nu-i face plăcere să fie orb, doctore Field, îi spuse ea foarte liniștită.

Wyatt clipi din ochi, surprins de forța loviturii. Scrâșnind din dinți, își vârî mâinile în fundul buzunarelor pentru a evita o replică la gestul ei agresiv.

– Să nu îndrăznești să mai faci vreodată așa ceva, domnișoară Winters, o avertiză el cu răceală în glas. Nu voi

avea nici o reținere să pun la punct o fată de bani gata capricioasă, chiar dacă este oarbă. Și aici, nimeni nu-ți va sări în ajutor.

Se ridică încet de pe bancă, simțindu-se dintr-o dată extrem de obosit. Ea tocmai se pregătea să-l urmeze, când îi auzi pașii îndepărtându-se în direcția clinicii.

– Ne vedem la masa de seară, îi aruncă el peste umăr. Și să ai pantofii în picioare!

– Așteaptă-mă, strigă ea disperată. Așteaptă-mă!

Căzu în genunchi și începu să caute furioasă cu mâinile prin iarba din jurul ei.

– Doctore Field! îl strigă ea. Nu-mi găesc pantofii!

Auzi multă vreme în urechi râsul lui răsunând în liniștea parcului. Se așează pe pământ, uluită de faptul că Wyatt pur și simplu o abandonase într-un loc aflat departe de clinică.

Revenindu-și încet-încet, simți născându-se în mintea ei o ușoară furie care se transformă curând în ură, sentiment pe care îl lăasă să crească în ea cu o oarecare voluptate. Amintirea gustului buzelor lui îi traversă pentru o clipă gândurile, dar o izgoni imediat din memorie.

În cele din urmă se apucă să îndeplinească dificila sarcină de a-și căuta pantofii, explorând metodic pajiștea cu mișcări ample ale brațelor.

În momentul acela nu-și mai dorea altceva decât să-și găsească pantofii și să se întoarcă în camera ei. Asta ar fi însemnat o victorie pe care ar fi aruncat-o în obrazul doctorului Wyatt Field cu o plăcere asemănătoare aceleia resimțite atunci când îl pălmuiseră.

Dar cu toate acestea, simțea cum frica pune stăpânire pe ea.

Capitolul 5

Maggie se aplecă îngrijorată peste balustradă, cercetând cu privirea liziera parcului. Oftă ușurată când zări silueta lui Wyatt apropiindu-se, apoi strânse din pumni când observă că era singur. Cu mâinile în șolduri, îl întâmpină cu o privire furioasă.

– Unde este?

Wyatt ridică ochii spre ea și îi zâmbi obosit.

– La golf, căutându-și pantofii pe care i-a aruncat cât colo ca urmare a unui acces de furie.

– Ai lăsat-o acolo singură? îl întrebă Maggie, nevenindu-i să creadă. Ce te-a apucat, Wyatt? N-ai dreptul să faci așa ceva!

– Și ce dacă?

– Ei bine, eu mă duc s-o caut, spuse enervată Maggie și începu să coboare scările cu pași hotărâți.

– Maggie, îi spuse Wyatt cu blândețe. Dă-i fetei ăsteia o șansă. E mai puternică decât îți închipui, chiar mai puternică decât își imaginează ea însăși. Asta este prima probă la care este supusă. Va scăpa neatinsă dacă nu vei strica totul.

– Și dacă o să cadă? îl întrebă Maggie disperată. Dacă își zdrobește capul de stânci? Niciodată nu i-ai tratat pe pacienții noștri cu atâta inconștiență. Sau măcar ar fi trebuit să dai dovadă de mai multă prudență și să fi rămas în preajma ei.

– Metoda asta n-ar duce la nici un rezultat în cazul domnișoarei Winters. E prea sensibilă să fi remarcat prezența mea.

Maggie îl privi câteva clipe în tăcere.

– Ești un dur, Wyatt. Nu există în tine nici cea mai mică scânteie de omenie și după părerea mea, fata asta ar avea nevoie de așa ceva.

– Vorbești la fel ca Matt... Dacă tu crezi că simte nevoie de compătimire, n-ai decăt, e treaba ta, nu a mea.

Părul buclat al lui Maggie vibră de indignare.

– Dar nu este decăt prima ei zi petrecută aici! De ce o chinui în halul ăsta? Ai trei luni la dispoziție!

– Nu-i adevărat! N-am decăt două săptămâni în care trebuie să-i descopăr mecanismele gândirii. Nu uita, Maggie, ea este altfel decăt ceilalți. Eu nu încerc s-o învăț să trăiască precum o infirmă. În schimb, o voi forța să vadă.

Maggie încruntă din sprâncene.

– Chiar dacă, pentru a-ți atinge scopul, o vei distruge?

Wyatt dădu din umeri.

– Exact.

Ea se pregătea să protesteze vehement, când expresia din ochii lui o făcu să renunțe. Scoase un gemăt care exprima dezaprobarea și se așeză pe treptele peronului.

– Ești un om nemilos, Wyatt, bombăni ea. N-are nici un rost să mai discut cu tine. Absolut nici unul.

– Drăgălășeniile nu pansează toate rănilile, Maggie, îi spuse el blând, cu zâmbetul pe buze. Și cu atât mai puțin pe cele de o asemenea gravitate. Oare când o să încerci să ai încredere în mine?

Maggie îi îndepărtă enervată mâna care-i ciufulea părul cu afecțiune.

– Lasă-mă în pace, Wyatt.

– Cum vrei, îi răspunse el așezându-se lângă ea.

Maggie se uită la el pe furis, cu un amestec de simpatie și enervare, amintindu-și de zilele nu prea îndepărtate în care îl credea în stare să răstoarne munții. Greșeala ei fusese foarte firească, se consolă ea. Trebuia să fii chiar cretină să nu te îndrăgostesti pe loc de un bărbat atât de frumos ca el. Dar ar fi fost și mai cretină dacă ar fi luat acea legătură în serios.

Wyatt era un individ singuratic, cu toane la fel de întunecate precum o noapte fără lună și cu un suflet mult prea misterios pentru a putea fi dezvăluit cu ușurință. Ea scoase ceea ce mama ei ar fi numit un oftat „irlandez“, căci, după părerea acesteia, nici un alt popor nu cunoștea atât de bine sentimentul melancoliei.

– S-ar putea să aștepți destul de mult, Maggie, îi spuse Wyatt nepăsător, scrutând și el pajiștea care cobora în pantă lină spre golf.

– Nu mă grăbesc, îi spuse calmă, urmărindu-i privirea. Sunt încă tânără.

În timp ce Maggie și Wyatt așteptau nerăbdători la câteva sute de metri distanță de ea, Cassie pipăia neputincioasă iarba din jurul bătrânului stejar în căutarea celui de-al doilea pantof. Îl găsisse cu ușurință pe primul, care aterizase nu prea departe de ea și, în momentul în care îl prinse cu degetele, îl strânse la piept cu un sentiment de triumf. Dar cel de-al doilea

era de negăsit. Treptat, bucuria i se transformă în enervare. Mergând în patru labe, simțea cum i se rup ciorapii și pietricele îi zgârâie genunchii.

Tot căutându-și pantoful, se apropia din ce în ce mai mult de prăpastie și, pe măsură ce avansa descriind cu brațele largi cercuri desperate în fața ei, pleoapele începeau să i se umple de lacrimi.

– La naiba, înjură ea în șoaptă, simțind un nod dureros în gât din cauza eforturilor pe care le făcea să nu plângă.

Era nedrept. Ce știa atotputernicul doctor Field despre orbire? Cum îndrăznea s-o lase singură și să-i ordone să-și găsească pantofii știind foarte bine că nu era în stare?

Se ridică în picioare cu mare greutate și-și frecă bine de tot fusta, gândindu-se cât de murdară și ciufulită trebuia să fie. Deodată, își aminti de glasul doctorului și își făcu reproșuri amare din cauză că acesta i se păruse la un moment dat blând și grav. De fapt avea o voce dură, plină de dispreț și perspectiva de a o auzi din nou i se păru de neconceput.

Îngenunche din nou, animată de o nouă hotărâre și începu din nou să caute. Se găsea la numai câțiva centimetri de marginea prăpastiei pe care mâna ei o pipăia acum cu mare atenție. Își calcula foarte metodic fiecare mișcatre, deplasându-se după o schemă prestabilită. Nici nu-i trecea prin minte eventualitatea ca jurământul să cedeze sub greutatea ei... Atunci când se produse nenorocirea, fu luată prin surprindere. Picioarele ei zgâriară adânc pământul mișcător de pe panta abruptă care cobora spre apă. Prea speriată ca să mai aibă puterea să țipe, se agăță disperată de marginea micii faleze.

Nu cunoștea adâncimea hăului ce se căsca sub ea, nici dacă panta era abruptă sau mai domoală. Tot ce știa era că mâinile îi alunecau în continuare și că dintr-o clipă într-alta urma să se prăbușească.

Apoi, fără să-i pese de eforturile ei, pipăind mai departe pietricelele de pe mal, Cassie încercă să calculeze distanța față de apă luându-se după clipocitul ușor și vesel pe care-l auzea. Să fi fost un metru? Doi? Cinci? Era suficient de mare pentru ca, în cădere, să-și rupă un picior? Risca oare să se înece?

Primul fior de spaimă simți că-i sfâșie pânțele și-i urcă până la nivelul gâtului de unde izbucni într-un geamăt înfundat în momentul în care mâinile i se desprinseseră de marginea falezei. Deschise gura mare ca să urle și ochii i se umplură de spaimă.

Căzu... mai jos cu douăzeci de centimetri. Șocul produs de faptul că se afla atât de aproape de pământ o doborî mai mult decât o cădere de la o mare înălțime. Stând total nemișcată, cu gura căscată, respira des și sacadat. Apoi își imaginează cum trebuia să arate agățată cu disperare de marginea falezei, în timp ce picioarele se găseau la numai câțiva centimetri de pământ.

Începu să râdă ca o isterică, afundându-se cu genunchii în nisip și lăsându-și lacrimile să-i curgă pe obraji. Râse și plânse strângându-și brațele în jurul trupului, în timp ce printre sentimentele contradictorii care o cuprinseseră, se strecura treptat acela al urii împotriva aceluia care o supusese unor asemenea chinuri.

Se ghemui tulburată și-și strânse obrajii plini de lacrimi cu dosul palmei. Un potop de blesteme îndreptate împotriva doctorului Wyatt Field îi veniră pe buze, dar se abținu. Apoi

tresări dându-și seama că era prima oară în optsprezece ani când era departe de orice ființă umană. Absolut singură.

Nici urmă de doamna Carmady, de tatăl ei sau de servitori. Numai Cassie, Cassandra Winters, singură pe lume. Se dădea o mare luptă între fiorul aventurii și simțul de răspundere, sentimente încă necunoscute de ea. Se ridică încet în picioare, având impresia că în orice clipă se putea deschide pământul în fața ei și s-o înghită.

– Va fi o treabă foarte dificilă, spuse ea cu voce tare, prezicându-și cu pesimism viitorul.

***

– Cassie?

Vocea veselă a lui Maggie îi pătrunse prin ceața gândurilor și brusc, tânăra auzi clipocitul fântânii. Ajunsesse la capătul drumului. Reușise. Își găsisse cei doi pantofi și nimerise drumul spre școală. Fără nici un ajutor.

Cu o demnitate cam compromisă, își îndreptă umerii și-și ridică mândră fața spre Maggie.

– Dumnezeu, șopti Maggie când îi văzu ciorapii rupți, părul în dezordine și hainele murdare. Bravo, Wyatt! șopti ea. Sper că acum ești mulțumit!

Pleoapele lui Wyatt se îngustau pe măsură ce Cassie se apropia de ei cu pași mici. Apoi observă contractarea maxilarelor și ușorul dar rebelul aer de siguranță din mersul acesteia.

– Da, sunt, Maggie, îi răspunse el încet. Sunt pe deplin mulțumit. Văd că ți-ai găsit pantofii, domnișoară Winters, zise el cu voce tare.

– Bineînțeles, doctore, îi spuse ea pe un ton emfatic, iar din ochi parcă îi țâșneau fulgere. N-a fost un lucru extraordinar de greu de făcut.

– Și cum a decurs prima ta plimbare de una singură? continuă el.

– A fost mult mai plăcută decât în compania ta, îi răspunse ea cu dispreț, provocându-i un zâmbet lui Maggie.

Wyatt îi întâmpină răspunsul ostil cu un oftat și îi arătă lui Maggie că se bucura de succesul muncii sale din după-amiaza aceea făcându-i cu ochiul.

Luând-o protectoare pe Cassie pe după umeri, Maggie o conduse în camera ei, neluând în seamă faptul că astfel încălca o regulă capitală a așezământului.

Ceva mai târziu, stând gânditoare pe marginea patului în așteptarea lui Cassie care făcea duș, se miră pentru a o suta oară de duritatea necruțătoare a lui Wyatt.

Cassie ieși din baie îngrijorată, simțindu-se de parcă se născuse a doua oară după ce își spălase părul și trupul.

– Maggie, sper că nu te rețin, se adresă ea persoanei tăcute pe care o simțea în încăpere.

– Nu, deloc, o asigură Maggie zâmbind.

– Dar dintr-o dată, vocea ta a căpătat o nuanță ciudată! Ce s-a întâmplat?

– Nimic, o liniști Maggie. Numai că majoritatea pacienților noștri sunt foarte pudici.

Cassie izbucni în râs.

– Așa este, spuse ea jenată. Sunt goală.

Ajunse cu pași șovăitori la șifonier și pipăi hainele până când simți sub degete catifeaua halatului ei.

– Atunci când există cineva care te îmbracă în fiecare zi, pudoarea nu mai are nici o însemnătate, îi explică ea strângându-și cordonul în jurul taliei.

Maggie clătină din cap zâmbind.

– În general, elevii noștri devin infirmi la o vârstă mai înaintată și se comportă încă instinctiv conform anumitor tabuuri. N-am avut de multă vreme vreo pacientă oarbă.

Cassie se așează visătoare într-un fotoliu.

– Nici atât de neputincioasă, bănuiesc, oftă ea. Dacă nu erai tu, până acum aș fi plecat de mult, Maggie. Numai la gândul că trebuie să petrec două săptămâni împreună cu doctorul Field îmi vine s-o iau la goană.

– La început toată lumea zice așa, dar îți promit, Cassie, că îți vei schimba părerea despre el.

Cassie roși ușor când își aminti sărutul pe care i-l administrase el cu scopul de a-i „reda siguranța în propriile forțe“.

– Părerea mea este că e un om crud și lipsit de omenie. Cred că n-o să-l înțeleg niciodată.

Maggie se ridică în picioare.

– Fii liniștită, nimeni nu-l înțelege, îi spuse ea. Dar din fericire, nu te afli aici în acest scop. E de datoria lui să te înțeleagă pe tine. Și acum, ce-ai zice dacă ai purta în seara asta costumul cu pantaloni negri? Pun pariu că îți stă de minune cu culoarea asta.

„Bineînțeles, își spuse Cassie cu amărăciune. Uitați-vă la această oarbă minunată. Priviți cum răstoarnă scaunele, cum se izbește de pereți...“

– Maggie? Întrebă ea cu o voce timidă. Pentru toată lumea este la fel de greu?

Maggie se încruntă privind cu atenție fața tulburată a tinerei.

– Greu, zici? După toate câte s-au întâmplat azi totul pare foarte simplu, îi răspunse ea veselă. Pentru prima zi, cred că ai făcut progrese uriașe. Te credeai oare capabilă să te întorci singură de la golfuleț?

Cassie zâmbi, își trecu pieptenele prin păr și, în timp ce-i povestea lui Maggie peripețiile prin care trecuse, uită de spaima pe care o trăise. Curând, nu-i mai rămase în amintire decât senzația amețitoare că înfăptuise un miracol.

Tatăl său ar fi fost mândru de ea, își spuse în sine ea. Dar imediat începu să se îndoiască de acest fapt. El n-ar fi încurajat-o niciodată să-și dobândească independența. De fapt, eforturile ei mai degrabă l-ar fi șocat. Cererile ei fuseseră refuzate una după alta: școala de stat, șederea la Windrow și, mai surprinzător, dorința de a se supune unei terapii. Pe vremea aceea, îi interpretase reticențele ca pe o dorință nemărturisită să nu mai poată vedea niciodată. Poate prefera să fie oarbă, ca astfel să devină total dependentă de el? Să-i fi fost oare teamă că ar pierde-o dacă și-ar fi recăpătat vederea?

Alungă din minte acest gând, refuzând să creadă că cineva ar putea fi atât de egoist. De altfel, tratamentul psihiatric din anul acela îi dăduse dreptate tatălui său. La capătul unei călătorii lungi și dureroase, ea capitulase.

– Vezi, Cassandra, o dojenise el cu blândețe în seara în care își luase rămas-bun de la psiholog, încercarea de a-ți aminti evenimentele petrecute n-a dus decât la suferință. Nu ți-a fost de ajuns pierderea mamei tale?

Pentru că redeschisese rănilor unui om care încerca s-o protejeze și s-o răsfete, se simțise extrem de vinovată și hotărâse că dacă mica modalitate de a se vindeca era aceea de a-și aduce aminte trecutul, prefera să rămână oarbă.

Își masă tâmplele pentru a scăpa de durerea de cap care o chinuia de fiecare dată când se gândea la tatăl ei.

– Am avut dreptate! exclamă Maggie, vocea ei veselă pătrunzând cu greu prin ceața gândurilor sale. Costumul acesta este superb.

Maggie îl privi provocator pe Wyatt în timp ce-o însoțea pe Cassie până la masa din sufragerie. Văzându-l că se încruntă în semn de nemulțumire, ea îi întoarse spatele și nu-l mai băgă în seamă.

– Îți stă foarte bine în negru, spuse el în cele din urmă, când își întoarse privirea spre Cassie.

– Serios? îl întrebă ea indiferentă, concentrându-se asupra zgomotelor care o înconjurau.

Tacâmurile se loveau de farfuriile de porțelan provocând un clinchet vesel, se purtau discuții cu voce joasă și, din când în când, se auzea câte un sunet cristalin atunci când se ciocneau două pahare.

– Cine sunt oamenii aceștia? întrebă ea.

– Profesorii, infirmierele. Aici mâncăm în toate serile. În felul acesta, le oferim celorlalți pacienți ocazia să nu stea singuri.

Cassie deveni mai agitată, simțindu-se jenată de prezența acelor necunoscuți.

– Mi-i vei prezenta și mie? întrebă ea cu glas șovăitor.

– În nici un caz, îi răspunse el pe un ton hotărât. Cel puțin nu înainte de a trece două săptămâni. Pentru ei, nu vei exista decât atunci când voi decide eu.

– Interdicția asta mi se pare absurdă, ripostă Cassie. Din moment ce voi rămâne aici trei luni, e normal să vreau să-i cunosc.

– Fiecare regulă pe care o respectăm aici are un scop precis, domnișoară Winters, îi explică Wyatt, cu o ușoară urmă de exasperare în glas. În timpul primelor două săptămâni, personalul casei reprezintă străinii cu care vei avea de-a face la ieșirea de aici.

Cassie făcu o mutră sceptică, dar trebui să se încline în fața logicii acelui argument. Pentru orbi, străinii reprezentau necunoscutul, dușmanul invizibil. Făcând un efort inconștient pentru a se proteja, toți simțeau nevoia irezistibilă de a cunoaște toate persoanele cu care se întâlneau cu scopul de a elimina orice pericol.

– Dar acesta nu este unicul motiv, nu-i așa? îl întrebă ea venindu-i brusc o idee. Izolându-mă de ceilalți oameni, va crește dependența mea față de tine.

El zâmbi când observă vădita ei ostilitate.

– Exact, admise el. Timp de două săptămâni, nu vei sta decât cu mine.

– Și cu Maggie, îi aminti ea.

– Și cu Maggie... cu condiția să nu mai încalce regulamentul.

Imediat, Cassie se îngrozi la gândul că ar putea fi lipsită de înțelegerea și prietenia lui Maggie. Nu numai că tânăra reprezenta pentru ea un refugiu după ce suporta intoleranța lui Wyatt, dar ar fi devenit prietena cea mai apropiată pe care o avusese Cassie vreodată.

– Ce vrei să spui? Ce reguli a încălcat?

– Te conduce de colo-colo ca un câine pentru orbi și nu face altceva decât să înlocuiască persoana care făcea acest lucru la tine acasă.

Cu bună-cuviința pe care i-o impunea educația primită, Cassie se aplecă spre el, străduindu-se să fie cât se poate de calmă:

– Este prima mea zi petrecută aici, îi spuse ea stăpânindu-și cu greu indignarea. Și n-a fost deloc plăcut. Traversarea acestei încăperi plină de lume ca să ajung la masă m-ar fi dat gata. Maggie a fost atât de bună și a înțeles acest lucru oferindu-se să mă ajute. Multă lume din afara acestei instituții ar fi dat dovadă de aceeași sensibilitate, cu excepția ta, bineînțeles.

Reținerea cu care se exprima și care îi colora obrajii, stârni admirația lui Wyatt, dar își propuse să nu lase nimic să se vadă atunci când îi răspunse:

– Maggie n-are nici o scuză și o să am grijă ca asemenea abateri să nu se mai repete. Începând din acest moment, va trebui să te descurci singură, chiar dacă pentru asta voi fi obligat s-o țin departe pe Maggie pe toată durata șederii tale aici. Vrei nu vrei, domnișoară Winters, trebuie să înveți să fii oarbă.

– Te încântă puterea pe care o exerciți în micul tău regat, nu-i așa? Îl acuză ea, albă ca varul la față. Ei bine, află că nu ești tu singurul psihiatru din lume. Sunt convinsă că poți fi înlocuit cu destulă ușurință.

Wyatt începu să zâmbească atunci când auzi amenințarea ei.

– Nu te afli într-o situație prea strălucită ca să te poți lipsi de serviciile mele și ar fi o prostie să încerci așa ceva. Sunt cel mai bun în domeniu. Ca să fiu sincer, nici nu știi ce noroc a dat peste tine.

Ca să nu-i dea o replică usturătoare, Cassie își mușcă buzele. Va trebui să tolereze manierele tiranice ale acelui medic. Dar dacă viitorul va dovedi că nu era decât un șarlatan, va lua măsurile necesare.

Deodată, se înfioră din cap până în picioare când își aminti de plăcerea pe care a simțit-o la atingerea buzelor lor. Încercă

din toate puterile să alunge din minte acele imagini și Wyatt, văzând că este tulburată, crezu că aceasta se datorează furiei. Fără să scoată nici un cuvânt, privea cum se succed emoțiile pe fața ei, în timp ce Cassie se lupta să se supună autorității lui absolute. Starea de furie îi făcea bine și o va putea folosi împotriva minții ei, cu condiția să nu devină de necontrolat.

– Sper să nu-mi iei în nume de rău gestul, domnișoară Winters, dar mi-am permis să comand pentru amândoi. Bucătarul nostru șef nu gătește decât foarte rar tipul ăsta de pește și am vrut să te bucuri și tu de savoarea lui.

Cassie înclină capul cu grație, dar se încordă ca și când se găsea în fața unui animal sălbatic îmblânzit, care se putea întoarce împotriva ei în orice moment. Auzi apoi în dreapta ei sunetul vesel produs de vărsarea unui lichid într-un pahar.

– E un Chablis foarte slab, continuă Wyatt cu un glas ceva mai cald. Nu e extraordinar, dar merge foarte bine cu peștele.

Degetele lui Cassie urcară pe fața de masă, orientându-se după așezarea tacâmurilor, până când întâlni piciorul paharului de cristal. Wyatt urmări mișcările tinerei cu mirare, în timp ce își umplea propriul pahar. Era mereu surprins de faptul că orbii proveniți din familii bogate învățau să se comporte la masă cu mult înainte de a afla cum se traversează o stradă.

– Să toastăm pentru viitorul tău, domnișoară Winters.

Atunci când li se ciocniră paharele, Cassie se întrebă cam ce-ar crede doctorul Field dacă ar ști că asupra celui viitor pentru care bea el atât de vesel plana amenințarea sărăciei.

Vinul era într-adevăr excelent și chiar de la prima înghițitură, Cassie se destinse. Era plăcut să savureze o masă rafinată și atmosfera aceea familiară o reconfortă în așa măsură încât îi fu ușor să pretindă că cina aceea nu era decât

o prelungire a unei vieți pe care o cunoscuse dintotdeauna, și nu sfârșitul existenței pentru care o pregătise tatăl său. Trebuia să uite măcar pentru câteva momente ce o aștepta la ieșirea de la Windrow și să se bucure de clipele prezente...

– Unde locuiești, doctore Field? îl întrebă ea brusc, pe un ton de conversație.

– La distanță de câțiva kilometri de aici.

– În oraș?

– Nu, locuiesc într-o casă izolată, așezată pe malul unui râu.

Cassie încercă să-și imagineze silueta serioasă și aspră a doctorului Wyatt Field în mijlocul unei grădini cu flori înconjurată de pajiști verzi și izbucni în râs. I s-ar fi potrivit mai degrabă atmosfera unui castel vechi pierdut în ceață.

– Când eram copil locuiam și eu pe aici, continuă ea, păstrându-și celelalte gânduri pentru ea însăși. Din câte îmi amintesc, toamna era magnifică.

– Așa este și acum. Dar spune-mi, ai întâmpinat greutăți când a trebuit să te adaptezi la viața de oraș?

– Sunt obligată să suport o ședință de terapie în timpul cinei? Consideră că te întreb din pură curiozitate. În timp ce mâncăm, ar fi bine să uităm motivele pentru care luăm masa împreună în acest loc și să fim doar două persoane care învață să se cunoască.

– Te simți în stare să faci asta? îl întrebă ea fără să se gândească prea mult. Vreau să spun, dacă poți să uiți ce rol jucăm fiecare dintre noi.

Wyatt se posomorî gândindu-se cu ce plăcere va pune punct definitiv relației medic-pacient existentă atunci între ei.

– Ar fi periculos dacă le-am uita cu desăvârșire, îi răspunse el cu blândețe, propunându-și de data asta să-i vorbească sincer.

Ea clătină din cap și el îi privi fascinat umbra catifelată pe care bărbia o proiecta pe gâtul ei delicat.

– De acord. Ei bine, nu, n-am avut nici o dificultate să mă obișnuiesc cu viața de oraș. Când ești orb, în cele din urmă viața la țară devine plictisitoare. Acolo nu sunt atâtea zgomote. Pentru a aprecia natura, ai nevoie de ochi.

– Mulți orbi au o părere contrară. Orașele li se par îngrozitoare.

Fruntea lui Cassie fu umbrită de un nor când își aminti plimbarea pe care o făcuseră împreună până la golf.

– În oraș nu văd nimic atât de îngrozitor ca ceea ce am pățimit în după-amiaza asta aici, spuse ea cu calm.

– Uită ce s-a petrecut în după-amiaza asta, îi sugeră el stânjenit.

Ea dădu din umeri cu o nepăsare prefăcută, întrebându-se la care aspect al plimbării făcuse aluzie. La sărut, desigur. „E o altă fază a tratamentului, domnișoară Winters. N-are nici o importanță și, pentru numele lui Dumnezeu, nu face atâta caz pe tema asta!”

– Cum îți petreceai timpul înainte? continuă Wyatt cu o ușoară încordare în glas.

Ea se sprijini oftând de spătarul scaunului.

– Citeam foarte mult, în Braille, desigur, ascultam muzică. Uneori tata mă lua cu el la concerte. Mai petreceam mult timp în parc, pur și simplu ascultând pașii trecătorilor.

– Central Park?

– Da, locuiesc vizavi de el.

– Deci te pasiona viața altora, conversațiile altora și muzica pe care o compuneau alții. Foarte bine. Iar viața ta? Ce făceai pentru tine însăși?

– Pentru mine... spuse ea nehotărâtă. La ce te referi?

El începu să râdă.

– La o viață socială. La prieteni... la iubiți.

– Asta este o întrebare foarte indiscretă pe care un gentleman n-ar trebui niciodată s-o adreseze unei doamne din prima seară!

– Să nu întindem jocul prea departe, domnișoară Winters! Nu te afli aici pentru a te distra și masa noastră din seara asta nu reprezintă în nici un caz o primă întâlnire amoroasă.

– Oricum, cu siguranță nu va fi urmată și de o alta! îi răspunse ea nervoasă.

Zâmbetul lui Wyatt deveni obraznic și ironic.

– Deci nu-mi poți vorbi despre nici un prieten și cu atât mai puțin despre iubiți. E de mirare la vârsta ta. Probabil că duci o viață foarte plictisitoare.

Obrajii lui Cassie se îmbujorară. Fascinat, Wyatt urmări pe fața ei manifestările tulburării pe care o simțea.

– Dar tu, doctore Field? îi răspunse ea pe un ton tăios. Cum arată prietena ta de-acum?

El începu să râdă.

– Îmi pui întrebarea asta pentru că, după părerea ta, nu sunt căsătorit?

– M-ar mira să fie invers.

El se încruntă, amuzat. Discuția devenea într-adevăr interesantă.

– De ce?

– Ești prea egoist ca să ai relații prea îndelungate cu o femeie.

– Asta cam așa este, îi răspunse el. Îmi place să trăiesc singur. Și ca să răspund întrebării tale, viața mea particulară nu te privește.

– În schimb, tu vrei să afli totul despre viața mea.

– Exact. Pentru asta mă plătești.

Cassie își strânse maxilarele ca să nu-i dea replica pe care o merita.

– E imposibil să te prefaci măcar în timpul unei mese că ești și altceva decât un medic cu pacienta lui? Este evident că nu ești în stare să ai orice alt tip de relație cu o ființă umană. Așa că hai să punem punct acestei comedii. Ce vrei să știi despre mine, doctore Field, în calitate de psihiatru?

El se încordă propunându-i să colaboreze, dar ridicând în felul acesta, în mod inconștient, niște bariere între ei doi.

– Deocamdată nimic, îi răspunse el nepăsător. Să ne bucurăm de mâncarea excelentă pe care ne-o aduce Helen. Mai vrei cafea?

Cassie își puse mâna deasupra ceștii.

– Nu, mulțumesc. Mi-ar plăcea să ies puțin la aer curat. E un lux pe care nu mi l-am permis niciodată la oraș... o plimbare după căderea înserării. Se poate?

– Desigur.

Wyatt se ridică și, dând ocol mesei, îi oferă brațul. Ea șovăi câteva clipe.

– Credeam că aici e interzis ca orbii să fie conduși de altcineva.

– Nu sunt totuși lipsit total de maniere, domnișoară Winters. Vei avea din plin ocazia să intri și să ieși singură din această încăpere. În seara asta însă, sunt cavalerul tău și de obicei acesta oferă brațul său unei doamne, fie că e sau nu oarbă.

– Ești prea amabil, doctore Field, îi răspunse Cassie grațios, luându-l de braț.

El se încordă ușor la atingerea ei, iar tânăra simți că mușchii brațului său se contractează sub degetele ei.

Bucurându-se de aerul curat al serii, făcură turul proprietății în tăcere, cu excepția ocaziilor când Wyatt îi descria locurile prin care treceau.

– Aici, la dreapta ta, sunt clădirile comune, unde vei locui mai târziu. Vom trece curând prin fața lor și dacă ești atentă, vei observa imediat că te apropii de ele.

– Nu mă pot concentra, recunosc Cassie râzând ușor. Sunt mult prea fericită de faptul că mă aflu afară. Dar cred că cimentul aleii este înlocuit în locul acesta cu niște dale. Presupun că dacă o să cotesc pe aici, zidul de cărămidă mă va conduce până la ușă.

Wyatt îi strânse ușor mâna cu brațul.

– Excelent. Puterea ta de deducție e surprinzătoare.

– Toate clădirile se deosebesc una de alta în același mod?

– Da. Drumul acesta este format din dale de ciment, cel al cantinei este asfaltat și cel care duce la școală e pavat cu piatră. Până la sala de sport se ajunge urmând o potecă de nisip.

– Și iarna?

– Toate drumurile sunt încălzite, îi răspunse Wyatt. Acestea sunt singurele puncte de reper ale pacienților noștri. Ar fi o cruzime să le lăsăm acoperite de zăpadă.

– Foarte ingenios, spuse Cassie impresionată. A fost ideea ta?

– Bineînțeles.

Se gândi câteva momente cât de paradoxal putea fi acel om care părea în mod deschis atât de ostil față de orbi, atât de nemilos față de infirmitatea lor, dar care reflectase îndelung la mijloacele prin care să ușureze vederea lor la Windrow. Dând ușor din umeri, tânăra renunță să-l mai înțeleagă și inspiră adânc aerul nopții, delectându-se cu mirosurile necunoscute ale câmpiei ce-i înconjura.

– Ce plăcut este, oftă ea, să te poți plimba așa prin parc. Pot să mă plimb în fiecare seară?

Wyatt începu din nou să meargă și Cassie își potrivi pasul cu al lui.

– Oricând dorești, dacă vei avea timp. Drumul acesta înconjoară campusul, e imposibil să te rătăcești. Dacă vei merge suficient de mult, vei ajunge din nou în locul de unde ai plecat.

– Și clădirea principală, cum voi putea s-o recunosc?

– După clopoțel, îi răspunse el zâmbind. Asta a fost ideea lui Maggie. De altfel, mă mir că nu l-ai recunoscut până acum.

Cassie se apropie fără voia ei mai mult de el.

– Ți-e frig? O întrebă el privind în jos, spre ea.

– Doar un pic. Dacă ar fi să mă iau după mirosurile pământului și frunzișului, aș putea spune că toamna e aproape și nu port jachetă, ca tine.

Tânăra se opri brusc, se întoarse cu fața la el și își puse mâinile pe pieptul lui, fără să-i lase timp să reacționeze. Apoi acestea urcară până la gât, urmărind conturul gulerului cămășii, după aceea coborâră de-a lungul cravatei, până la catarama curelei pantalonilor, unde întârziară puțin, după care le lăsă să-i cadă în poziția inițială. Atunci Wyatt dădu drumul aerului pe care-l reținuse în piept din momentul în care Cassie își pusese mâinile pe pieptul lui. Ea își dădu capul pe spate și zâmbi.

– Nu știam cu ce ești îmbrăcat, îi explică ea. Ce culoare are cămașa ta?

– Albă, șopti el încordat.

– Și cravata?

Nesimțindu-se în stare să răspundă imediat, își lăsă capul în jos și ea îi ironiză ușor ezitarea.

– Bănuiesc că te-ai uitat acum la ea, nu-i așa?

– Da, recunosc el, și ea distinsese o urmă de zâmbet în vocea lui. Are niște dragoni portocalii pe fond albastru închis.

Ea izbucni din nou în râs, îl luă de braț și continuă să meargă încet. Wyatt își fixă privirea asupra bombeului pantofilor pentru a nu se lăsa ispitit să se uite la chipul drăgălaș și feminin al celei care îl însoțea. Presiunea pe care o exercita mâna ei asupra brațului său i se părea grea și arzătoare, chiar dacă în realitate nu cântărea mai mult decât o pană. Și la fiecare pas își imagina, fără să se poată stăpâni, trupurile lor apropiindu-se din ce în ce mai mult unul de celălalt. Se opri brusc și-și scoase sacoul pentru a-l pune pe umerii lui Cassie. Nu atât din pricină că i-ar fi fost teamă să nu răcească, ci pentru că nu mai suporta căldura produsă de acesta.

– Ia-l tu, îi spuse el cu o voce tulburată.

Cu un fior voluptuos, Cassie strânse pulpele hainei în jurul ei.

– Îți mulțumesc, mă simt mult mai bine așa.

În schimb, pentru Wyatt situația se înrăutățise. Acum doar pânza subțire a cămășii îl mai apăra de senzația de tulburare pe care i-o produceau degetele lui Cassie și devenea din ce în ce mai conștient de gradul crescut de intimitate pe care li-l impunea acea plimbare în jurul așezământului.

„Dar e pur și simplu ridicol să fiu atât de fascinat de o femeie pe care n-o cunosc decât de câteva ore...”

– Ascultă, strigă ea deodată, înclinând capul într-o parte.

Când făcu această mișcare, părul ei alunecă spre umărul lui și o buclă îi ajunsese până pe piept. Wyatt nu se simțea în stare să-și dezlipească privirea de pe ea.

– Clopoțelul! continuă Cassie. Ce drăguț sună! Dar cum se procedează atunci când nu bate vântul?

„Este oarbă, își tot spunea Wyatt în sinea lui. E una din pacientele tale și nu va fi niciodată altceva“.

– Atunci trebuie să numeri pașii începând de la fântână, îi răspunse el cu o voce care speră că părea normală. Ea se găsește exact la jumătatea drumului dintre clădirea principală și cea în care se aplică tratamentele.

Cassie dădu din cap gânditoare și se întoarse cu fața spre el.

– Acum te duci acasă?

– Da.

– Și mâine ce se va întâmpla?

– Ne vom întâlni în sala de mese, la micul dejun.

Cassie oftă cu tristețe și se încruntă.

– Și vom începe să muncim, nu-i așa?

– Da.

Ea dădu ușor din umeri, silueta ei părând și mai fragilă în sacoul care-i era prea lung.

– Ei bine, doctore, poate o să-ți vină să râzi, dar am petrecut o seară minunată... în ciuda... mă rog, a fost minunat!

El ridică mirat din sprâncene.

– Uneori, atunci când nu mai ești atât de reținut, ești un însoțitor foarte plăcut, mai adăugă ea ridicând mâinile spre fața lui.

Făcut de către un orb, gestul acela era atât de natural! Însemna în același timp și bună ziua, și la revedere și o mie de alte elemente subtile, mult mai elocvente decât cuvintele. Toate acele cuvinte pe care nevăzătorii nu le pot exprima prin ochii lor. Timp de câteva clipe, Cassie uită că însoțitorul ei era omul care-i jignise amorul propriu, care-și bătuse joc de

handicapul ei. În timpul plimbării din seara aceea, el devenise o persoană pe care simțea că o poate iubi; acestea erau sentimentele pe care le exprimau gestul ei.

Simți cum maxilarele lui Wyatt se contractă sub apăsarea degetelor ei și, chiar în momentul în care regretă că făcuse acea mișcare spontană, pe fruntea lui apăru o cută care exprima îngrijorarea. Ea lăsa atunci mâna în jos, dar apoi tresări când simți că degetele lui Wyatt o prind brusc de încheietura mâinii.

În întunericul care o înconjura, simți mângâierea privirii lui și tensiunea care încărcă aerul cu electricitate cât timp el avu câteva momente de ezitare. Apoi simți răsuflarea lui foarte aproape de fața ei și buzele lui le atinseră pe ale ei. Atunci, acea senzație minunată care o copleșise în cursul aceleiași după-amiezi, o cuprinse din nou.

Buzele lui Wyatt se întredeschiseră și în acea clipă Cassie își dădu seama că și el era la fel de tulburat. Aici și în acel moment, nu mai era o nevăzătoare, o persoană diferită de celelalte. Stând cu ochii închiși și trupurile atingându-li-se ușor, se simțea pur și simplu femeie.

Capitolul 6

Cassie se înclină ușor spre oglinda măsuței de toaletă și-și trecu degetele peste suprafața netedă a oglinzii, întrebându-se cum arăta și dacă va afla vreodată acest lucru...

Maggie îi telefonase la ora șapte și pentru prima oară se simțea pregătită să coboare singură.

– Maggie, nu vrei să-ți bei cafeaua cu mine în dimineata asta? îi propuse ea. Voi fi jos peste o jumătate de oră și vom avea câteva clipe de răgaz înainte să sosească doctorul Field.

Își stăpâni teama pe care o resimți atunci când deschise ușa, amintindu-și că în definitiv în ziua anterioară găsisese drumul relativ ușor. Merse cu pași șovăitori până în capătul scărilor, pipăind peretele. Atunci când coborî și ultima treaptă, avea pe față un aer triumfător. Simțea sub tălpi podeaua cunoscută, pardosită cu dale de gresie și traversă coridorul cu pași mici până când simți prezența unui zid în fața ei. Atunci coti la dreapta, merse cu pași hotărâți spre prima ușă și intră în salonul de muzică. Acum simțea deja

mirosul de cafea și ferigi de Boston care veneau dinspre sala de mese. Mai parcurse câțiva metri și intră în încăperea imensă.

Maggie observă silueta zveltă și fermecătoare a lui Cassie. Inocența copilărească pe care o reflecta chipul și trupul ei o făceau să pară de o frumusețe ireală, care trezea în Maggie un sentiment protector. Tânăra oarbă era animată de un fel de veselie contagioasă, ca și când i se întâmplase de curând ceva minunat.

Ea așază ceașca pe farfurioară și clătină din cap exprimând în felul acesta o aprobare tăcută.

Cassie auzi zgomotul ușor și se îndreptă spre ea, lovindu-se din când în când de câte un scaun. În cele din urmă atinse spătarul aceluia pe care stătea Maggie.

– Te-ai descurcat foarte bine, îi făcu Maggie un compliment râzând. Unde o fi femeia neîndemânică de ieri? Oarba îngrozită...

– Oh, Maggie! Sunt fericită că am venit aici. Am trăit niște momente fantastice: ieri am găsit singură drumul dinspre faleză, m-am dus la plimbare după cină și am ajuns la tine în dimineața asta fără să-mi rup vreun picior și...

Dădu din umeri cu ochii strălucind, nesimțindu-se în stare să-și exprime în cuvinte bucuria și refuzând să dezvăluie adevărata cauză a fericirii ei, și anume faptul că un bărbat reacționase în prezența ei ca față de o femeie normală și nici măcar Maggie, oricât de binevoitoare și înțelegătoare ar fi fost, n-ar fi reușit să ghicească ce însemnătate avea pentru ea această descoperire.

Maggie turnă cafea în ceașca lui Cassie, zâmbind. Cunoștea acel sentiment de bucurie imensă pe care îl simțeau orbii când reușeau să facă ceva singuri pentru prima oară. Nimic pe

lume nu se compara cu acel prim contact al orbului cu independența. Sărmana Cassie, nici nu știa ce-o așteaptă... De aceea, Maggie încercă să-i mai tempereze puțin entuziasmul.

– Ai făcut progrese uriașe, Cassie, dar acum va trebui să răstorni munții. Wyatt va deveni din ce în ce mai exigent și va aștepta de la tine să îndeplinești lucruri care ți se vor părea imposibil de realizat.

Cassie clătină hotărâtă din cap.

– Asta n-are importanță, Maggie. Acum știu că pot să fac minuni... Dar, hai să schimbăm subiectul discuției... Mai bine mi-ai vorbi despre tine.

Maggie se miră de cererea tinerei, pentru că nu era obișnuită ca pacienții să-și exprime curiozitatea în legătură cu viața particulară a personalului. Universul lor părea limitat de handicapul lor.

– Ce-ai vrea să știi? o întrebă ea.

– De exemplu... Unde locuiești? Cu ce te ocupi atunci când nu lucrezi? Ești căsătorită? Povestește-mi tot despre tine!

Începu să râdă și Maggie se molipsi de la entuziasmul ei. Apoi se confesă ca și când Cassie ar fi fost prietena ei și astfel îi oferi tinerei unul din cele mai frumoase cadouri: acela de a se comporta față de ea ca și când nu era oarbă.

– Locuiesc într-o viluță de țară la doi kilometri distanță de aici numai în weekend, pentru că toată săptămâna stau la Windrow. Casa mea seamănă puțin cu cabanele care pot fi văzute prin poveștile cu Hansel și Gretel...

– A, da, cu acoperiș de paie și balcoane de flori?

– Exact. Am chiar și o grădiniță înconjurată de un gard alb.

– Și ce faci acolo în timpul weekendurilor? o întrebă Cassie, dornică să cunoască viața de fiecare zi și a altei persoane decât a acelor care-i stătuseră până atunci prin preajmă.

Maggie îi povesti într-un mod comic cum distrugea pânzele de păianjen care se formau în lipsa ei amândouă râdeau în hohote când apăru Wyatt în pragul ușii. Maggie îi văzu privirea aproape imediat și râsul ei fu înlocuit brusc de o ușoară jenă.

Doctorul Field era îmbrăcat în niște blugi călcați impecabil și un pulover cu guler înalt, de culoare neagră. În schimb, umbra de pe obraji dovedea că nu se răsese în ziua aceea și Maggie se gândi că o asemenea neglijență nu prea era obișnuită la el. Ochii lui păreau că suportă cu greu lumina din sala de mese și aspectul lui ușor încordat era de asemenea neobișnuit. Chipul îi era plin de gravitate, ceea ce o miră pe Maggie.

– Bună dimineața Wyatt, spuse ea cercetându-l atentă cu privirea.

Chipul lui Cassie se luminează când îi auzi numele și tânăra se întoarce spre el ca și când ar fi putut să-l vadă.

– Bună dimineața, îi răspunse ea veselă.

Expresia lui Wyatt se întunecă și mai mult. Se așeză la masa lor fără prea multă tragere de inimă și se adresă lui Maggie:

– Ai îmbrăcat-o tu în dimineața asta sau s-a descurcat singură? o întrebă el scurt, neluând în seamă prezența lui Cassie.

Cele două femei nici nu apucaseră să protesteze, că el continuă pe același ton:

– Ți-am mai spus că nu trebuie să fie însoțită nicăieri și cu toate acestea este evident că tu ai adus-o aici! Altfel, aș fi văzut unul sau două scaune răsturnate...

Maggie simți că se sufocă de indignare datorită acelei muștrări absolut nejustificate, cu atât mai mult cu cât era rostită de față cu o pacientă și nu putea să-i dea replica

meritată. Trase cu coada ochiului spre Cassie și se înfurie și mai tare când constată starea de jenă și durerea evidentă întipărită pe fața tinerei. Se ridică atât de brusc, încât scaunul pe care stătuse era gata-gata să se răstoarne.

– Cassie... , începu ea pe un ton hotărât, uitându-se fix la Wyatt, din fericire eu știu să tac atunci când sunt furioasă. Orice aș spune în acest moment, cred că voi regreta mai târziu. Deci te voi lăsa pe tine să-i explici doctorului Field cum stau lucrurile.

După ce termină de vorbit, Maggie se întoarce și plecă supărată, urmărită de privirea lui Wyatt. El se așază pe scaunul liber, își turnă o ceașcă de cafea, apoi se uită cu atenție la hainele lui Cassie. Purta un pulover subțire care reflecta culoarea ochilor ei și aversiunea lui crescuse și mai mult la gândul că-și alesese hainele intenționat ca să-i placă lui.

– Bună dimineața, domnișoară Winters, îi spuse el cu răceală.

– Ar trebui să-ți ceri scuze față de Maggie, îi spuse ea cu timiditate.

– Relațiile mele profesionale cu Maggie nu te privesc absolut deloc, îi spuse el pe un ton glacial.

– S-ar putea... însă n-ai dreptate, în ceea ce privește tot ce s-a petrecut în dimineața asta. M-am îmbrăcat și am găsit singură drumul până aici.

– Dacă înțeleg bine, înseamnă că meritați amândouă niște medalii de aur! spuse el pe un ton sarcastic... Și acum, să comandăm micul dejun și să ne continuăm munca. După cum ți-am spus și ieri, nu ne aflăm aici ca să ne distrăm.

Cassie tresări. Ostilitatea vădită a lui Wyatt o nedumerea în cel mai înalt grad și fața ei reflecta acest sentiment. Într-adevăr, seara trecută, se gândise că existau

anumite coincidențe și trăsese concluzia că erau de bun augur pentru ea. Episodul petrecut la golf nu făcea parte din tratament, iar cel din noaptea anterioară nici atât.

Dintr-un motiv total de neînțeles, doctorul Field se simțea atras de ea și Cassie se gândise că nu vor mai exista tensiuni între ei, că legăturile dintre ei vor căpăta un nou aspect...

Dar Wyatt nu se comporta conform acestui scenariu... Era evident că o ura și din această cauză își pierdu orice încredere în sine. Fusese o proastă... o oarbă proastă, se dojeni ea. Cum de-i trecuse prin cap că i-ar fi putut plăcea unui asemenea bărbat...

Wyatt privi cu o satisfacție tristă expresia de pe fața lui Cassie, care trecea de la rușine la resemnare. În dimineața aceea îi era mai ușor să fie crud cu ea... Se uită la fața tinerei fără să-i scape nici una din emoțiile care erau reflectate de trăsăturile ei și se bucură de suferința ei. În clipa aceea, ura puterea ei de a-i distruge autocontrolul de două ori în aceeași zi... Nu putea să sufere capacitatea ei de a-i tulbura somnul, de a se strecura în gândurile lui, de a pune sub semnul întrebării competența lui de medic psihiatru. Dacă ar fi fost mai puțin tare, ar fi recunoscut că era atras de această femeie și ar fi refuzat s-o mai trateze. Dar asta ar fi însemnat să se recunoască învins și nu era omul care să se lase înfrânt atât de ușor. Va fi o adevărată tortură să petreacă aproape fiecare oră din zilele următoare în prezența ei, menținând în același timp distanța profesională necesară, dar va reuși să-și înăbușe sentimentele. Va descătușa secretele acelei minți ferecate și o va forța pe Cassie Winters să vadă din nou.

– Ce-ți mai amintești despre mama ta? o întrebă el deodată, după ce li se aduse micul dejun.

- Unde este Helen? întrebă ea.
- Vine la ora unsprezece. Dar programul angajaților nu te privește pe tine. Te-am întrebat ceva!
- De ce te porți atât de urât cu mine? îl întrebă ea. Ce-am făcut?

El izbucni într-un răs cu nuanțe sarcastice.

- Ce-ai făcut? Crezi cumva că toată viața mea se învârteste în jurul lui Cassie Winters? Îți închipui că purtarea mea este dictată de tine? A sosit timpul să înveți, domnișoară Winters, că nu reprezinți centrul vieții nimănui. Ține minte treaba asta!...

Un om avizat și-ar fi dat seama imediat că vorbele lui erau mult prea vehemente ca să fie sincere, dar pentru Cassie acestea avură efectul unei palme. Ea rămase tăcută câteva momente.

- Toți orbii sunt atât de egoiști ca mine?

El închise ochii, ca și când n-ar fi vrut să vadă suferința cumplită care apăruse pe fața ei. Se blestemă în sinea lui că se purtase atât de aspru cu ea, dar nu se simțea în stare să se controleze. Mai mult, dacă se purta mai frumos cu ea, i-ar fi fost imposibil să continue tratamentul.

- Vorbește-mi despre mama ta, repetă el, refuzând să răspundă la întrebare.

– Era foarte frumoasă, șopti ea. Nu ca un manechin sau ca o vedetă de cinema... Mai degrabă semăna cu acele madone pictate în biserici...

Ridică fruntea, absorbită de viziunea portretului mamei sale.

- Era atât de blândă... ochii, zâmbetul, glasul ei... Știi, nu-mi amintesc să fi auzit-o vreodată ridicând tonul... E extraordinar, nu-i așa?

Wyatt își dădu seama că tânăra de fapt nu vorbea cu el, ci cu ea însăși, evocând acele amintiri duioase.

– Îmi aduc aminte că într-o zi am prins ceva ce eu credeam că este un șarpe mic și i l-am dus mamei care citea întinsă într-un șezlong. Știind că îi era teamă de șerpi, i l-am arătat de departe. Ea l-a privit câteva clipe, apoi mi-a zâmbit și mi-a spus că era foarte drăguț, dar în mod sigur era speriată. Așa că m-a sfătuit să-l pun încet pe pământ ca să se poată duce la ai lui. I-am dat drumul în iarbă și l-am urmărit cu privirea până a dispărut. Abia atunci a sărit în picioare și m-a dus în casă. În următoarele două săptămâni am studiat cărți despre reptile până când a fost sigură că nu voi mai prinde niciodată vreo viperă.

– Dumnezeule! exclamă Wyatt fără voia lui.

Cassie zâmbi și mai mult când auzi exclamația lui involuntară.

– Era într-adevăr o femeie remarcabilă, făcea întotdeauna ce trebuia făcut... întotdeauna...

Wyatt păstră tăcerea câteva clipe, imaginându-și forța calmă a femeii pe care o descria Cassie. Se întreba cât trebuie s-o fi costat-o curajul de a nu urla când văzuse reptila ucigătoare în mâinile fiicei sale.

– În ce relații erai cu mama ta?

– Eram foarte apropiați toți trei, dar cu mama aveam niște relații cu totul speciale. O adoram; nu era numai mama mea, ci persoana pe care o iubeam cel mai mult pe lume. Ea știa să mă asculte...

Deodată, păru că devine bănuitoare.

– N-am putea vorbi despre altceva? spuse ea încet, strălucindu-i în ochi o rugămintă mută care îl răni pe Wyatt ca o lamă de cuțit.

– Unde vă duceți în seara când a avut loc accidentul? o întrebă el atunci cu un glas aspru.

Auzind aceste cuvinte, ea păli brusc.

– Nu știu, nu-mi aduc aminte...

– În cazul ăsta, trebuie măcar să-ți amintești ce s-a întâmplat în orele dinaintea accidentului...

În timp ce Cassie se concentra încercând să-și amintească evenimentele pe care le îngropase de multă vreme în memorie, stătea cu ochii larg deschiși pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Făceam exerciții la pian cu mama, ca în fiecare dimineață, începu ea cu o voce tremurată, mirată ea însăși că-și mai aduce aminte acel amănunt.

– Ce melodie? Ce melodie cântați în acel moment?

Cassie frământa cu nervozitate șervețelul, scormonind cu spaimă în profunzimile minții ei. Deodată, își aminti un cântec, mai întâi niște note vagi, apoi din ce în ce mai puternice, pentru ca în final ele să explodeze în capul ei într-o înșiruire de sunete asurzitoare. Își duse brusc mâinile la urechi, ca și când ar fi dorit să oprească acel cântec. Închise ochii în timp ce se lupta cu durerea provocată de acel zgomot infernal. Fu nevoită să strige ca să-și poată auzi vocea.

– Beethoven! urlă ea. Sonata lunii...

Deodată, muzica încetă brusc să mai răsune în urechile ei. Brațele îi căzură de-a lungul trupului, iar pe față i se citea mirarea. Sala de mese era ciudat de tăcută. Fu cuprinsă de spaimă.

– Nu-mi mai aminteam... Credeam că n-am cântat niciodată Beethoven.

Wyatt își duse mâna la fruntea umedă, simțind emoțiile prin care trecea Cassie cu aceeași intensitate ca și ea, de parcă ar fi trăit el însuși acele evenimente.

– Hai să ne plimbăm Cassie, îi spuse el.

Ea sări de pe scaun, cuprinsă de o energie pe care nu o mai putea ține în frâu. Avea fața palidă, neliniștită, cu trăsăturile încordate. Se îndreptă repede spre ieșire, uitând că orbii nu se grăbesc niciodată să se ducă undeva anume. Însă nevoia de a părăsi acea încăpere era atât de puternică, încât nu mai putea asculta de nici o logică, așa încât se năpusti spre o masă, apoi se lovi de un scaun pe care-l răsturnă. N-o mai interesa nimic altceva decât gândul de a fugi departe de amintirile îngrozitor de dureroase, departe de un bărbat care insista să i le trezească din nou în amintire, deși mintea ei le izgonise cu multă grijă din memorie. Își dădu cu greu seama că bătea cu pumnii în ceva până când o izbi glasul lui Wyatt, care încerca să-i domolească mișcărilor.

– Cassie! Încetează!

O împinse afară din încăpere, și când ajunseră afară ea respiră adânc aerul matinal, recăpătându-și treptat controlul asupra ei însăși. Stând nemșcat lângă ea, Wyatt își stăpânea cu greu dorința de a o lua în brațe.

– Ei bine, spuse ea cu glasul tremurând, asta n-a fost o scenă de care o să-mi aduc aminte cu plăcere...

– Și totuși, va trebui s-o faci și o vei face. Va trebui să vorbim din nou despre aspectul acesta.

– Aș prefera să n-o mai facem... îi răspunse ea cu teamă.

– Mă tem că te voi forța...

El zâmbi când văzu că lui Cassie îi tresare un mic mușchi pe obraz, fața ei căpătând o expresie sfidătoare.

– Adineauri ai dezvăluit doar o mică porțiune din memoria ta și ai trecut cu bine proba asta. Ar trebui să fii mândră de succesul tău, și acesta nu este decât începutul. Acum nu mai poți să dai înapoi.

– Poate că e mai bine să fii orb, spuse ea cu o voce lipsită de intonație. Dacă este atât de dureros să-ți aduci aminte o melodie, ce urmează trebuie să fie de nesuportat.

– Pentru mintea unui copil, cu siguranță... Dar acum ești în stare să accepți lucrurile care te-ar fi distrus odinioară și în afară de asta, poate că nu sunt atât de îngrozitoare cum ți le închipui tu.

– Poți garanta că este așa? îl întrebă ea disperată, cerșindu-i o promisiune nesăbuită pentru a-și domoli spaima din ce în ce mai mare.

El închise ochii pentru câteva clipe și atunci când îi răspunse, o făcu într-un mod foarte hotărât:

– Nu. Bineînțeles că nu pot. Dar este singura ta șansă de a-ți redobândi vederea. Și acum, adăugă el cu o indiferență prefăcută, dacă ne vom întoarce la golf, îmi promiți c-o să-ți ții pantofii în picioare?

Imediat chipul lui Cassie se luminează, neliniștea dispărând ca prin farmec. Avea spontanietatea unui copil, observă Wyatt, și această calitate făcea să-i crească șansele de vindecare.

– Dar dacă stau și mă gândesc mai bine, continuă el, ar trebui să mergem în altă parte... poate la șosea.

– La șosea? se nelinișți ea imediat. De ce să nu ne întoarcem la golf? Era foarte plăcut și știu cum să ajung acolo.

– Țsta este și motivul pentru care n-o să mergem acolo... Așa, acum du-mă la șosea.

Ea se încruntă, reflectă rapid asupra situației și apoi, dând din umeri, îl luă de braț.

– Nu! spuse el depărtându-se rapid de ea, descurcă-te singură.

Cassie ar fi trebuit să-i răspundă la fel de impulsiv, dar rămase de data asta nemișcată, fiind evident că se simțea jignită.

– Luptă-te, pentru Dumnezeu! Nu sta ca o statuie! Haide! Luptă-te!

Vorbea cu o cruzime sarcastică în timp ce o privea cu ochii plini de speranță.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Winters, să înțeleg că nu poți face chiar nimic de una singură? În definitiv, poate că aveai dreptate: ar trebui să te întorci în globul tău de cristal din Park Avenue. De fapt, câteva zile de vacanță îmi vor prinde foarte bine... Mă plictisește funcția de dădăcă.

Trăsăturile chinuite ale lui Cassie se destinseseră și expresia speriată de pe chipul ei fu înlocuită de o mască de nepătruns.

– E în regulă, doctore Field, îi zise ea cu calm. Să mergem atunci la șosea. Poate vei avea norocul să te calce vreo mașină.

Pe buzele lui Wyatt apăru un zâmbet ironic.

Cassie ieși cu mare atenție din grădină și începu să meargă cu pași mici pe drumul privat al așezământului Windrow. Wyatt o urmă, întrebându-se cât va mai rezista până când teama de a merge fără să se poată agăța de nimic o va copleși. Drumul dură mai mult decât și-ar fi închipuit. Nu se opri decât la câțiva metri de intersecția cu șoseaua principală.

– Nu merg mai departe, îi spuse ea hotărâtă. E imposibil.

– Aproape ai ajuns. Mai mergi puțin.

Făcu un pas, după care se opri din nou.

– Nu! Habar n-ai ce-mi ceri...

– Nu-ți cer nimic, îți „spun“ să mergi mai departe. Dă-i drumul!

– De ce?

– Pentru că ești speriată.

– Bineînțeles că sunt, îi răspunse ea pe un ton răstit. Mă deplasez în interiorul unei găuri negre, într-un gol fără de sfârșit... De ce nu înțelegi?

– Ba înțeleg foarte bine. Îți este teamă să înfrunți atât viitorul, cât și trecutul, ți-e teamă să mergi pe un banal drum de țară... Îți este teamă de tot, deci și de viață. Ceea ce nu înțeleg este motivul pentru care încă nu te-ai sinucis până acum.

Ochii lui Cassie se măriră de groază, nevenindu-i să creadă că Wyatt putea să vorbească pe un ton atât de indiferent despre un asemenea subiect și, pentru prima oară în viața ei, tânăra realizează că existau pe lume și ființe total insensibile la durerea omenească.

– Ești nemaipomenit, șopti ea, ca un om care se trezește dintr-un coșmar și care aflase de curând că acel coșmar avea un chip și purta un nume... N-ai pic de milă, nu te impresionează nimic! Tu ar fi trebuit să te sinucizi, nu eu!... Tu ce motive ai să trăiești?

El dădu trist din cap și ascultă acuzațiile lui Cassie fără ca acest lucru să-l afecteze în vreun fel. Simțea crescând în el ura față de tânără ca pe o prezență tangibilă și acest fapt era pozitiv.

– Mă urăști, nu-i așa, și-i urăști pe toți orbii! Și ura e o boală pe care nici măcar tu nu ești capabil s-o controlezi! Din cauza asta ești atât de aspru.

Wyatt tresări ușor.

– Astea sunt riscurile când ai de-a face cu niște oameni ca tine, oameni inutili care nu pot oferi altceva decât rugămintea de a fi protejați în permanentă.

Se opri pentru scurtă vreme ca să vadă cum reacționează tânăra și când constată că era hotărâtă să-i asculte jignirile cu o indiferență stoică, nota de dispreț din glasul lui crescuse în intensitate.

– De fapt, nimeni din anturajul tău nu te suportă și-ți place să te bălești în mila pe care o primești de la străini. Trăiești dominată permanent de spaimă, îndepărtându-te de oamenii care au nevoie de tine, închizându-te în tine însăși până când nici nu mai ești conștientă de existența celor din jurul tău. Și când totul devine foarte greu, nu faci altceva decât să te dai bătută, încetezi pur și simplu să trăiești. De fapt, ai face un mare serviciu tuturor dacă te-ai sinucide imediat, în loc să-i faci pe cei apropiați să îndure calvarul unei agonii lente. Atunci când renunți la luptă, înseamnă că ești pe jumătate moartă! Și tu ai pretenția că trăiești!

Cassie se străduia să nu se lase afectată de vorbele lui.

„E numai o stratagemă de psihiatru, își repeta ea întruna. Încearcă să mă înnebunească pentru a mă determina să lupt. E unul din cele mai vechi vicleșuguri ale lor“ Și totuși o parte din ea însăși, și anume aceea pe care orbirea o dezvăluisese și o stimulase, îi spunea că el nu vorbea în zadar.

– Cine este persoana nevăzătoare care te-a rănit atât de mult? îl întrebă ea atunci, îngrozită de răspunsul pe care urma să-l primească.

Cuvintele ei erau pline de compătimire, dar lui Wyatt i se părură agresive. Făcu o mișcare involuntară care exprima surpriza. Precizia intuiției lui Cassie îl lovise drept în inimă. Nimeni, nici măcar cei apropiați lui, nu lămurise vreodată ceva despre existența femeii oarbe din trecutul lui. Se simți lipsit de apărare, ca și când ea ar fi putut să-i citească gândurile, idee care-i dis plăcea profund. Nu exista nici un dram de intimitate într-o relație în care una din cele două persoane putea să ghicească permanent motivațiile celuilalt. Acesta era unul din motivele pentru care nu-și permisesese niciodată să devină mai apropiat de cineva.

– Îl consideri pe tatăl tău vinovat de moartea mamei? o întrebă el fără nici o introducere.

Cassie tresări, uitând pe loc, așa cum și vrusese de altfel, tot ce spusese mai înainte.

– Nu, îi răspunse ea, înăbușindu-și din nou dorința de a fugi.

– Te consideri pe tine vinovată?

– Nu!

– Îți amintești cumva dacă erai așezată lângă mama ta? A strigat în momentul accidentului?

O hărțuia cu întrebări chinuitoare și din această cauză fu din nou cuprinsă de panică.

– Nu, nu, nu! urlă ea. El tăcu și atunci alte sunete ajunseră la urechile lui Cassie: cântecul păsărelelor dintr-un copac alăturat, foșnetul unei frunze care cădea pe asfalt, țârâitul lăcustelor care anunțau sfârșitul verii. Respira din ce în ce mai greu.

– Hai să ne întoarcem, îi spuse el.

Dar ea rămase pe loc, păstrându-și secretele pentru ea însăși. Nu mai voia să se întoarcă niciodată la Windrow. Totul i se părea inutil.

– Merg pe șosea, îi spuse ea cu calm.

Începu să meargă încet, având un aspect jalnic și o hotărâre tăcută înscrisă pe chip. Wyatt o urmă, cu o mască lipsită de orice expresie pe față.

Capitolul 7

Cassie stătea la birou și urmărea cu mâna stângă literele scrise în alfabetul Braille, în timp ce cu mâna dreaptă scria. Literele erau inegale, copilărești și uneori cuvintele se suprapuneau. Dar, în general, scrisoarea se putea citi.

Dragă doamnă Carmody,

Mi s-a promis o mașină de scris, așa că sper că viitoarea mea scrisoare va fi mai lungă și mai ușor de citit, dar nu mai puteam aștepta multă vreme ca să vă spun cât de dor îmi e de dumneavoastră. Windrow este un loc foarte frumos – cel puțin asta e impresia mea – și medicii m-au asigurat că încă mai există o șansă să-mi recapăt vederea. Dacă acest lucru se va întâmpla, atunci problemele noastre nu vor mai fi atât de complicate. Vă rog să nu vă faceți planuri foarte precise. După ce voi pleca de aici, mai sunt trei luni până la expirarea contractului de închiriere. Acest lucru ne va oferi răgazul necesar pentru a face planuri de viitor. Și banii vor ajunge până atunci. Îmbrățișați-l pe Robert din partea mea.

Se lăsă pe spătarul scaunului și se gândi la conținutul scrisorii. Era clar că își făcea iluzii. Chiar dacă și-ar fi recăpătat vederea, cum ar fi putut s-o mai țină pe doamna Carmody? Ce meserie ar fi putut să practice pentru a-și permite cheltuielile necesitate de o guvernantă?

Zâmbi ușor când se gândi la cuvântul „guvernantă”. Într-adevăr, doamna Carmody fusese angajată să îndeplinească această funcție pe vremea când Cassie nu era decât un bebeluș. Dar după accident, ea devenise mai mult de-atât, și anume o stâncă de care se agățaseră și ea și tatăl ei. Era o femeie decentă și rezervată, care încercase în zadar s-o înlocuiască pe mama pe care o pierduse, vederea pe care n-o mai avea și prietenii pe care nu i-ar fi avut niciodată.

Și apoi a sosit acea zi de neuitat în care notarul le dăduse lovitura finală, după moartea tatălui ei, zi în care tot universul lui Cassie se clătină. Doamna Carmody era acolo, ca întotdeauna, pentru a aduna cioburile sparte.

– Am încercat totul, domnișoară Winters, se scuza notarul. Dar în zadar. Nu se mai putea sta de vorbă cu tatăl dumneavoastră, mai ales după accident.

Vorbea făcând pauze lungi între fraze și Cassie simțea că regretele lui sunt sincere.

– Averea pe care o avea era destul de mare, continuă el, și cu un pic de prudență ea ar fi crescut în decursul anilor. Cu toate că abandonase cariera de jurist după accident, mai avea destui bani care, plasați în mod judicios, v-ar fi permis să trăiți confortabil până la sfârșitul vieții dumneavoastră.

Făcu o pauză și-și drese glasul.

– Dar a refuzat să facă orice concesie, orice schimbare în modul lui de viață. Cheltuielile fără sfârșit reprezentau o

veritabilă sinucidere financiară. Făcuse deja împrumuturi pe baza majorității polițelor lui de asigurare. Ultima pe care o mai păstrase îl salva de la faliment.

– Înseamnă că n-a mai rămas nimic? întrebă doamna Carmody.

– Mi-e teamă că nu.

– Absolut nimic pentru Cassie?

– Doar un mic cont de economii pe care l-a deschis mama ei cu ani în urmă. Domnul Winters nu avea dreptul să se atingă de el. Cel puțin capitalul acesta a produs dobândă. Suma nu este prea mare, dar e oricum acceptabilă.

Rosti o cifră, dar Cassie deja nu-l mai asculta. Nu se pricepea deloc la finanțe și nu voise niciodată să se intereseze de acest aspect. Dusesese întotdeauna o viață îndestulată și nu se gândise că într-o zi banii îi vor lipsi.

– Ei bine, acest tată prevăzător merită toate felicitările! exclamă doamna Carmody enervată și uluită în același timp și când mă gândesc că-l compătimeam. . .

– Să știți că merita mila dumneavoastră, îi răspuse calm notarul. Credeți-mă, doamnă Carmody, o merita. Se schimbaseră foarte mult după accident. Nu cred că mai era responsabil de faptele lui.

– Bine, dar ce se va întâmpla acum cu Cassie? îi răspuse furioasă doamna Carmody.

Se întoarse spre tânăra oarbă. Expresia îndurerată pe care o văzu pe fața ei o emoționă profund și-și dădu seama că n-avea nici un rost să mai lungească suferințele aceluia om nefericit.

– Nu-ți fie teamă Cassie, o liniști ea. Au rămas destui bani ca să-ți poți plăti tratamentul la Windrow. Va mai rămâne ceva și pentru perioada de după. Vom concedia personalul imediat

și vom găsi noi o soluție. Dar nu mai vreau să locuim aici. Vom închiria undeva un mic apartament confortabil. Totul va fi bine. Vei vedea...

Cassie se strădui să-l înțeleagă și să-l ierte pe iresponsabilul ei tată. Însă în mintea ei începea să se formeze imaginea unui om de nimic care se credea puternic. Adesea încerca să se autoconvingă că totuși o iubește, dar fusese pur și simplu slab și disperat. De ce să-i poarte pică pentru acest lucru?

Acum înțelegea că el suferise mai mult decât ea. Folosind drept scuză infirmitatea fiicei sale, se închisese într-o cochilie protectoare, ștergându-și din memorie toate amintirile trecutului și-și așteptase moartea. De fapt, tatăl pe care-l iubise murise cu optsprezece ani în urmă.

Își aminti cuvintele lui Wyatt.

„Trăiești într-o stare de teamă permanentă, fugind de oameni, închizându-te în tine atât de mult încât uiți de existența lumii exterioare“...

Pe buze îi apărură un zâmbet trist. De fapt, Wyatt nu pe oarbă o descrisese, ci pe tatăl ei. În ceea ce o privea, singura ei greșală fusese aceea că acceptase să depindă de el, să creadă într-o cochilie goală care nu mai avea nimic de oferit.

Cassie se ridică de la birou și, cu o mișcare furioasă, trânti pe podea tot ce se găsea pe el. Depinzând de tatăl ei, își compromisese toate șansele de viitor. Nu va mai face niciodată o asemenea greșală!

***

– Doamne ferește, Wyatt! Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș zice că ai băut...

Doctorul Franklin îl studia pe colegul lui pe deasupra ochelarilor cu o privire încărcată de reproșuri, în timp ce tânărul intra în biroul lui și se prăbușea într-un fotoliu situat în fața lui.

– Nu ți-a spus nimeni că ai uitat să te razi în dimineața asta, sau ai făcut-o intenționat?

Wyatt își duse mâna la bărbie și-și frecă barba aspră.

– Nu mi-am dat seama, rosti el printre dinți, eram în întârziere...

Doctorul Franklin se lăsă pe spătarul scaunului și-și luă ochelarii de pe nas.

– Oare enigmaticul doctor Field în timpul nopții duce o viață secretă? glumi el.

– Am lucrat... îi răspunse el sec. Scuză-mă, se grăbi el să adauge. Am niște probleme...

– Dorești să stai de vorbă cu mine? îl întrebă Franklin cu bunăvoință, îngrijorat de cearcănele care umbreau ochii lui Wyatt.

– Ți s-a întâmplat cumva să întâlnești un caz asemănător cu cel al tinerei Winters?

– Nu, dar pot să mă interesez la alți colegi. De data asta bâjbâi prin întuneric, la fel ca pacienta ta, nu-i așa, Wyatt?

Cuprins de o nervozitate intensă, Wyatt sări în picioare și începu să măsoare în lung și-n lat biroul.

– Nu știu cum să mă port cu ea, se plânse el cu tristețe în glas. Tot timpul tatonez... Dacă împing lucrurile prea departe, riscă să se închidă în ea însăși și să-și zăvorască mintea pentru totdeauna. În schimb, dacă o încurajez, nu ajungem nicăieri și nu va încerca niciodată să iasă din starea asta.

Matt se uită cu îngrijorare la mișcarea de du-te-vino a tânărului, nedumerit de neobișnuita agitație a lui Wyatt.

– În general, ai o intuiție foarte bună, îi spuse el prudent, și în principiu te bizui pe ea. Acum de ce ai atâtea îndoieli?

Wyatt se opri brusc, închise ochii și încercă să scape de tensiunea cumplită care-l domina. Oftă adânc în cele din urmă și umerii i se destinseră ușor.

– Ai dreptate, spuse el cu calm. Reacția mea este excesivă. Pur și simplu e mai greu să eliberezi de spaimă mintea unui om decât să-l faci pe un orb să aibă încredere în propriile lui forțe. N-am mai abordat acest aspect al psihiatriei de foarte multă vreme.

Matt îi zâmbi ca să-l mai liniștească puțin, pentru că dorea într-adevăr să calmeze starea de spirit a tânărului său prieten.

– Înțeleg perfect, Wyatt. E o probă de ordin emoțional, și pentru psihiatru și pentru pacient, să fie scoase la lumină toate lucrurile urâte și îngrozitoare îngropate în străfundurile sufletului omenesc. E o treabă care provoacă multă durere și faptul că te simți vinovat este una din consecințele inevitabile ale acțiunii.

Lăsa ochii în jos, apoi îl privi din nou pe Wyatt.

– Și îți vine și mai greu s-o rănești pe bolnava aceasta, nu-ășa? îi spuse el cu blândețe.

Privirea lui Wyatt deveni mai aspră, dar, inspirând adânc, el se relaxă.

– Te joci de-a psihiatrul psihiatrului, Matt, îi răspunse el ironic.

Doctorul Franklin îi adresă un zâmbet vinovat.

– Scuză-mă... Ai constatat ceva progrese?

– Și-a amintit un mic detaliu în dimineața asta, o melodie pe care o cânta la pian în ziua accidentului. Dar rezultatul a fost mai degrabă dezastruos.

– Este totuși un început.

– Sau sfârșitul. Am mizat pe surpriză de data asta, dar nu cred că metoda asta va mai merge și a doua oară. Dacă mintea ei continuă să construiască un sistem de apărare împotriva mea, nu voi mai avea nici o șansă.

– Ești sigur că nu acționezi prea rapid?

– Nu, nu sunt sigur de asta...

Se îndreaptă spre ușă și apoi se opri cu mâna pe clantă.

– Aș vrea să vină cu mine la tine vineri seara, Matt, te deranjează cumva? Vreau să-i observ reacțiile într-un context familial, de față cu o mamă și Katy este cea mai bună mamă din câte cunosc.

– Nici o problemă. Katy va fi încântată. Sper ca experiența asta să-ți fie utilă.

– Și eu sper... Îți mulțumesc.

După ce se închise ușa în urma lui Wyatt, Matt rămase mult timp așezat în fața biroului său. „Începi să îmbătrânești, Matthew Franklin, se dojeni el. Te lași influențat de romantism“... De ce faci divagațiile astea absurde, se întrebă el, numai pentru că vocea lui Wyatt avea o nuanță neobișnuită? Pentru că îi rostise numele altfel? Pentru că îi evitase privirea de teamă ca aceasta să nu-i trădeze gândurile? Și de unde dorința asta disperată de a reuși, ca și cum de acest fapt ar depinde întreaga lui viață...

Mai reflectă câteva clipe, apoi luă receptorul telefonului și o sună pe Katy ca s-o anunțe că Wyatt va veni însoțit de o pacientă la cina de vineri. Katy își va da seama dacă bănuielile lui sunt întemeiate sau nu.

Cassie remarcă imediat prezența lui Wyatt în sala de mese, cu toate că zgomotul produs de pașii lui fusese înăbușit de zarva discuțiilor dintre angajați. Ea ridică ochii în direcția lui Wyatt. Capacitatea de a-i simți prezența era o descoperire surprinzătoare. El nu vorbise, nimeni nu-i pronunțase numele, dar ea știa că Wyatt se afla acolo.

Wyatt o zări, la distanță de vreo doisprezece metri, în timp ce ea îl fixa cu privirea de la masa cea mai îndepărtată. Erau douăsprezece persoane în încăperea, dar numai una singură remarcase sosirea lui și anume aceea care era oarbă. . .

– Știam că ești aici, îi spuse ea direct când el se așeză în fața ei.

Gulerul rășfrânt al bluzei îi scotea la iveală gâtul grațios și Wyatt își fixă privirea asupra venei subțiri care-i palpita la baza acesteia.

– De ce să nu fi știut? Doar nu m-am ascuns deloc.

De ce mințea? Nu se purtase niciodată atât de aspru cu vreunul din pacienții lui.

– Nu reușesc să înțeleg ce se întâmplă, insistă ea. Am simțit că mă privești din pragul ușii chiar înainte de a intra în sală.

El rămase tăcut câteva clipe.

– Este vorba despre al șaselea simț, îi răspunse el în cele din urmă, minimalizând în mod intenționat importanța descoperirii ei. Se întâmplă adesea la orbi. Și în afară de asta, nici nu ești oarbă. Poate ochii tăi sunt, dar nu și mințea ta.

Ea clătină încet din cap.

În dimineața aceea își schimbase pieptănătura. Își strânsese părul într-o coadă de cal, fapt care-i lăsa fața liberă și îi accentua conturul trăsăturilor. Ochii păreau mai mari, cu genele lungi care-i umbreau obrajii când lăsa pleoapele în jos.

– Acum mă privești, îi spuse ea deodată.

– Și ce dacă? îi răspunse el, enervat de faptul că se simțea spionat.

Răceala din glasul lui o nedumeri și pe fața ei se citi mai întâi rușinea, apoi indignarea.

– Mi se pare incorect, îi răspunse ea.

Când îl auzi râzând, se înfioră ușor.

– Sunt convins că ești obișnuită să fii privită.

– Evident! exclamă ea cu tristețe. Oamenii se uită mereu la orbi ca la niște animale ciudate. Dar tu mai mult ca oricine ar trebui să știi că e indecent să faci așa ceva.

– Nu te privesc pentru că ești oarbă, domnișoară Winters, ci pentru că ești frumoasă.

Ea încremeni brusc și numai mișcarea sprâncenelor îi trăda uimirea pe care i-o produceau vorbele lui.

– Văd că micul meu compliment te pune în încurcătură, continuă Wyatt calm. N-ar trebui să reacționezi în felul acesta. A venit timpul să știi cum arăți. Îți mai amintești ce culoare avea părul sau ochii tăi?

Cassie clătină încet din cap, încercând să ghicească unde voia să ajungă Wyatt.

– Ochii tăi sunt într-adevăr uimitori, continuă el. Nu cred c-am mai văzut vreodată o culoare atât de frumoasă și ei formează un contrast nemaipomenit cu părul, care n-are o culoare bine definită. Este ca și când un artist ți-ar fi pictat numai ochii, lăsând restul feței de culoare albă. Ești prea palidă. Ieși des din casă?

Ca și când ar fi intenționat să-i contrazică afirmațiile, obrajii lui Cassie se îmbujorară.

– Îți mulțumesc pentru descriere. Puteam foarte bine să mă lipsesc de ea.

Wyatt se încruntă.

– Te deranjează complimentele?

– Ce complimente? Faptul că-mi spui că fața mea n-are nici o culoare e un compliment?

El o privi în tăcere câteva clipe.

– Nevăzătorii au adesea tendința să creadă că orbirea îi desfigurează și impresia asta constituie un obstacol în ceea ce privește dobândirea încrederii pe care trebuie s-o capete în propriile forțe.

– Și atunci le spui că sunt frumoși, îi răspuse ea cu dispreț.

– Deloc. Ar fi o mare cruzime dacă i-aș minți. Ți-am spus că ești frumoasă pentru că așa ești. Asta este adevărul.

Cassie se mișcă pe scaun, stânjenită. Ceea ce ar fi trebuit să fie un compliment nu-i prea reușise din cauza indiferenței cu care fusese rostite.

– Asta este motivul pentru care m-ai sărutat? îl întrebă ea cu inocență.

Întrebarea era sinceră și neașteptată; Wyatt fu luat prin surprindere.

– Bănuiesc că da, bombăni el fără nici un chef. Ești o tânără foarte frumoasă și aș minți dacă aș afirma că n-am fost tulburat de frumusețea ta. Dar sentimentul acesta nu trebuie să existe în relațiile dintre medic și pacient. Ai înțeles?

– Nu.

El închise ochii și oftă, enervat la culme.

– Consideră că a fost o greșală, domnișoară Winters. Atât și nimic mai mult. O greșală care nu se va mai repeta.

Cassie lăasă ochii în jos și dădu încet din cap. Măinile lui Wyatt se strânsesă sub formă de pumni.

Spre ușurarea lui, de masa lor se apropie Helen.

– Adu-mi și mie același fel de mâncare ca al domnișoarei Winters.

Helen era vădit nervoasă.

– Încă n-a comandat nimic, doctore Field. Și noi suntem obligați să așteptăm în bucătărie...

– Îmi pare rău, Helen, interveni imediat Cassie. Nu știam.

Wyatt îi aruncă o privire ostilă lui Helen.

– Nu e nevoie să te scuzi, Cassie. Personalul este la dispoziția ta. Nu-i așa, Helen?

– Desigur, îi răspunse ea pe un ton rece.

– Nu e grav, se grăbi să adauge Cassie, jenată de vibrațiile dușmănoase pe care le simțea în jurul ei. O să iau niște berbec, Helen. Mulțumesc.

Wyatt ridică două degete în sus și se încruntă văzând aerul înțepat al lui Helen. Apoi aceasta din urmă se îndepărtă.

– Ești amabil să-mi vorbești puțin despre tine? îl întrebă Cassie cu blândețe.

– Ce-ai vrea să știi?

– Oh... De exemplu, cum îți petreci timpul liber?

Urmară câteva clipe de tăcere pe parcursul cărora ea auzi cum Wyatt își desfăcea șervețelul.

– N-am timp de așa ceva, îi răspunse el brusc.

– Fiecare minut al vieții tale este consacrat muncii? se miră ea.

– Da.

– Trebuie să fie tare plictisitor, observă ea răsând.

– Chiar dacă ăsta este calificativul care mi se atribuie destul de des...

– Acesta este motivul pentru care nu te-ai căsătorit niciodată?

– E posibil.

– Dar ai fost îndrăgostit vreodată?

Wyatt o privi fix, căutând să descopere pe fața ei vreo urmă de răutate, dar expresia ei era serioasă și atentă.

– O dată... De o profesoară de la școală. Nu mi-a trecut nici acum.

Ea îi răspunse cu un zâmbet și dădu din umeri.

– Bine. Păstrează secretul.

– Nu încerc să par misterios. Numai că viața mea particulară trebuie să rămână în afara relațiilor dintre noi.

– Știi, e foarte ciudat să fii orb. În ei iau naștere niște sentimente instinctive. E greu de explicat, dar orbii primesc niște semnale care nu înșală niciodată. De exemplu, Maggie m-a îndrăgit imediat și cred că vom fi prietene bune. Cu toate că am petrecut puțin timp împreună, doctorul Franklin manifestă față de mine un sentiment de protecție paternă.

Se opri în momentul în care simți că Helen le punea farfuriile cu mâncare în față într-o tăcere glacială.

– Și Helen..., continuă ea după plecarea acesteia, Helen nu mă place, aproape că mă urăște. Dar ție doctore Field... îți este frică de mine. Nimănui nu i-a fost vreodată frică de mine...

Wyatt rămase tăcut, protestând furios în sinea lui, dar apoi luă în derâdere reacția pe care i-o stârnise observația ei.

– Ar trebui să guști din berbec, îl sfătui Cassie. E delicios...

Wyatt știa că nerăspunzând acuzației tinerei ar fi creat impresia că-i dă prea mare importanță, așa că se strădui să continue discuția.

– Există o mică parte de adevăr în afirmațiile tale, admise el cu prudență. Este pentru prima oară când întâlnesc un caz ca al tău. Din punct de vedere psihiatric, mă aflu pe un teren necunoscut, fapt care mă face să mă simt stingherit, dar nu știam că acest lucru este atât de evident.

– Ieri m-ai întrebat ce cred despre tine. Astăzi mi-ar plăcea să aud ce crezi tu despre mine.

El își așază liniștit furculița în farfurie și dădu scaunul puțin mai în spate.

– Cred că te așteaptă un mare viitor în psihiatrie, îi răspunse el prost dispus, dar n-am de gând să fiu eu primul tău client. Eu sunt cel care pune întrebările aici, ai înțeles?

Avea o asprime în voce pe care Cassie n-o mai cunoscuse până atunci.

– Nu mă pot stăpâni, șopti ea. Aș vrea să știu totul despre tine.

El rămase nemișcat și simți din nou nevoia de a se autoapăra.

– După ce vei termina de mâncat, vom începe munca. Am pierdut deja destul timp.

Ea fu străbătută de un fior când auzi cât de rece îi vorbește, apoi își șterse delicat buzele cu șervetul.

– Am terminat, îi răspunse ea scurt. Ce program avem în după-amiaza asta? Vom urca pe munte?

– Vom face ceva mult mai greu. În după-amiaza asta vom sta de vorbă.

– Unde mergem? întrebă ea în timp ce înaintau de-a lungul pajiștii.

– Drumul ăsta duce spre vârful colinei de unde se vede o priveliște fantastică.

– Credeam că n-o să trebuiască să urcăm pe munte, îi aminti ea prost dispusă.

– Nu e un munte, spuse el rîzînd, ci doar punctul cel mai înalt din regiune. De acolo se vede la distanță de mulți kilometri în toate direcțiile.

– Vei vedea...

– Dar tu vei simți... și e un loc foarte bun pentru a sta de vorbă, mult mai bun decât cei patru pereți ai unui birou.

Urcară în tăcere, Cassie concentrându-se la fiecare pas. Se împiedică de o creangă uscată și Wyatt o prinse rapid înainte să se prăbușească la pământ.

– Îmi pare rău, se grăbi el să se scuze. Ar fi trebuit s-o vad.

– De ce ești atât de atent cu mine, doctore?

– Din două motive. Primul ar fi acela că nu încercăm să te antrenăm aici pentru a face plimbări printr-o pădure virgină. Al doilea ar fi faptul că nu vreau să te supun nici unei probe fizice astăzi. Vreau să ai mintea limpede și relaxată, ca să te poți concentra mai bine.

După câteva minute de urcuș, ea se opri deodată în loc.

– Am sosit, nu-i așa? Simt adierea vîntului pe față ca și când ar sufla de la sute de kilometri fără să întîmpine nici un obstacol în cale...

Mai făcu încă vreo doi pași pe iarba care acoperea colina și ridică brațele în semn de triumf.

– E fantastic! strigă ea și vîntul îi duse mai departe cuvintele. Ce se găsește în fața mea?

– Nimic altceva decât câmpia nesfârșită.

Ea ezită câteva clipe, apoi, cu o mișcare rapidă, își scoase elasticul care-i ținea părul strâns în coadă de cal și scutură din cap. Părul îi fu răvășit de vînt, biciindu-i obraji. Uită dintr-o

dată de prezența lui Wyatt, de orbirea de care suferea, de toate interdicțiile pe care și le impusese de-a lungul anilor. Vântul și spațiul îi învioraseră simțurile, însufletindu-i o poftă de libertate care o determină să înceapă să râdă, răsucindu-se în jurul ei însăși din ce în ce mai repede, cu brațele întinse, pentru a-și menține echilibrul.

În cele din urmă se prăbuși la pământ și se întinse pe iarbă cu fața în sus, gâfâind de fericire. Razele soarelui îi mângâiau obrajii îmbujorați și străluceau în părul ei auriu. La un moment dat, în calea razelor soarelui apărură o umbră și ea întoarse privirea spre Wyatt.

– Am impresia că mă aflu pe vârful cel mai înalt din lume, spuse ea cu blândețe.

Wyatt se încruntă și studie reacția ei întrebându-se cum anume să se folosească de ea. Nu era decât o tânără de douăzeci și cinci de ani care era oarbă de mulți ani. Acum se simțea din nou ca un copil, sinceră, lipsită de griji, dar era și foarte vulnerabilă.

– Când te-ai simțit așa ultima oară? o întrebă el îngenunchind lângă ea.

– Când puteam să văd, îi răspunse ea imediat, întinzându-și brațele deasupra capului.

– Și ce vezi acum?

Ea încremeni brusc.

– Ce vrei să spui?

– Să presupunem că nu mai ești oarbă... Închide ochii și spune-mi ce vezi.

Ea râse ușor enervată, apoi se răsuci pe o parte, ca să stea cu fața la el și astfel apropiindu-se foarte mult de trupul lui.

– Este vorba despre un joc sau e o treabă serioasă?

Wyatt se retrase repede de lângă ea și se așeză pe iarbă, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

– E o treabă serioasă, îi spuse el pe un ton hotărât.

Cassie se orientă după vocea lui, se ridică și îngenunche lângă el, căutându-i brațul cu mâna. El se strădui să stea nemișcat în timp ce degetele ei urcau spre fața lui.

– Te văd pe tine, îi spuse ea punându-i mâna pe umăr.

– Nu, asta e ceea ce văd degetele tale. Mă interesează ce vezi tu cu adevărat.

– Un bărbat furios.

Wyatt îi dădu jos mâna de pe umăr cu o mișcare bruscă.

– Ce vezi? insistă el cu asprime, ridicând tonul vocii.

– Ți-am mai spus o dată. Te văd pe tine.

– Minți! Nu mă vezi! Vrei să rămâi oarbă!...

Cassie se dădu repede înapoi, năucită de schimbarea bruscă a atitudinii lui. Deodată simți că totul se metamorfozează în jurul ei. Vântul care până atunci o mângâiasse, acum îi urla în urechi; colina nu mai era un spațiu al libertății, ci un gol care o speria; căldura blândă a soarelui acum o ardea, nu o lăsa să respire.

„Liniștește-te, respiră... El te enervează și din cauza asta reacționezi astfel, asta e tot...”

– Ce vezi?

Vorbea tare, dar și ciudat de înăbușit, și la un moment dat în mîntea ei se ivi brusc un vârtej de culori, mai ales galben și portocaliu.

„Nu e adevărat, nu e adevărat... își repeta în sine ei, în timp ce culorile se izbeau una de alta. Nu te mai gândești la... Gândește-te la cer, la cerul albastru, la o rochie albastră”

– Ce vezi?

Vocea lui era acum de-a dreptul neomenească, aspră, puternică, îngrozitoare, pătrunzându-i în minte, destrămand perdeaua care ascundea culorile galben și portocaliu.

Cassie sări în picioare cu ochii măriți și buzele întredeschise de groază. Wyatt se ridică și el rapid și rămase nemișcat, paralizat de expresia de pe fața ei, îngrozit de efectele pe care le-ar produce pătrunderea și mai adânc în profunzimile minții ei. Dar nereușind să se mai controleze, urlă:

– CE VEZI?

Ea se depărtă încet de el, cu ochii fixați asupra imaginii pe care i-o trimitea creierul.

– Foc... E focul!...

Apoi se răzuci pentru a scăpa de viziunea ei cumplită și scoase un strigăt prelung de disperare, îndreptându-se spre marginea pantei.

Wyatt se repezi s-o prindă și, punându-i capul pe pieptul lui, îi mângâie părul pentru a-i opri hohotele de plâns care o scuturau.

Viziunea îngrozitoare îi dispăru treptat din minte și ea își reveni. Atunci își dădu seama că el o ținea în brațe și îi simțea bătăile inimii.

– Totul s-a sfârșit, șopti ea. Am crezut că mi-a revenit memoria, dar am pierdut-o pentru totdeauna...

– Revenirea memoriei nu e un fenomen care se produce dintr-o dată, îi șopti el, ci treptat. Mintea ta se pregătește pentru acest eveniment cu binișorul...

Rămaseră nemișcați și tăcuți, ținându-și respirația, în timp ce în trupul lor să năștea dorința. Și dintr-o dată, aproape în mod inconștient, Cassie își încolăci brațele în jurul gâtului bărbatului.

Wyatt o strânse și mai tare în brațe, răspunzând în felul acesta impulsului irezistibil de a-i simți trupul lipit de al lui. Copila pe care o îmbărbăta cu câteva clipe mai devreme se transformase într-o femeie care tremura în brațele lui.

Cassie dădu capul pe spate, oferindu-și gâtul într-un gest de supunere. Ea îi simți răsuflarea caldă și-și strecură mâinile în părul lui des pentru a-i atrage capul spre ea.

Câteva clipe el rezistă ispitei, apoi cedă și ea simți apăsarea buzelor lui asupra gurii ei.

Dar deodată, el o respinse cu violență.

– Nu! strigă Wyatt.

Nu era nimic omenesc în glasul lui. Era urletul unui animal rănit, răgetul sălbatic al leului care răsuna în întunericul junglei. Niciodată Cassie nu va uita această clipă. Se dădu înapoi îngrozită.

Wyatt stătea departe de ea, cu pumnii strânși și pieptul mișcându-se în ritmul unei respirații agitate.

– Îmi pare rău, șopti el cu o voce răgușită.

– Dar poți, îi replică ea tremurând. Nu termini niciodată ce începi!

– Cassie, nu înțelegi. Nu înțelegi nimic.

– Oh, ba da. Înțeleg că mă dorești.

Rostise aceste cuvinte atât de simplu, încât Wyatt lăsă în tăcere capul în jos, recunoscând adevărul spuselor ei.

Apoi își ridică spre ea fața cu trăsăturile asprite de o hotărâre îngrozitoare.

– Am dorit multe femei în viața mea, se forță el să mintă. Tu nu te deosebești prin nimic de celelalte.

El observă neîncrederea urmată curând de o dezamăgire dureroasă care se citea pe fața ei și Wyatt înțelese că îl credea.

– De obicei, nu mă împiedică nimic să am femeia pe care o doresc, continuă el. Dar de data asta n-o s-o fac. Nu pot să fiu și medicul și iubitul tău în același timp. Deci voi alege ce este mai important. Oricum, o femeie în plus sau în minus nu prea contează în viața mea.

Era uluit de propriile cuvinte pe care le rostise și văzu cum chipul ei pălește vizibil, lipsit de orice expresie. Se luptă cu dorința furioasă de a se arunca la picioarele ei, de a o strânge la pieptul lui și de a se lăsa pradă pasiunii.

Cassie închise ochii și rămase dreaptă, nemișcată, repetându-și la nesfârșit cuvintele lui.

– Știu că descoperi sentimente pe care nu le cunoșteai până acum, continuă el nepăsător. Tu doar începi să te deprinzi cu trezirea la viața a sexualității tale, dar nu mă amesteca pe mine în povestea asta, Cassie.

Se sili să râdă.

– Tu nu-mi poți da nimic din ceea ce cel puțin o duzină de femei mi-au oferit deja. Nimic! Înțelegeți?

Ea clătină din cap și buzele începură să-i tremure.

– Nu fi tristă, continuă el, mirându-se de calmul din vocea lui în timp ce inima îi bătea nebunește. Nu e nici o rușine să faci o asemenea descoperire. Cândva, o să râzi de situația asta. . .

Închise ochii când realizează cruzimea vorbelor lui și evidența minciunii rostite.

– Acum putem să ne întoarcem? o întrebă el cu voioșie prefăcută.

Ea aprobă făcând mișcarea din cap cu o resemnare care îi pătrunse lui Wyatt până în adâncul sufletului.

Pe tânăr îl neliniști tăcerea care domni în timp ce parcurseră drumul de întoarcere. Ea mergea încet, afundându-se din ce în

ce mai mult într-o stare depresivă care putea deveni ireversibilă dacă nu găsea urgent mijlocul de a o scoate din ea. Rezolvând o problemă, de fapt crease alta, căci dacă se lăsa pradă melancoliei, își va închide mintea pentru totdeauna.

– Acum vreau să te odihnești, îi comandă el cu blândețe când ajunseră în camera ei. Întinde-te și închide ochii.

Ea întoarse capul spre pat, dorind cu disperare să se cufunde în moliciunea păturilor și să doarmă ore, zile în șir... să adoarmă pentru totdeauna.

Wyatt înțelese după expresia ei că tânăra dorea să se refugieze în somn, ceea ce reprezenta un simptom clasic de depresie. Cel puțin în acest caz, știa cum să procedeze.

– Rămân cu tine pentru câteva momente.

Luă un scaun și se așeză lângă ea.

– Îți place mult doctorul Franklin, nu-i așa? o întreabă el trecându-și obosit mâna prin păr.

Ea se așeză chiar pe marginea patului și-l aprobă cu o mișcare a capului.

– Locuiește într-o casă foarte frumoasă la câțiva kilometri de aici împreună cu soția lui, Katy. Sunt sigur că o să-ți placă de ea. Vrei să mergi la cină la ei acasă, vineri seara?

El îi studie cu atenție chipul. Ea clătină din cap șovăitoare, în timp ce se juca nervoasă cu tivul păturii.

– Lucrez cu doctorul Franklin de mulți ani, continuă el pe un ton nepăsător. Suntem în relații foarte bune, atât de bune încât chiar spera că mă voi căsători cândva cu fiica lui.

Ea încruntă ușor din sprâncene.

– El nu știe că am aflat de treaba asta, îi mărturisi el, și nu-i voi spune niciodată. Punea la cale fel de fel de întâlniri, așteptând cu nerăbdare momentul în care mă voi pronunța.

Cassie schiță un zâmbet și Wyatt închise ochii, ușurat. Cu blândete și atenție, reușise s-o scoată din apatie și să-i abată gândurile de la evenimentele petrecute în după-amiaza aceea.

– Sunt convinsă că ar fi fost o căsnicie perfectă, spuse ea cu calm.

„În sfârșit, acceptă să vorbească“, își spuse el cu satisfacție.

– Nu cred, spuse el râzând. Mariannei i-ar fi fost greu să mă suporte. S-a măritat, mi se pare, cu un inginer chimist și a scăpat în felul acesta de soarta cumplită pe care i-o pregătea tatăl ei...

Cassie zâmbi cu sinceritate la gândul că Wyatt fusese respins de cineva.

– Sunt obosită, îi spuse ea căscând. Aș vrea să dorm.

– Mai stau un minut. Aș dori să vorbim din nou despre ceea ce ai văzut pe colină. Ești de acord?

Ea se încruntă și-și apăsă fruntea cu mâna.

– Am văzut foc și mi-a fost frică. Asta e tot.

– Acum nu-ți mai e frică?

– Nu, nu prea... Dar amintirea este încețoșată, arată ca un film pe care l-am văzut în urmă cu câțiva ani...

– Da, în momentul în care începi să vorbești despre amintire, frica dispare. Înțelegi? Teama de amintire e mai rea decât amintirea însăși! Ar fi mult mai ușor, Cassie, dacă ai putea să reconstitui accidentul. Ar fi mai ușor pentru tine. Vrei să te ajut?

– Da, îi spuse ea tensionată.

– E clar că focul reprezintă un element al accidentului. Deci vom presupune că mașina a ars și tu ai asistat la acest eveniment.

Se opri, uitându-se cu atenție la chipul ei. Nici o reacție.

– Poate ai văzut-o pe mama ta blocată în mașina în flăcări și faptul că te-ai aflat în imposibilitatea de a o ajuta a reprezentat pentru tine un șoc de nesuportat. Frustrarea, furia și mai ales sentimentul culpabilității s-au aliat și ți-au creat un blocaj mental. Gândește-te la varianta asta. Ți aduci aminte de ceva?

Ea închise ochii, concentrându-se cu disperare, apoi dădu din umeri.

– Nu, de nimic. Îmi pare rău.

Wyatt inspiră adânc aer în piept, se ridică în picioare și vocea lui explodează deasupra capului ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, oare când o să te hotărăști să te maturizezi și tu, Cassie, urlă el în timp ce ea întorcea spre el ochii măriți de groază. Și mai speri că un bărbat te-ar putea lua în serios! Nu ești decât o puștoaică ascunsă într-un trup de femeie! Nu ești nici măcar femeie, Cassie Winters!

Ea simți că se sufocă văzând cu câtă violență o ataca Wyatt.

– Ieși afară! strigă ea în cele din urmă.

– Cu plăcere, îi spuse el încet și ieși trântind ușa în urma lui.

Se sprijini de perete și zâmbi mulțumit, așteptând ca tânăra să dea cu pumnii în pernă de furie.

– Bine, șopti el. Este bine, Cassie.

Capitolul 8

În seara aceea, chiar în momentul în care Cassie se așeză pe scaun în fața lui, ea înțelese că Wyatt se schimbase. Primea mai multe semnale în acest sens și atunci când vorbi, tonul rece și aspru al vocii lui îi confirmă bănuielile.

– Am întredeschis o ușă, îi spuse el. Am auzit pianul, am văzut incendiul și ne vom continua căutările până când vom ajunge să descoperim și restul evenimentelor.

Nu era o promisiune, ci mai degrabă o amenințare și Cassie se înfioră, având senzația că îi devenise în câteva ore o dușmancă.

– Acum ești altfel, observă ea calm.

– Nu, minți el cu îndrăzneală, luptându-se cu dorința de a-i mângâia pielea delicată a obrazului. Dar până acum n-am lucrat serios.

– Înțeleg... Recreația s-a terminat, așa e?

– Așa e, confirmă el strângând din pumni.

În timpul mesei atmosfera fu tensionată, Wyatt nerenunțând la purtarea lui rece atunci când ea îndrăznește să-i pună vreo întrebare din când în când.

– Putem să ne plimbăm în seara asta? îl întrebă ea cu timiditate la sfârșitul mesei.

– Poți să faci ce vrei, îi răspunse el pe un ton indiferent. Eu mă duc acasă.

Nu era mai bine dispus nici a doua zi. Ba dimpotrivă. După o oră, Cassie simțea că este spectatoarea neputincioasă a unei lupte care avea loc între două forțe egale: aceea a hotărârii lui Wyatt Field și aceea a propriului ei creier. Bărbatul care o sărutase cu două zile mai înainte dispăruse și îi luase locul medicul hotărât să-i forțeze memoria. Încăpățânarea cu care acționa deveni o adevărată obsesie și, fără știrea lui, mintea lui Cassie începu să se închidă în fața lui.

În cursul zilelor următoare el bătu neconținut în zidul de netrecut al conștiinței ei, alternând clipele de conversație liniștită cu interogatoriile necruțătoare, dar ecranul memoriei sale rămase tot gol. Cassie dorea să-și aducă aminte, făcea încercări disperate, în timp ce teama de a nu provoca furia lui Wyatt devenea încet-încet mai mare decât aceea de a nu-și mai recăpăta niciodată vederea. Dar în ciuda efortului ei și a acuzațiilor permanente ale lui Wyatt, trecutul rămânea îngropat, iar noaptea din jurul ei la fel de întunecată ca înainte.

– Toate astea nu duc la nici un rezultat! exclamase ea într-o dimineață, gata să izbucnească în lacrimi, după ce participase la o terapie extrem de grea.

În mod ciudat, Wyatt era tăcut și, fără să-și dea seama, ea întinse mâna ca să-i atingă brațul. I se păru că sub influența degetelor ei mușchii lui se relaxează ușor, dar el îi respinse brusc mâna aproape cu dezgust:

– Încă n-am terminat, îi spuse el cu asprime în glas.

Cassie se ghemui pe scaunul pe care ședea.

Prezența lui Wyatt era atât de constantă, încât nu avea voie nici măcar să se relaxeze puțin în compania lui Maggie. Zilele ei începeau, se continuau și se terminau cu el. În curând, i se păru că el era axul în jurul căruia se rotea întreaga viață, un centru pervers și sadic al unei existențe în care nu-și putea permite nici o concesie, care nu ierta nici o greșeală.

Își împărțea timpul între exercițiile menite a o ajuta să trăiască în întunericul provocat de orbire și tentativele epuizante de a-și aminti trecutul. Treptat încrederea lui Cassie în ea însăși slăbi din cauza tirului neconținut de reproșuri ale lui Wyatt, neavând nici măcar răgazul de a rămâne singură în intimitatea camerei și în lumea ei întunecată.

Totuși, la sfârșitul acelei prime săptămâni obositoare începu să simtă o indispoziție tulburătoare. Ceasornicul timpului începuse numărătoarea inversă a speranțelor ei...

Vineri dimineață îl aștepta la micul dejun, pregătindu-se pentru sarcinile acelei zile care, ca și celelalte, aduceau cu ele un lung șir de suferințe și umilințe. Ea se încordă instinctiv când îl auzi pe Wyatt că se apropie.

– Bună dimineața, Cassie.

Ea îi răspunse cu o ușoară înclinare a capului.

– Ce preferi, să continuăm discuția despre mama ta sau despre tatăl tău?

– Nici despre unul, nici despre celălalt. Azi n-am chef să vorbesc și nu mă poți forța s-o fac.

– Foarte bine, îi răspunse el pe un ton aparent indiferent față de revolta ei. Mai există și alte modalități de a ne petrece timpul, dacă nu vrei să stăm de vorbă. Oricum, competițiile astea verbale devin cam obositoare la un moment dat...

Dezinvoltura lui nu prevestea nimic bun și Cassie se încruntă neîncrezătoare. Wyatt îi privi trăsăturile feței care

dezvăluiau mai multe decât își imagina ea. El se înclină să-și pună mâna peste a ei. Era o mișcare atât de neașteptată încât ea se îndepărtă brusc de el.

– Îmi pare rău, îi spuse el fără a deveni bănuitor. Ești puțin nervoasă în dimineața asta, nu-i așa?

– Nu e de mirare. Trăiesc fiecare minut al existenței mele lângă un tiran. Slavă Domnului că totuși calvarul acesta se apropie de sfârșit.

– Ai putea la fel de bine să te rogi la Dumnezeu să rămâi oarbă, dacă asta îți dorești...

– Până în prezent asocierea noastră n-a fost prea productivă, îi răspunse ea tristă.

– Nu ți-am spus niciodată că se va termina repede și nici că va fi ușor. Dar îți vei recăpăta memoria, Cassie. Și vederea de asemenea.

În glasul lui se simțea o încăpățănare pătimașă și rezultatul absolut al vreunui eșec.

– Am devenit o provocare pentru tine, nu-i așa? îl acuză ea. Eu sunt cheia celebrității și averii tale, sunt cazul care nu apare decât o singură dată în viața unui psihiatru.

– Da, se poate spune și așa...

– Atunci să nu mai pierdem timpul, spuse ea ridicându-se în picioare. M-aș simți prost dacă m-aș împotrivi ambițiilor tale. Unde mergem?

El îi privi ochii care scăpărau de furie refuzând în continuare să-l vadă, și o umbră trecătoare de tristețe îi apărui pe chip.

– La sala de sport, o anunță el cu calm.

Briza ușoară prevestea o ploaie matinală și Cassie simți căldura slabă emanată de razele soarelui acoperite de nori.

– E ceață? întrebă ea în timp ce mergeau.

– Tu ce crezi?

Wyatt nu răspundea niciodată unei întrebări dacă știa că putea să se descurce singură, și obiceiul acela al lui o enerva în cel mai înalt grad.

– Am înțeles, oftă ea. Nu e ceață pentru că nu e umiditate în atmosferă. Ceea ce ne oferă două variante: poluarea sau norii.

Inspiră adânc în timp ce Wyatt o privea cu atenție.

– Nu e vorba nici despre poluare. Deși sunt convinsă că în urmă cu puțină vreme a trecut o mașină pe aici. Încă se mai poate simți mirosul de gaz de eșapament.

Ca o confirmare a observațiilor ei, Wyatt auzi clar zgomotul produs de trântirea unei portiere undeva în spatele clădirii principale. El zâmbi mulțumit. Puterea de percepție și deducție a lui Cassie făcea progrese extrem de încurajatoare.

– Vrei să ne întoarcem acasă? îl întrebă ea când ajunseră în fața ușii masive de sticlă.

– Da.

Atunci când se închise ușa în urma ei, Cassie înclină capul, vrând să cunoască noile sunete și mirosuri ale aceluia loc străin pentru ea.

– Sala de sport este chiar în fața ta, o informă el.

Ea începu să meargă în direcția pe care i-o indica Wyatt.

– Nu, o opri el. Astăzi nu mergem acolo.

Ea rămase pe loc, înțelegând brusc ce planuri făcuse pentru ea în ziua aceea tânărul doctor.

– Mergem la piscină? îl întrebă ea speriată.

– Da, la piscină.

Știind dinainte că el n-o va ajuta, se întoarse spre stânga cam fără tragere de inimă și se lăsă călăuzită de mirosul de

clor al apei. Pipăind peretele, o luă de-a lungul unui coridor îngust și se opri șovăitor în fața unei uși de sticlă.

– Aici este, spuse ea încet.

Intrară în încăperea care i se păru o grotă uriașă în care fiecare sunet avea o rezonanță neobișnuită.

– Există o ușă chiar în dreapta ta, o informă el. Drept înaintea vei găsi vestiarul unde se află unul cu numele tău scris în Braille, în care Maggie ți-a pus un costum de baie pe măsura ta. Te aștept aici.

– Faci și tu baie?

– Da, dar nu pierde timpul. N-avem piscina la dispoziție decât pentru două ore.

O împinse ușor și ea se îndreptă spre ușa pe care o închise în urma ei și se lipi cu spatele de ea, respirând adânc pentru a încerca să se calmeze. Nici măcar nu era sigură dacă știa să înoate. Își va mai aminti oare trupul ei mișcările după atâta vreme?...

Cu inima cât un purice, se aventură în sfârșit pe coridorul înconjurat de ușițe de lemn; pe una din ele își găsi înscris propriul nume. Dar imediat degetele ei pipăiră din nou numele peste care trecuse mai înainte, cele ale altor pacienți care locuiau în aceeași clădire. Până acum aceștia nu fuseseră decât niște umbre fără față, a căror viață reprezenta pentru ea o necunoscută. În clipa aceea, când descoperise realitatea numelor lor sub degetele ei tremurânde, simți că este cuprinsă de o bucurie nețârmurită. Nu mai era singură! Mai existau și alte persoane ca ea, care erau reale și purtau un nume.

Susan Beckman. Cine era? Era tânără, blondă?... Și Elaine Alistair. Din ce cauză orbise? Își accepta infirmitatea cu resemnare sau se revolta împotriva acesteia?

– Hei! De ce întârzii atât?... strigă la ea Wyatt bătând în ușa de la vestiar.

– Vin acum! îi răspunse ea simțind o emoție ciudată după descoperirea pe care o făcuse.

Se închise în cabină, găsi costumul de baie pe care Maggie îl alesese pentru ea și, după ce se dezbracă în grabă, și-l puse rapid pe ea.

După ce stătuse singură în întuneric timp de optsprezece ani, descoperise în câteva secunde niște suflète-surori, niște oameni care sufereau de aceleași temeri și incertitudini, cu care era unită prin legăturile cele mai puternice dintre toate relațiile pe care le cunoscuse până în prezent.

Cruzimea involuntară a tatălui ei o tulbură vreme de câteva clipe, dar își alungă din minte destul de repede acest gând. Acesta o izolase nu numai de lumea celor care vedeau, dar și de cea a orbilor și niciodată până atunci nu-și dăduse seama de singurătatea în care trăise.

Dar toate astea luaseră sfârșit. Îl iertă imediat pe tatăl său și, zâmbind mulțumită, ieși din cabină pentru a se întâlni cu Wyatt.

Apăru în fața lui cu o inocență foarte firească, îmbrăcată în costumul de baie care îi accentua de minune formele armonioase ale trupului, de a cărei frumusețe nu era deloc conștientă.

Încurajată de descoperirea că nu era singura oarbă din lume, zâmbea fericită, simțindu-se bine în prezența unor prieteni pe care nu-i întâlnise niciodată, dar al căror nume le cunoștea. Susan Beckman. Elaine Alistar. Niște prieteni tăcuți... Doctorul Field nu i se mai părea acum la fel de înfrorător ca înainte și probele la care o va supune de acum

încolo i se vor părea mai ușor de îndeplinit. În definitiv, dacă Susan și Elaine le-au suportat, va reuși și ea.

Wyatt înclină capul, surprins fără să vrea când o văzu ieșind din vestiar. Își va reproșa mai târziu faptul că nu observase imediat expresia radioasă de pe fața ei, dar deocamdată, ca orice bărbat cu ochelari de cal, nu putea să se concentreze decât asupra curbelor perfecte ale trupului ei pe care nu îndrăznise niciodată să și le imagineze.

Cassie stătea cuminte lângă ușă, întorcând capul într-o parte și în cealaltă, pentru a încerca să ghicească unde se găsea Wyatt. În atitudinea ei era mai multă siguranță acum și Wyatt fu captivat de ochii ei albaștri care îl fixau fără să vadă.

Ea dădu din cap și inspiră adânc aer în piept.

– De ce ai întârziat atât? o întrebă el nerăbdător.

– M-am întâlinit cu niște prieteni, îi răspunse ea pe un ton misterios.

Abia atunci remarcă expresia de pe chipul ei, care indica o transformare uriașă și Wyatt rămase fără grai când văzu bucuria pe care o iradia.

Fără să spună nici un cuvânt, el se întoarse și se aruncă în bazinul turcoaz pe care îl străbătu pe sub apă înainte de a apărea, cu răsufierea tăiată lângă marginea piscinei unde se găsea Cassie. Ea se dădu înapoi râzând când fu stropită de picăturile de apă. Spaima de pe chipul ei dispăruse cu desăvârșire și lui Wyatt îi fu teamă ca nu cumva să se arunce în apă înainte de a-i asculta instrucțiunile.

– Știi să înoți? o întrebă el.

– Habar n-am!

– Atunci du-te în partea cealaltă, la stânga sunt patru trepte. Vin și eu acolo.

Cassie pipăi cu piciorul pentru a găsi treptele, coborând până ce apa îi ajunge la glezne.

– Nu pot să ajung acolo în felul ăsta, îi spuse ea râzând și tremurând de frig. Durează ore întregi!

Fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în apă și apoi ieși la suprafață aproape sufocându-se, cu capul dat pe spate și râzând în timp ce-și dădea la o parte șuvițele de păr de pe față.

– E minunat! exclamă ea.

Wyatt stătea nemișcat, de parcă ar fi fost hipnotizat de forța tulburătoare a entuziasmului ei. La început, mișcările ei erau nesigure, dar treptat deveniră mai hotărâte în timp ce înota în stilul bras de-a lungul bazinului, revenind apoi spre locul în care se găsea el. Atunci când mâinile ei îi atinseră mușchii stomacului el se încordă, însă se strădui să păstreze o atitudine distantă și rece față de ea.

– Ai văzut?! exclamă ea stând în picioare în fața lui. Știu să înot.

Pentru Wyatt, acum era evident că în vestiar se petrecuse ceva anume, ceva care-i mărise încrederea în propriile forțe. Această enigmă îl intrigă pe doctor.

– Ce s-a întâmplat, Cassie? o întreabă el prinzând-o strâns de umeri.

– Mi-e greu să-ți explic, îi spuse ea cu ochii plini de emoție. Tot ce pot să-ți spun este că totul mi se pare... altfel, mult mai frumos.

– Mi-am dat seama de asta, îi răspunse el cu asprime în glas. Dar ce s-a întâmplat?

Ea nu-și putu reține un zâmbet, în pofida tonului nu prea îmbietor al lui Wyatt.

– Este vorba despre numele din vestiar, îi explică ea. Ele au un nume! Ele există!

Ezită câteva clipe, apoi continuă pe un ton mai serios:

– Timp de optsprezece ani, am fost singura oarbă într-o lume în care eram văzută de toți. Nimeni nu-mi înțelegea problemele, spaimile și cât de greu îmi era să trăiesc în felul acesta. Acum, dintr-o dată, simt că nu mai sunt singură!

Buzele ei schițară un zâmbet, apoi izbucni brusc în râs și încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui.

Furios, Wyatt o scutură ușor, întrebându-se cum să procedeze pentru a-i provoca din nou acea dușmănie pe care putea s-o canalizeze împotriva refuzului încăpățânat al creierului ei de a vedea, dar constată cu dezamăgire că era posibil să fi pierdut pentru totdeauna această șansă. Oamenii fericiți nu-și mai studiau subconștientul, nu mai încercau să-și alunge fantezmele din memorie. Ei se lăsau dominați de satisfacția produsă de clipa perfectă, nemandorind nimic altceva. Era partea cea mai grea a muncii lui: aceea de a-i sili pe pacienți să ducă acea luptă înverșunată care putea să-i determine să progreseze. În acel moment însă, Cassie era prea fericită pentru a mai încerca să schimbe ceva în starea ei de sănătate. Era aproape invulnerabilă.

Disperat, scoase un oftat care-i exprima dezamăgirea, lucru care nu-i scăpă lui Cassie. Dintr-o dată, nu mai era invincibilul doctor Field, ci un simplu om supus emoțiilor și frustrărilor, ca toți oamenii de altfel. Descoperirea cu încântare că în definitiv nu era un robot și interpretă oftatul lui ca o ofrandă adusă bucuriei ei pe care nu și-o mai putea ține în frâu.

Cassie se eliberă din brațele lui, se scufundă în apă și Wyatt simți deodată niște mâini care-l prind de glezne.

– Dar ce se...?

Nu mai avu timp să termine propoziția începută. Se răsturnă pe spate și simți că se sufocă după ce luă câteva înghițuri de apă înainte de a ajunge din nou la suprafață sub valurile de stropi pe care le ridica ea bătând apa cu mâinile.

Rămase câteva clipe nemișcat, cu un aer zăpăcit, sub potopul stârnit de ea, nevenindu-i nici o idee în legătură cu modul în care ar fi trebuit să răspundă acelui comportament cel puțin surprinzător. Apoi, fără să gândească prea mult, începu și el să facă valuri spre ea, amuzat de faptul că ea bătea în retragere, râzând. Timp de câteva minute, nu se mai comportă ca doctorul Field cu pacienta sa. Erau doi copii care se zbenguiau într-o piscină, eliberați de responsabilitățile plicticoase ale adulților și râsetele lor începură să răsunе între pereții acelei uriașe săli goale.

Apoi, Wyatt își aminti brusc unde se găsea, ce făcea... și redeveni dintr-o dată doctorul Field. Râsul lui Cassie se stinse aproape imediat ce tânăra remarcă schimbarea petrecută în Wyatt.

– Am înotat destul astăzi, îi spuse el îndreptându-se spre marginea bazinului.

– Dar de ce spui asta? protestă ea ajungându-l din urmă. Ai spus că avem piscina la dispoziția noastră vreme de două ore. Nu cred că a sosit timpul să plecăm.

El se opri, privi în jos spre ea, spre umerii ei netezi și lucitori, spre pieptul care sălta în ritmul respirației.

– Pentru că, îi răspunse el cu o voce nesigură, asta nu folosește la nimic.

– Dar tu nu te distrezi niciodată? oftă ea.
– Nu în timp ce muncesc. Nu plătești pentru a te distra.
– Bani și iar bani!... Ești de-a dreptul obsedat! Și la urma urmei, ce trebuia să demonstreze exercițiul ăsta?

El se încruntă, adoptând un aer provocator.

– Majoritatea orbilor sunt îngroziți de apă, îi explică el. Învîngându-și această teamă, le crește încrederea în mine, și eventual, în ei înșiși. Dar e foarte clar că tu nu ai o asemenea problemă.

Ea zâmbi și-și puse mâinile pe umerii lui Wyatt.

– Atunci ar trebui să te bucuri! Am câștigat timp!

Wyatt încă nu se lăsase învăluit de farmecul produs de inocența ei, dar Cassie îl strânse și mai tare de umeri.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare, tulburată numai de sunetul produs de respirația lor.

Cu buzele întredeschise, simțind o dorință nemaiîncercată până atunci, ea își ridică mâinile până la obrajii lui, recunoscând cu ajutorul degetelor curbele și liniile gravate deja în memoria ei. Mușchii lui Wyatt se încordară la atingerea ei, în timp ce tânăra își vârî mâna în părul lui.

– Nu încerc decât să te văd, îi spuse ea încet. Cred că ești obișnuit cu astfel de gesturi, nu-i așa?

Coborând mâna de-a lungul gâtului, îi mângâie părul rar de pe piept, neștiind că privirea lui Wyatt începuse să se înceteșeze. Neputând să reacționeze în vreun fel la valurile de senzualitate, el suportă în tăcere plăcutul supliciu, păstrându-și ultimele forțe pentru a se opune invitației sale erotice.

Totuși, în mod instinctiv, el se dădu puțin înapoi atunci când mâinile lui Cassie coborâră spre șolduri și mușchii stomacului, și ea urmă mișcarea unduitoare care o apropia de

pieptul lui. Coapsele ei le apăsă pe ale lui și de data asta Wyatt nu-și mai putu reține geamătul de plăcere pe care și-l stăpâna din ce în ce mai greu.

Lipsit total de voință, simți cum mâna lui Cassie o prinse pe a lui și o conduce fără șovăială peste pielea ei care se înfioră la acea atingere necunoscută. Atunci, închizând ochii de parcă ar fi dorit să împărtășească și el senzațiile tinerei oarbe, începu și el să efectueze acea explorare senzuală. Cu ajutorul degetelor „privi“ arcuirea grațioasă a gâtului ei, descoperi rotunjimea tare a pieptului și simți cum mamelonul i se întărește sub costumul de baie.

Deodată, lui Cassie i se păru că se sufocă atunci când simți că bărbia îi fu atinsă de părul lui Wyatt care se aplecă pentru a-i săruta sânii umflați de dorință. Trupul i se arcui brusc apăsându-l pe al lui cu o forță nouă pentru ea, așa cum erau de altfel și toate acele senzații fierbinți și ametoare.

Apoi gura lui îi atinse buzele și Cassie se lăsă în voia acelor mâini care o susțineau, acelor brațe care o țineau strâs lipită de trupul lui pe care ea vroia să-l cunoască și să-l iubească.

Nemaiputând rezista dorinței mistuitoare, se depărtă puțin de el și cu o mișcare rapidă, își dădu jos bretelele costumului de baie pentru a-și simți pielea goală în contact direct cu trupul lui. Wyatt se dădu brusc înapoi, de parcă s-ar fi ars cu ceva.

– Ce faci? întrebă el cu o voce răgușită, silindu-se să nu cedeze tentației pe care o reprezentau sânii ei goi.

Îi ridică bretelele cu mâinile tremurânde, observând imediat umbra de disperare care învăluia privirea senină a lui Cassie.

- Nu înțeleg... șopti ea tulburată. Oare sunt atât de slută?
El își dădu capul pe spate și închise ochii.
- Dumnezeule, nici vorbă de așa ceva, șopti el controlându-și cu greu tremurul dureros al corpului frustrat.
- Simți din nou atingerea ușoară a degetelor lui Cassie pe pieptul lui și îi prinse brusc încheietura mâinii.
- Mai folosesc și alte persoane piscina asta, o certă el. Am putea fi surprinși în orice clipă.
- Dar nu sunt toți orbi? îl întrebă ea apropiindu-se de el cu un aer provocator.
- Angajații nu sunt! îi răspunse el pe un ton aspru.
Ea rămase nemișcată, apoi buzele ei schițară un zâmbet.
- Atunci, hai să mergem în altă parte, îi șopti ea.
- Cassie!
- Tonul tăios al lui Wyatt îi aduse aminte de o altă situație când auzise acea voce schimonosită de furie și de patimă. El era din nou leul, iar ea prada înnebunită de spaimă din cauza forței neînduplecate a furiei lui.
- Wyatt se urcă pe marginea piscinei și vreme de câteva secunde o privi în tăcere, ascunzându-și emoția în spatele obișnuitei lui măști nepăsătoare.
- Trebuie să mergem la masa de prânz, o anunță el în cele din urmă. Te aștept la ieșirea din clădire în zece minute.

Capitolul 9

Cassie se îmbrăcă repede, cu mâinile tremurând și mișcări stângace, cuprinsă de o nervozitate intensă. Avea impresia că era o împlânzitoare de animale care ținea o fiară sălbatică legată de o lesă scurtă și se temea mereu ca nu cumva aceasta să se revolte și s-o atace pe neașteptate.

Când se apropie de ușa de ieșire din clădire, se opri o clipă cu mâna întinsă spre clanță și inspiră adânc, întrebându-se oare ce-o aștepta dincolo de ea.

În ceea ce privește sentimentele ei, nu mai avea nici o îndoială, însă cele ale lui Wyatt față de ea erau încă misterioase.

Își îndreaptă umerii și, împingând ușa, ieși la lumina soarelui pentru a-și înfrunta viitorul.

Wyatt se sprijinea de perete, cu brațele încrucișate pe piept și când auzi zgomotul produs de clanța ușii, i se opri respirația. Toți mușchii trupului îi erau încordați pentru că știa, ca și ea de altfel, că relațiile lor de acum încolo depindeau de ceea ce se va petrece între ei în minutele următoare. Inima

i se strânse de durere când îi văzu părul ud care-i încadra fața încă înroșită, apoi strânse din maxilare și așteptă.

Ea se întoarse zâmbind spre locul în care se găsea Wyatt și-i întinse mâna fără să scoată un cuvânt. El își înghiți cu greu saliva, simțindu-și gâtul uscat, și se uită la mâna ei întinsă.

– Hai să mergem, îi spuse ea cu o veselie prefăcută, dând înapoi din fața inevitabilei confruntări. Sunt moartă de foame.

– Trebuie să stăm de vorbă, mormăi el în timp ce se îndreptau spre drumul de întoarcere.

– De ce ești atât de supărat? îl întrebă ea încet.

– Ți-am mai spus. Sentimentele n-au ce căuta în relațiile dintre noi, în cazul în care vrei să-ți recapeți vederea.

– Și cum se pot opri sentimentele?

– Împiedicându-le să ia naștere.

– Atunci e prea târziu, observă ea zâmbind fericită. N-avem decât să ne lăsăm în voia lor...

– Cassie, îi spuse el pe un ton obosit. Nu mă interesează aventurile trecătoare cu paciențele mele.

Ea simți un ușor tremur în glasul lui.

– Aventură trecătoare ai spus?

Oprindu-se brusc în loc, îl luă de braț.

– Nu cred că e trecătoare, șopti ea, și din cauza asta ți-e atât de frică. Ți-e frică de dragoste.

– Dragoste! exclamă el cu dispreț. Ce știi tu despre dragoste? Ce-ai aflat despre dragoste trăind în turnul tău de fildeș din Park Avenue? Oamenii nu se îndrăgostesc într-o săptămână și dorința fizică n-are nevoie de dragoste ca să-și facă apariția. Eu te doresc, tu mă dorești, asta e tot...

Vocea îi era aspră, rostind vorbele apăsător, dar Cassie simți în tonul lui o anumită ezitare și intensitate care promiteau foarte mult.

– Te joci cu cuvintele, insistă ea, mărind pasul când el începu să meargă din nou repede. Sunt îndrăgostită. De tine.

Râse ușor și apoi se înroși la gândul că acea conversație care urma să fie hotărâtoare pentru evoluția întregii sale vieți, era una serioasă.

– Dumnezeule, e îngrozitor, nu-i așa? adăugă ea repede. M-am îndrăgostit de psihiatrul meu. E o chestie clasică deja...

– E mai rău de-atât. E ridicol, e o idee copilărească, izvorâtă din imaginația unei fetițe. Mai ales că nici nu e adevărat. Nu poți lua toată treaba asta în serios și cu atât mai puțin o voi face eu. N-am vorbit niciodată singură cu un bărbat – chiar tu mi-ai spus lucrul ăsta – și e foarte normal să te gândești că ești îndrăgostită de primul venit. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva, șopti el cu reproș în glas. Am făcut prostia de a nu prevedea eventualitatea producerii unui asemenea eveniment.

Cassie călca și mai apăsat, întărită de încrederea nouă pe care simțea că o dobândise. Nu descoperise dispreț în glasul lui, cel puțin nu în privința ei, și nu nega sentimentele pe care le avea pentru ea, ci numai pe cele pe care le avea ea pentru el, sentimente pe care totuși nu va reuși niciodată să le distrugă.

Pe buze îi apăru un zâmbet misterios pe când urca treptele din fața intrării cu ușurință, conștientă de faptul că el o urmărea cu privirea. Deschise ușa și se îndreptă spre scară.

– Ne întâlnim în sala de mese, îi aruncă ea peste umăr.

Wyatt o luă încet pe coridor, făcând fiecare mișcare cu un efort uriaș. Se opri în pragul sălii de mese și se sprijini de pervazul ferestrei fără să observe persoana care se apropia de el.

– Wyatt?

Matt Franklin cercetă îngrijorat expresia preocupată a prietenului său.

– Arăți îngrozitor! Ești bolnav?

Wyatt clipi din ochi în momentul în care îl recunosc pe bătrânul doctor.

– Matt! Ce cauți aici?

Treptat, simți și prezența celorlalți pacienți ca și când s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat.

Matt se încruntă, privind cu atenție la strălucirea albăstrie din ochii lui care păreau absenți.

– Katy pregătește cina în seara asta și era așa o nebunie în bucătărie, încât am preferat să iau masa de prânz aici.

– Dumnezeule, așa este îi răspunse Wyatt, revenindu-și complet. Uitasem...

– Vino cu mine!

Matt îl prinse de braț și-l împinse spre masa cea mai apropiată de intrare.

– Stai aici lângă mine. Eu am mâncat deja, dar pot să mai aștept pentru a bea o cafea.

Avea un glas îngrijorat și îl privi pe Wyatt cum se așază greoi pe scaun și se sprijină obosit de spătarul acestuia.

– Care-i problema, Wyatt?

Wyatt zâmbi cu amărăciune.

– Problema e Cassie Winters. Nu evoluează deloc.

– Ești prea insistent, prea stăruitor, Wyatt. Nu cred că tânăra asta poate suporta presiunea la care o supui.

– Oh, suportă foarte bine, Matt. E mai rezistentă ca mine... protestă Wyatt.

Chiar dacă Matt n-ar fi observat intrarea lui Cassie în încăpere, ar fi putut-o ghici văzând brusca tensiune apărută pe fața lui Wyatt. Ea se îndreptă spre masa lor.

– Bună ziua, domnule doctor Franklin, îl salută ea întinzând mâna.

El se ridică și, strângând-o de mână, o conduse până la un scaun.
– Bună ziua, Cassie. Ești din zi în zi mai frumoasă. Deși pari cam plouată, ești totuși adorabilă.

Ea izbucni în râs în timp ce se așeza.

– Abia am sosit de la piscină și n-am avut timp să-mi usuc părul.

– Ți-a plăcut? O întrebă el pe un ton prudent, știind foarte bine cât de tare se temeau orbii de primul contact cu apa.

– A fost minunat, îi răspunse ea cu calm. Dar am stat prea puțin.

Wyatt tresări când auzi cuvintele.

– Constat cu plăcere că te adaptezi foarte bine. Dar cum ai ghicit că sunt aici?

Ea se aplecă spre el cu ochii scăpărând de malițiozitate.

– V-aș putea face să credeți că mi-am dat seama datorită extraordinarului meu al șaselea simț, i se confesă ea încet, dar treaba asta nu merge decât cu anumite persoane. De fapt, v-am auzit de pe coridor.

Matt începu să râdă, apoi se întoarse spre Wyatt și-i privi îngrijorat trăsăturile palide.

– Katy vă așteaptă pe amândoi la ora șase, dar vă sfătuiesc să vă odihniți în după-amiaza asta. Dacă apari în fața ei în halul ăsta, e în stare să te silească să dormi tot weekendul.

Wyatt dădu din cap enervat.

– În ce hal, doctore Franklin? întrebă repede Cassie. Ce s-a întâmplat?

Matt observă cu mirare îngrijorarea care se citea pe chipul ei și o bătu ușor cu palma pe umăr ca s-o liniștească.

– Pare tare obosit, Cassie. E clar că muncește prea mult.

– Am ochii înroșiți de la clorul din piscină, interveni repede Wyatt. Doctorul Franklin crede că ochii înroșiți sunt

un simptom al unei boli, iar Katy are mereu tendința supărătoare de a mă proteja în mod excesiv.

Cassie clătină din cap.

– Bine, vă las să mâncați, spuse Matt ridicându-se de pe scaun. Pe curând!

– Nici nu știți cu câtă nerăbdare aștept să ne întâlnim!

Matt o mângâie părintește pe creștet.

– Vreau ca în seara asta să fiți în formă amândoi, îi spuse el lui Wyatt. Vă sfătuiesc ca în după-amiaza asta să nu faceți nimic care să vă obosească.

Liniștea stânjenitoare care urmă după plecarea lui Matt fu întreruptă de Helen care veni să le ia comenzile. Era la fel de rece și rezervată, dar Cassie nu-i dădu atenție.

– E adevărat? îl întrebă ea pe Wyatt după ce plecă Helen.

– Ce anume?

– Că ești extrem de obosit. Probabil că arăți îngrozitor dacă doctorul Franklin a făcut atâta caz pe chestia asta.

– Asta e stilul lui, îi răspunse el cu răceală. Face din țânțar armăsar. Își imaginează că sunt probleme acolo unde, de fapt, nu sunt.

– Înțeleg...

Se lăsă din nou tăcerea între ei.

– E din cauza mea, nu-i așa?... Ești preocupat de tratamentul meu...

El își trecu mâna peste fața obosită și în cele din urmă se hotărî să dea cărțile pe față. Era ultima lui șansă.

– Nu mai avem prea mult timp, Cassie. Nu ne-a mai rămas decât o săptămână și, ca să fiu sincer, asta mă îngrijorează. Dar cred că ești pregătită, din punct de vedere psihic și fizic, să te confrunți cu amintirea aceea care te-a dus la orbire. Numai

modul în care reacționezi în legătură cu persoana mea, sentimentele pe care îți închipui că le ai pentru mine te împiedică să vezi.

Ea lăasă ochii în jos și pipăi cu vârful degetelor forma tacâmurilor din fața ei.

– Nu mi-am închipuit nimic, îi spuse ea încet. Țsta e adevărul și știi asta la fel de bine ca și mine.

Siguranța ei îl enervă și oftă exasperat. Apoi își puse palma pe mâna ei pentru a mai îmblânzi duritatea vorbelor pe care urma să le rostească.

– Cassie... Sentimentele tale nu sunt ieșite din comun. De fapt, e o treabă îngrozitor de banală. Pacientele au adesea impresia că sunt îndrăgostite de medicul lor, și în special de psihiatrul care le tratează.

– Scutește-mă de expunerea teoriei transferului afectiv, Wyatt. O cunosc și nu se potrivește deloc cu cazul meu.

– Dar e firesc să nutrești acest sentiment și, dacă tu crezi că ești îndrăgostită, dragostea ți se pare reală.

Zâmbetul lui Cassie exprima înțelepciunea înnăscută a femeilor care privesc cu îngăduință ideile cele mai nebunești ale ființelor iubite și ale copiilor.

– N-ai decât să crezi ce vrei, Wyatt, dar n-ai să mă poți împiedica să fiu îndrăgostită de tine.

– Dar e imposibil, Cassie. Trebuie să recunoști că este vorba despre o iluzie, altfel tratamentul meu va fi total ineficient.

– Și dacă mă voi preface că nu sunt atrasă de tine, vei îndrăzni oare să pretinzi că tu nu ești atras de mine? îl tachină ea.

El rămase tăcut. Cassie ridică mâna spre chipul lui și simți căldura obrazului său, dar Wyatt se retrase rapid și mâna ei căzu din nou pe masă.

Wyatt închise ochii, încercând în zadar să-și ștergă din memorie imaginea ei, însă o vedea în continuare – părul blond ca lanul de grâu, ochii mari, nevinovați, buzele delicate și senzuale. Tâmpile începură să-i zvâcnească din cauza migrenei care începuse să-l chinuie.

– Nimic nu este real, Cassie, repetă el cu blândețe. Trebuie să accepți acest lucru. Progresele pe care le înregistrezi te entuziasmează și devii din zi în zi mai sigură pe tine. Capeți forța de a-ți explora trecutul atunci când nu ești deranjată de prezent și cum eu sunt responsabil de aceste progrese, îmi ești foarte recunoscătoare. Atunci, în mod inconștient, te-ai hotărât să-mi dai în schimb dragostea ta... Nu e deloc complicat...

– Este o explicație simplistă și obiectivă.

– Se întâmplă foarte des treaba asta.

– Toate pacientele tale se îndrăgostesc de tine? îl tachină ea.

– Multe din ele așa cred, dar e doar o situație provizorie. Sentimentul dispare în momentul în care cunosc motivul care l-a declanșat.

Deodată, Cassie se ridică de pe scaun și, înainte de a fi putut el bănuși ce are de gând să facă, se așează pe genunchii lui cu mâinile încadrându-i obrazii. Wyatt, îngrozitor de jenat, aruncă priviri disperate în jurul lui, îngrijorat de reacția celorlalte persoane din sală.

– Cassie, rosti el printre dinți, încercând să evite o scenă. Ridică-te! Nu suntem singuri!

– Nu văd pe nimeni, șopti ea aproape de gura lui, urmărind cu vârful limbii conturul buzelor lui fierbinți.

Simțindu-și fiecare mușchi al trupului încordat la maximum și încercând să țină piept senzației deosebit de

plăcute pe care i-o provoca, vreme de câteva clipe buzele lui Wyatt se întredeschiseră la contactul cu buzele ei, în timp ce scotea un geamăt plin de voluptate.

Apoi o cuprinse de talie cu o forță nemaipomenită și o ridică în picioare. Cassie auzi câteva râsete în sală și se așeză la loc pe scaun cu un zâmbet satisfăcut, dar tresări când auzi vocea rece a lui Helen.

– Sper că nu deranjez... șuieră ea în timp ce punea furioasă farfuriile pe masă.

Supărat, Wyatt rămase tăcut multă vreme. Atunci când vorbi, vocea îi tremura de furie.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva, ai înțeles? Îți interzic să te comporți astfel de față cu angajații!

Cassie era uluită de reacția lui. În definitiv, doar îl sărutase. Ce era atât de grav în asta?

– Nu, nu înțeleg, îi răspunse ea îmbufnată.

– Și n-o să înțelegi niciodată! îi răspunse el cu dispreț. Ai stat prea multă vreme închisă, departe de realitățile vieții. Sunt un prost că nu m-am gândit mai din timp la aspectul ăsta. Eu nu tratez o femeie, ci o puștoaică!

Răceala și cruzimea din glasul lui o îngroziră. În momentul acela, simți cât de mult îl urăște.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Termină de mâncat. După-amiază poți să faci ce vrei, dar, dat fiind că nu mai pot contramanda cina de la familia Franklin, voi veni să te iau la cinci și jumătate.

– Nu mi-e foame, spuse ea încet și se ridică de la masă.

Plecă supărată din sala de mese, întrebându-se dacă i se va mai domoli furia până seara, și ajunse tristă în camera ei.

Capitolul 10

Cassie se cufundă adânc în scaunul mașinii sport, simțindu-se extrem de stânjenită de tăcerea stăruitoare a lui Wyatt.

Ea se găsea încă sub influența șocului provocat de bruftul uiala de la prânz și evidentă lui indiferență față de ea îi spulbera speranța referitoare la sentimentele pe care le-ar fi nutrit pentru ea.

Cât despre Wyatt, acesta se străduia să-și concentreze atenția asupra șoselei, dar nu se putea reține de a arunca din când în când pe furis câte o privire spre tânăra de lângă el. Parcurse și ultimele serpentine ale drumului îngust care șerpuia printre pini și opri în cele din urmă mașina în fața unei case care semăna cu o cabană montană.

– Am ajuns, o anunță el cu calm.

Trase frâna de mână, se întoarse spre Cassie și o privi drept în ochi pentru prima oară de când porniseră la drum.

– Nu cred să-ți fi spus până acum că ești foarte draguță în seara asta. Rochia asta îți vine perfect.

Mătasea vaporoasă a rochiei era de un verde foarte deschis care, în loc să-i atenueze strălucirea de azur a ochilor, le sporea profunzimea și intensitatea. Wyatt mai întârzie câteva clipe cu privirea asupra decolteului ei ușor răscoit, apoi ieși repede din mașină și veni să-i deschidă portiera.

Atunci când îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare, Cassie i-o reținu câteva momente.

– Wyatt... domnule doctor Field, șopti ea cu glas șovăitor. Trebuie să... să mă eliberez de ceea ce mă torturează, altfel seara asta va fi pentru mine de nesuportat.

Ridică mâna și-i atinse obrazul și colțul gurii.

– Vreau să-mi cer scuze pentru cele petrecute la prânz. M-am purtat într-un mod incalificabil sărutându-te în fața oamenilor cu care lucrezi. Poți să mă ierți?... îl întrebă ea încet.

El îi luă mâna, i-o întoarse cu fața în sus și-i sărută palma.

– Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze, Cassie, șopti el. Eram mai furios pe mine decât pe tine și de aceea am reacționat prea violent. Vrei să continuăm să fim prieteni? Vom relua tratamentul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ea dădu din cap zâmbind cu tristețe. Cum va putea uita vreodată ziua aceea și să se prefacă indiferentă față de bărbatul care-i vorbea acum atât de blând? Cererea lui era de neacceptat atâta vreme cât senzațiile stârnite de el în piscină erau încă atât de vii în trupul ei.

– Hei, voi doi, când o să vă hotărâți o dată să intrați înăuntru? strigă vesel doctorul Franklin din pragul ușii.

Katy Franklin nu-și putu ascunde admirația când îi fu prezentată Cassie.

– Dumnezeule! exclamă ea. Ce drăguță ești! Nu știu prin ce minune nu te-a răpit încă Matthew ca să fugă cu tine în lume!

Obrajii lui Cassie se înroșiră ușor când auzi complimentul și apoi lăsă capul în jos zâmbind cu timiditate.

– Sunteți foarte amabilă că m-ați invitat, doamnă Franklin.

– Ah, nu, te rog, nu mă lua cu „doamnă”. Pentru a merita acest titlu, trebuie să fac într-adevăr niște eforturi deosebite, dar Matt și Wyatt îți vor confirma că nu este cazul.

– Asta cam așa este! aprobă Wyatt. Deja ai neglijat total pe unul dintre invitați. Nu știi deloc să te porți în lumea bună, Katy!

Cassie se încruntă când auzi tonul cu care vorbea Wyatt. Până atunci nu mai cunoscuse atâta căldură și tandrețe în glasul lui.

– Scuză-mă, Cassie, îi șopti Katy la ureche, trebuie neapărat să mă duc să-l sărut pe bărbatul acela atât de seducător, altfel îmi va reproșa neglijența toată seara.

Wyatt zâmbi cu o afecțiune sinceră văzând cum se apropie femeia aceea scundă și vioaie, cu toată grația pe care i-o permiteau proporțiile pe care începuse să le ia. Îl strânse în brațe cu bucurie și-i aplică două sărutări sonore pe obraji.

– Bună seara, Wyatt! Nu arăți prea bine din câte văd.

– Ah, nu, nu începe și tu, Katy! spuse el râzând. Matt a făcut-o deja. Orgoliul meu nu va mai putea suporta și alte observații nepoliticoase, mai ales din partea unei femei dragălașe ca tine.

Katy își ridică o șuviță de păr cărunț cu o modestie prefăcută, apoi izbucni în râs.

– Haideți, mai bine veniți să stați jos, în loc să spuneți numai prostii... Matt a preparat unul din cocteilurile acelea oribile, al cărui secret numai el îl cunoaște.

– Mai întâi gustă și după aceea critică, o sfătui Matt aducând paharele pe o tavă.

Îi întinse unul lui Cassie, care își înmuie buzele cu prudență în el.

– E foarte bun, spuse ea cu sinceritate.

– Ah! Uite în sfârșit o tânără care are gust! exclamă el. Știi, Katy, Cassie este de la oraș.

– Serios? Și eu care am pregătit un meniu țărănesc... Tare mi-e teamă, Cassie, că talentele mele culinare sunt cam reduse.

– În orice caz, miroase bine, îi răspunse ea. Îmi amintește de...

Închise ochii și între sprâncene îi apărură o ușoară cută.

– De ce îți amintește, Cassie? o încurajă Wyatt.

– De mirosul care domnea în toată casa atunci când lipsea bucatarul și masa era pregătită de mama...

Wyatt îi făcu ușor cu ochiul lui Matt, care dădu din cap în tăcere, în timp ce Katy îi privea uimită: soțul ei o informase doar că tânăra suferea de un fel de amnezie parțială și că Wyatt sperase să-i stârnească amintirile creând în jurul ei o atmosferă familială. Până acum, se părea că reușiseră cât de cât să-și atingă scopul.

Dar mai era un lucru pe care Matt nu-l menționase, ceva atât de evident că ar fi trebuit să fii total inconstient să nu-l observi – sau orb, își spuse ea zâmbind în sinea ei...

– Te duci la seminar săptămâna viitoare Wyatt? întrebă Matt.

Katy își luă paharul, o prinse pe Cassie de mână și se ridică de pe canapea.

– Ei bine, dacă domnii ăștia încep să discute despre meseria lor, ar fi preferabil să ne retragem în bucatărie, îi sugeră ea. Noi pregătim masa și ei se ocupă de spălatul vaselor...

– Vreți să vă ajut? o întrebă Cassie mai încrezătoare dar și încruntată în același timp.

– Nu-mi place să stau singură în fața aragazului, glumi Katy. Nu te deranjează?

– Deloc, se grăbi ea să răspundă, dacă sunteți sigură că nu vă încurc.

– Nu-ți face griji din pricina asta! Vino cu mine...

O luă de braț pe Cassie și o conduse spre ușile care dădeau într-o încăpere luminoasă și aerisită.

– Stai aici, o invită Katy și o conduse în fața mesei. Ne vei pregăti o salată. Cassie inspiră adânc miresmele noi și plăcute, uitând de emoția pe care ar fi trebuit să i-o provoace sarcina inedită care o aștepta. Auzi clinchetul câtorva farfurii pe care Katy le așeza în fața ei și recunoscuse imediat mirosul picant de măslină, castraveți și țelină.

– Uite, Cassie... Ți-a venit și ție rândul să-ți demonstrezi talentele.

Pentru prima oară în viața ei, Cassie se grăbi să amestece cu plăcere ridichi, salată verde și alte crudități într-un vas mare de salată, sub privirea tandră a lui Katy.

– Trebuie să mai pun sare și piper? o întrebă Cassie cu sovăială în glas.

– Las condimentarea la latitudinea ta. Cel mai bine ar fi să guști din când în când din salată.

– Așa o să fac...

Încruntând din sprâncene ca să se poată concentra, Cassie vârî lingura mare de lemn în castronul cu legume, în timp ce Katy robotea în jurul aragazului.

– E foarte plăcut, observă ea, presărând pesmet pe mâncarea gratinată, asta îmi aduce aminte de vremurile când o învățam pe fiica mea să gătească. Petreceam amândouă ore în șir în camera asta.

– Doctorul Field mi-a spus că s-a căsătorit. Probabil că vă este dor de ea...

– Mi-e foarte dor. Din cauza asta sunt atât de mulțumită că ești cu mine acum...

Cassie făcu o mutră uimită și înclină capul.

– Am crezut că v-ați cam plictisit să tot primiți bolnavi de la Windrow în vizită...

– Da de unde! zise râzând Katy. Ești prima care vine aici.

– Serios? Dar de ce?

Katy se șterse pe mâini cu șorțul său înflorat și se așeză în fața lui Cassie.

– Ca să fiu sinceră, și eu îmi pun întrebarea asta... mărturisi ea. Matthew m-a anunțat că suferi de o formă neobișnuită de amnezie și că Wyatt dorește să te aducă într-un cadru familial ca să încerce să-ți stimuleze memoria.

Cassie clătină tristă din cap.

– Mama a murit în accidentul care mi-a provocat orbirea, îi explică ea. Nu-mi mai amintesc nimic.

Chipul lui Katy se întunecă brusc.

– Înțeleg, spuse ea oftând. Acum înțeleg mai bine planul lor. Sunt convinsă că s-au gândit ca eu să reprezint pentru tine imaginea mamei. De aceea te afli aici. În orice caz, acesta este unul dintre motive...

Umerii lui Cassie părură că se gârbovesc și Katy văzu cum i se schimonosesc trăsăturile feței. Deci petrecerea din seara aceea nu era decât o încercare experimentală organizată pentru ea?

– Dar cred că Matt mai are și un alt motiv, se grăbi să adauge Katy. În afară de faptul că este foarte fericit de a te afla alături de noi în seara asta, cred că vrea să verifice dacă bănuielile lui sunt fondate...

– Ce bănuiești?

Katy șovăi câteva clipe, apoi zâmbi.

– Mmm... Vrea să verifice dacă tu și Wyatt sunteți îndrăgostiți unul de altul.

– Poftim? Întrebă Cassie încet.

– Oh, draga mea, e atât de evident, încât e aproape convins. Mai ales când sunt atât de evidente eforturile pe care le depuneți amândoi ca să nu se vadă acest lucru!

Cassie abia respira, paralizată de descoperirea făcută de Katy.

– Nu fi atât de surprinsă, Cassie. Dacă ai putea vedea numai modul în care te privește Wyatt, mai ales când crede că nu-l observă nimeni, ai înțelege ce vreau să spun. Și nici tu nu te prea pricepi s-o ascunzi. Ceea ce nu reușesc să înțeleg este de ce vă opuneți sentimentelor care vă animă. Dragostea nu e așa de îngrozitoare pe cum pare.

Ochii lui Cassie erau plini de lacrimi când întinse mâinile spre fața lui Katy, simțind nevoia bruscă de a cunoaște trăsăturile acelei femei. Katy se lăsă examinată cu bucurie de degetele ușoare ca niște fulgi, întrebându-se din ce cauză i se umbrise brusc privirea tinerei oarbe.

– Ce s-a întâmplat, copila mea? o întrebă ea cu blândețe.

Îi puse cu tandrețe capul pe pieptul ei și o îmbrățișă cu duioșie. La început, Cassie răspunse cu timiditate acelei dovezi de afecțiune, dar treptat se lipi din ce în ce mai tare de Katy și începu să-și jelească mama pe care o pierduse în urmă cu optsprezece ani.

Apoi, începu să vorbească...

Katy o ascultă cu răbdare, în timp ce Cassie bâiguia cuvinte amestecate cu hohote de plâns, povestindu-i despre necazurile săptămânii anterioare și momentele intime

petrecute împreună cu Wyatt, cu spontanietatea naivității sale obișnuite. Cassie era prea inocentă pentru a ști că genul acela de lucruri nu se povestesc unei străine. Dar de fapt, Katy nu se considera o străină...

În timpul tăcerii care domni după ce terminară de vorbit, auziră șoaptele celor doi bărbați din încăperea alăturată și zgomotul produs de clocotul fasolei din oală.

Cassie își dădu seama că vorbise mult, dar nu se simțea deloc jenată. Stătea la căldură, lipită de pieptul lui Katy. Era atât de bine să se simtă aproape, protejată de cineva! Tandrețea lui Katy era mai intensă decât cea a doamnei Carmady care, în ciuda tuturor eforturilor depuse și bunăvoinței ei, nu reușise s-o convingă niciodată că afecțiunea ei era sinceră.

– Ai așa o părere atât de proastă despre tine, o întrebă Katy cu blândețe, încât ți-e mai ușor să crezi că nu te iubește?...

Cassie se îndepărtă fără tragere de inimă de pieptul lui Katy și-și șterse ochii de lacrimi.

– Era atât de convingător, șopti ea, și mai este și acum.

– Și va continua să fie, probabil, spuse Katy zâmbind. Știi, dragostea este o experiență nouă pentru Wyatt... I-a fost tot timpul teamă să se dăruiască, să-și asume responsabilități. Și în afară de asta, este medicul tău. Nu uita că doctorii nu au voie să se îndrăgostească de pacienții lor. E strict interzis.

Cassie dădu din cap cu scepticism.

– Dacă ar fi numai atât... Dar îmi repet tot timpul că trebuie să mai existe și un alt motiv. Ceva mai grav...

Katy mângâie ușor obrazul umed de lacrimi al lui Cassie.

– Te iubește. E la fel de evident ca nasul de pe chipul tău.

– Dar eu nu-mi pot vedea nasul, Katy, îi aminti ea zâmbind ușor.

– Și cu toate astea, el se află acolo, nu-i așa?

Cassie radia de fericire când se așează la masă și Wyatt simți imediat complicitatea dintre cele două femei.

Nu putea să ghicească ce se petrecuse în bucătărie și se simțea ușor stânjenit, exact ca atunci când Cassie ieșise din vestiarul piscinei. Tânăra își recăpătase încrederea în ea însăși pe care el reușise s-o distrugă la masa de prânz. Părea din nou ciudat de fericită și sigură pe ea. Regretă că o adusese aici, pentru că era imposibil să străpungă zidul negru al orbirii ei atunci când era fericită.

Se uită cu tristețe la seninătatea întipărită pe trăsăturile chipului ei, știind că trebuia să-i distrugă fericirea cu prima ocazie ce se va ivi...

Matt închise ușa în urma oaspeților și se întoarse spre soția lui.

– A fost o seară plăcută, nu-i așa? o întrebă el pe un glas lipsit de intonație

Katy se uită la el cu fața încruntată și mâinile în șolduri.

– De ce nu mi-ai spus nimic?... Oh, te rog, nu adopta aerul ăsta nevinovat! Știai foarte bine că turturelele acestea sunt îndrăgostite!

Matt ridică din umeri și o lipi de pieptul lui.

– Am bănuț eu, admise el zâmbind, dar aveam nevoie de un expert în materie. Dacă ți-aș fi spus dinainte despre ce este vorba, ți-ar fi fost influențată decizia.

– În orice caz, sper că vei sta de vorbă cu Wyatt. El încearcă să o convingă pe Cassie că nu simte nimic pentru ea și bieteii tinere i se rupe inima din cauza asta. Ca și cum n-ar avea și așa destule probleme!...

– Ți place foarte mult, nu-i așa?

– Mai mult de-atât, oftă Katy conducându-l spre sufragerie. Se potrivește perfect cu Wyatt. A venit vremea să se gândească la însurătoare!

– Katy, spuse el rîzînd, nu ți se pare că ești cam expeditivă?

– Oamenii care se iubesc se căsătoresc, decretă ea pe un ton hotărât. Matt... trebuie neapărat să vorbești cu el. E pe cale să facă o mare greșală...

– Nu sunt prea sigur că ai dreptate în privința asta, Katy. Poate că metodele lui Wyatt sunt mai speciale, dar este un psihiatru de excepție. Și în afară de asta, mi-e greu să mă amestec în viața lui particulară...

– Ascultă, e foarte simplu. Dacă n-o faci tu, o fac eu...

Matt știa din experiență că era inutil să insiste. Dacă soția lui se hotărâse să procedeze astfel, nimeni și nimic n-o putea convinge să-și schimbe părerea.

– Bine, îi spuse el oftînd. Ai câștigat. Dar dacă după asta n-o să mai vorbească cu mine, tu îți asumi răspunderea.

Ea dădu din cap mulțumită.

– Măine.

– Măine? E sîmbătă. Nu lucrez sîmbăta.

– Nu va dura mult, Matt. Te întorci acasă la masa de prînz. Ți pregătesc spaghetti bologneze, așa cum îți plac ție...

Capitolul 11

Cassie se trezi a doua zi de dimineață cu un sentiment de profundă satisfacție. Durerea provocată de situația sa de nevăzătoare, de viitorul ei nesigur și de moartea tatălui ei se mai atenuase imediat ce devenise sigură că Wyatt o iubea.

Zâmbi gândindu-se la seara anterioară de complicitate și intimitatea pe care o cunoscuseră împreună la familia Franklin. Eliberat pe moment de tensiunile datorate rolului său de medic, el râsesse cu poftă și se arătase o companie dintre cele mai agreabile. Cassie descoperise că știe să poarte o discuție amicală plăcută! Nu se gândise prea mult la schimbarea bruscă a purtării lui față de ea, simțind în mod intuitiv că prezența celor doi membri ai familiei Franklin contribuise din plin la acest reviriment. Acest lucru îi oferise ocazia de a-l cunoaște în sfârșit pe bărbatul care se ascundea în spatele măștii profesionale a doctorului Field. Acest bărbat o iubea, observase și Katy. Cassie se despărțise calmă de Wyatt, fără să simtă nevoia unei confirmări suplimentare a

sentimentelor lor. Se mulțumise doar să-i ureze „noapte bună“, fiind convinsă că vor mai urma încă sute de asemenea seri pentru ei. Acum, lucrurile erau clare.

Atunci când coborî, Wyatt o aștepta la baza scărilor.

– În dimineața asta vom lua micul dejun pe verandă. Buletinul meteorologic a anunțat o furtună și poate e unica șansă de a sta puțin la aer astăzi.

Ea aprobă cu entuziasm și o luă înaintea lui spre ușă. Se așezară în jurul unei măsuțe din fier forjat și un chelner le aduse cafea și un coșuleț cu cornuri proaspete.

– În dimineața asta luăm un mic dejun franțuzesc? întrebă ea râzând.

– Exact. Sper că o să-ți placă.

Deodată, în aparență fără nici un motiv, îi apărură în minte o imagine, și anume aceea a primului ei salt de pe trambulină de pe vremea când era copil. Se întoarse cu fața la el și, fără nici un preambul, foarte hotărâtă, îi vorbi cu blândețe.

– Știu că mă iubești, Wyatt.

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere îndelungată și-l auzi pe Wyatt punându-și ceașca pe farfurioară. Acesta privi spre orizont. Niște nori negri și groși tivțiți cu alb se adunau încet, ca o uriașă plapumă de praf, acoperind treptat cerul albastru. Se anunța o furtună puternică.

În cele din urmă, el spuse:

– Credeam că am rezolvat problema asta o dată pentru totdeauna, Cassie.

– Chiar și Katy a observat. Multă vreme m-am simțit chinuită de îndoieli, dar ea mi-a deschis ochii. De ce te încăpățânezi să negi ceea ce simți, pentru că sunt pacienta ta?...

Wyatt privi norii care se vâlătuceau spre est.

– Mama era oarbă, îi spuse el cu mintea parcă în altă parte. De ce oare făcea acea mărturisire chiar în momentul acela? se întrebă Cassie în sinea ei.

– Și-a pierdut vederea ca urmare a unei căzături de pe cal, continuă el pe același ton. Pe vremea aceea era o modă foarte șic să vânezi în înalta societate... Câteva prieteni au adus-o acasă în timp ce ceilalți invitați au continuat să vâneze. Nu ți se pare de necrezut? Ca și cum ar fi fost vorba de un accident banal.

Se opri și sorbi o înghițitură de cafea.

– Era o femeie foarte activă și n-a suportat să fie o infirmă. După câțva timp, s-a sinucis.

Cassie rămase încremenită, ca să nu-i tulbure monologul.

– M-ai întrebat ce anume mă determină să fiu atât de intolerant cu nevătătorii. Cred că acum știi motivul. Nu puteam suporta s-o văd pe mama cum se închide în ea însăși, neluând în seamă lucrurile din viața cotidiană care ar fi trebuit să fie mai importante decât vederea. Cred că am urât-o pentru asta și, după ce a murit, am urât-o și mai mult pentru că m-a părăsit. Răzbunare de copil... pentru slăbiciunea care a determinat-o să facă acel gest și cu care mă lupt cu atâta înverșunare la pacienții mei.

Își trecu mâna tremurândă peste fruntea umedă. Vântul încetase să mai bată; atmosfera era acum apăsătoare, dar calmă. Se întoarse încet spre Cassie, părul lui negru semănând perfect cu norii întunecați din spatele lui. Când începu din nou să vorbească, vocea lui nu era marcată de nici o emoție.

– Țin mult la tine, Cassie, așa cum țin la majoritatea bolnavilor mei și, pentru că sunt și eu om, sunt atras de tine.

Dar în nici un caz nu poate fi vorba de dragoste... Chiar și tu ar trebui să înțelegi acum de ce n-aș putea niciodată să mă îndrăgostesc de tine, motivul fiind acela că ești dominată de același tip de slăbiciune care a împins-o pe mama la sinucidere... De altfel, cred că la tine e și mai rău decât la ea. Mama era oarbă în mod ireversibil, pe când tu ești astfel numai din lașitate. Atunci, spune-mi, de ce ar trebui să te iubesc?

Cassie clipi din ochi de câteva ori, întrebându-se din ce cauză nu simțea nimic în afară de un vid imens. I se părea că e suficient de ușoară ca să se poată separa de cochilia fragilă care stătea la masă și să rămână suspendată deasupra femeii care era în urmă cu câteva minute. „Eu nu fac parte din trupul acesta, își spuse ea cu calm. Nu trăiesc în acest trup, deci cuvintele acestea nu mă pot răni“. Vreme de câteva secunde, își îngădui să simtă durerea unei emoții și se întrebă cum de se putuse înșela Katy în halul acela. Dar asta nu mai avea acum nici o importanță. O festă a destinului, o împrejurare dureroasă, îi amintise lui Wyatt trecutul său sfâșietor și bariera ridicată între ei era prea înaltă pentru a putea fi trecută. Oricât de intense ar fi fost sentimentele dintre ei, el n-ar fi reușit să-și uite niciodată suferința și ea înțelese în cele din urmă că Wyatt era inaccesibil.

Cu toate că se simțea foarte amețită, pe chipul ei senin se citea acceptarea și expresia feței lui Wyatt se umplu de regret când o privi.

– Matt mi-a cerut să mă duc la el pentru câteva minute, îi spuse el cu blândețe.

Vocea lui avea o notă de tristețe, dar Cassie n-o remarcă. Simțurile ei, care fuseseră obișnuite de foarte multă vreme să

descifreze sentimentele care se ascundeau în spatele cuvintelor, erau acum amortite. Ele nu mai percepeau decât cuvintele. Se strădui să zâmbească și dădu din cap.

– Am înțeles.

– Nu voi sta mult. Când mă voi întoarce, vom sta de vorbă.

– Foarte bine, doctore Field.

Bău puțină cafea, dar nici nu simți lichidul fierbinte alunecându-i pe gât. Cu o parte a minții, înregistrează faptul că plecase de la masă și cobora scara. Dimineata era atât de liniștită, încât auzi ușa închizându-se după ce intră în clădirea în care se efectuau tratamentele, aflată la câțiva metri distanță. Putea să audă până și clipocitul îndepărtat al fântânii.

Se ridică fără grabă, dar hotărâtă, supunându-se unui ordin venit din adâncurile creierului său: trebuia să meargă undeva, nu știa unde anume. Înainta cu pași mari, fără să ezite, ocolind spatele clădirii, pentru a ajunge la pădure. Nu se gândea la nimic în mod special. În spatele ei, norii negri acoperiseră tot cerul și frunzele îngălbenite ale toamnei tremurau la prima adiere de vânt care începuse să bată.

Pe când Cassie intra în pădure, Wyatt încerca să-și explice purtarea de până atunci în fața prietenului său.

– Asta n-are nici o importanță, Matt. Dacă sentimentele mele pentru Cassie sunt atât de evidente, ai tot dreptul să-mi pui întrebări în legătură cu relațiile dintre mine și ea, cu atât mai mult cu cât știu că ții foarte mult la mine.

– Țin la tine mai mult decât îți închipui, îi spuse Matt cu toată sinceritatea. Katy m-a amenințat că vine să vorbească ea cu tine, dacă n-o voi face eu. Am crezut că cel puțin te-aș putea scuti de această confruntare neplăcută.

– N-am reușit niciodată s-o păcălesc pe Katy... și nici tu, nu-i așa? observă Wyatt zâmbind ușor.

– Dar de ce încerci s-o înșeli pe Cassie?... De ce?... De ce continui să te prefaci că...

– ... Că sunt îndrăgostit de ea? îl opri Wyatt.

Întoarse capul cu un aer zeflemitor.

– E ridicol, nu-i așa? Un psihiatru să se îndrăgostească de pacienta lui...

– Dar și ea te iubește, Wyatt! Și tu știi asta!

– E posibil, dar dacă într-adevăr mă iubește, e și mai rău. Tu ar trebui să înțelegi mai bine decât oricine acest lucru. Știi la fel de bine ca și mine ce efect ar avea fericirea asupra ei. S-ar mulțumi să trăiască bucuria produsă de momentul prezent și ar refuza să-și mai amintească de trecut. Consecințele pe care le-ar avea dragostea asupra ei sunt deci clare: Cassie nu-și va mai recăpăta niciodată vederea.

– Dar pe de altă parte, dacă vei reuși s-o convingi că te-a pierdut, e probabil ca ea să renunțe pentru totdeauna la tratament. E un risc extrem de mare și tu știi asta.

– Bineînțeles îi răspunse el pe un ton aspru, dar trebuie să mi-l asum. Durerea pe care i-aș provoca-o poate i-o va trezi pe cea veche.

– Ai vorbit deja cu ea?

– Da, și vreau să continuu să răsucesc cuțitul în rană.

Matt clătină trist din cap, compătîmîndu-le pe cele două ființe care se iubeau cu disperare.

– Și dacă n-o să ai succes?

Wyatt ridică din umeri. O durere intensă îi apărui pe chip. Matt își dădu seama cât de mult suferea prietenul său.

– Hai să mergem, te însoțesc.

Atunci când Matt deschise ușa, vântul năvăli în încăpere.

– Cassie s-a întors acasă, spuse Wyatt privind spre verandă... A avut motive întemeiate să nu mai aștepte, pentru că vântul a început să bată foarte tare, se liniști el, cu mintea tulburată totuși de o ușoară îngrijorare.

Străbătu casa în lung și-n lat, întrebându-i de ea pe toți pe care îi întâlnea, dar Cassie nu era nicăieri. Neliniștea lui creștea cu fiecare ușă pe care o închidea și ajunsese la paroxism atunci când fu sigur că nu se găsea în clădire.

Coborî disperat în hol și, cu mâna tremurând, ridică receptorul telefonului.

***

Cassie se împiedică de o rădăcină ieșită din pământ și căzu cu mâinile înainte. Se ridică repede, își șterse palmele de blugi și merse mai departe fără nici o șovăire.

Totuși, mintea îi fu străbătută de o îndoială. Probabil că se găsea deja în vârful colinei, căci panta pe care urca era mai abruptă decât aceea pe care mersese cu Wyatt. Dar puțin îi păsa dacă se rătăcea. Efortul fizic pe care-l depunea reușea s-o mai liniștească.

Nu dădu atenție palelor de vânt rece care agitau vârfurile copacilor înalți. Oricum, îi era prea cald. Și în timp ce Matt și Wyatt stăteau de vorbă, pe când constatau că ea dispăruse și Wyatt, îngrozit, alerga pe culoarele spitalului, ea continua să urce. În momentul în care Wyatt lua receptorul telefonului, ea ajunsese la o pantă și mai abruptă, plină de gropi.

Pe când se lipea de trunchiul noduros al unui stejar bătrân, o pală de vânt înghețat o făcu să se înfioare. Apoi i se făcu foarte frig și auzi în depărtare bubuitul unui tunet.

***

Maggie apăru brusc în holul spitalului în care angajații așteptau instrucțiuni. După expresia de pe fața lui Wyatt își dădu seama că tânăra încă nu fusese găsită.

– Dumnezeule, Wyatt, ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea alergând în întâmpinarea lui.

Avea cămașa sfâșiată, murdară și obrazul îi sângera de la zgârietura produsă de o creangă de copac.

– M-am dus pe colină sperând că s-a întors acolo.

Se opri pentru câteva secunde și oftă adânc.

– Am căutat-o prin tot parcul și în toate clădirile, Maggie, nici urmă de ea...

Vocea i se frânse. Închise ochii pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

– Poliția trebuie să sosească...

– Ce să fac, Wyatt?

– Să organizăm un fel de poteră, Maggie. Eu mă întorc în pădure. Nu poate fi în altă parte... E îngrozitor să te rătăcești, dar închipuie-ți ce înseamnă asta pentru o tânără nevătătoare. N-are nici o șansă să găsească spitalul, mai ales în plină furtună.

Porni grăbit spre ușă, iar Maggie alergă după el întinzându-i impermeabilul pe care îl avea pe ea.

– Ia-! Vei avea nevoie de el când o vei găsi...

El își aruncă impermeabilul peste umeri.

– Ascultă, Maggie... Nu ne aflăm încă în toiul furtunii. Polițiștii mi-au spus că aceasta va atinge punctul maxim cam într-o oră. La Carver Country stâlpii de înaltă tensiune și ai bungalourilor s-au prăbușit. Organizează operațiunile de căutare cât mai aproape de casă, pentru ca toți oamenii să se poată întoarce la timp. Nu vreau să fie cineva rănit.

– Mă ocup eu de asta, îl liniști ea împingându-l ușor spre ușă. Grăbește-te și ai grijă de tine.

***

În general, nevăzătorii sunt înzestrați cu un simț de orientare extraordinar. Luându-se după direcția din care bătea vântul, după umbrele dimprejur și aspectul terenului pe care-l parcurgea, Cassie se apropia în mod inevitabil de marginea pădurii aflată în apropierea spitalului Windrow. Dar deodată, la câteva sute de metri de casă, se simțea cuprinsă de panică. Vântul îi răvășea părul, biciuindu-i obraji și înghețându-i tot trupul. Crengile agitate de furtună își întindeau ghearele spre ea pentru a o împiedica să meargă mai departe.

Cassie își răsuci capul în toate părțile, încercând să se controleze. Pătrunse mai adânc în pădure, căutând protecția copacilor, fără să-și dea seama că în felul acesta se îndepărta de Windrow.

„Nu-ți fie teamă, își repeta ea, nu e decât o vijelie“. Măinile ei întâlneau trunchiul unui platan uriaș și Cassie se ghemui la baza copacului.

Primele picături de ploaie se zdrobiră cu un vuet înăbușit de pământul acoperit cu mușchi umed și ea tresări când auzi bubuitul tunetului.

– Wyatt, șopti ea legându-se cu spatele lipit de copac, Wyatt, Wyatt, Wyatt...

Deodată, fulgerul lovi în apropiere un frasin care se prăbuși la pământ cu un zgomot asurzitor, în așa fel încât nu-și auzi nici propriul strigăt. Apoi cerul se despică și începu să cadă o ploaie torențială asupra pădurii, în timp ce vântul creștea în intensitate. Crengile se rupeau, pământul se zguduia la căderea copacilor fulgerați și urletele lui Cassie se pierdură în vacarmul produs de elementele dezlănțuite ale naturii.

***

Wyatt împinse abătut ușa de la intrare, ud din cap până în picioare și epuizat din cauza oboselii. Maggie alergă în întâmpinarea lui. El dădu trist din cap, nemaifiind în stare să vorbească.

– Toată lumea s-a întors, Wyatt. Eram îngrijorați din cauza ta. Vântul suflă cu peste o sută de kilometri la oră.

– Deci nu e acolo?...

– Nu, șopti ea și ochii i se umplură de lacrimi. Wyatt! Stai aici! strigă ea.

Dar vorbele ei se pierdură în vântul care năvăli pe ușa deschisă.

Capitolul 12

Furtuna a durat toată dimineața, apoi după-amiază, s-a restabilit dintr-o dată calmul în zonă și vântul a îndepărtat de pe cer norii mari și întunecați.

După ce trecu pericolul, angajații spitalului au început imediat căutările prin pădurea devastată de furtună, dar până aproape de amurg nu găsiră nici o urmă lăsată de Cassie sau de Wyatt.

Nimeni nu bănuia că tânăra se afla în apropierea spitalului. Fuseseră induși în eroare de o bucățiță de stofă agățată într-un tufiș de la poalele colinei și își concentraseră căutările în jurul acelui punct, fără să le treacă prin gând că tânăra se întorsese înapoi pe același drum.

Cassie nu-și amintea să fi adormit, dar la un moment dat se trezi brusc, simțind că nu este singură.

– Hei! Strigă ea, mai întâi cu timiditate în glas. E cineva pe aici?

Ascultă cu atenție zgomotele pădurii și sesiză foarte clar lângă ea respirația unei persoane.

– Aici!... Sunt aici! strigă ea ușurată.

Dar nu-i răspunse nimeni și nu auzi vreun zgomot de pași care să alerge spre ea, ba dimpotrivă, respirația aceea dispăru.

Îngrozită, Cassie ascultă cu atenție zgomotele din jurul ei. Era convinsă că era cineva în preajma ei, doar dacă... doar dacă nu visase cumva.

Pipăi cu degetul ceasul cu model în relief: opt și un sfert. Probabil că porniseră în căutarea ei.

– Wyatt!

Când îi rosti numele cu voce tare își aminti de indiferența cu care o respinsese în dimineața aceea și acest lucru o înspăimântă.

Nu îl cunoștea decât de câteva zile, dar acum nu se mai putea lipsi de prezența lui. Simți o strângere de inimă dureroasă când încercă să-și imagineze viața fără Wyatt.

Deodată, la câțiva pași de ea auzi trosnind o creangă și în același timp vântul aduse spre ea o adiere de parfum. Fața i se luminează de un zâmbet și Cassie întinse mâna, simțindu-se ușurată că fusese în sfârșit salvată.

– Vai, șopti ea. Slavă Domnului...

Dar Helen nu răspunse și nici nu prinse mâna ei întinsă. Totuși Cassie era sigură că se găsea acolo. Cu toate că era destul de slab, îi putea recunoaște ușor parfumul, dar deja pașii ei se îndepărtau de Cassie, pierzându-se în adâncul pădurii.

Uluită, tânăra făcu ochii mari, nemaîntelegând nimic.

– Helen!

De ce? își spuse în sinea ei! De ce rămânea aceasta surdă la chemările ei?

N-avea de unde să știe că Helen n-avusese intenția de a participa la căutări și că acceptase numai de formă să

cerceteze liziera pădurii, sperând din tot sufletul ca tânăra oarbă să fi fost zdrobită de unul din numeroșii copaci care s-au prăbușit la pământ în timpul furtunii.

Imediat ce creatura asta insipidă sosise la Windrow, pusese mâna pe bărbatul după care Helen tânjea în secret de ani de zile. Ar fi putut accepta încă multă vreme indiferența politicoasă a lui Wyatt, dar emoția pe care o citea în ochii lui când o privea pe Cassie simțea că n-o poate suporta. Zi după zi, asistase neputincioasă și plină de ură la evoluția iubirii dintre ei.

Mirată și cumplit de dezamăgită, o descoperise pe Cassie teafără și nevătămată și, cu toate că n-ar fi vrut niciodată să-i facă vreun rău în mod intenționat, refuză să-i vină în ajutor. În definitiv, în cele din urmă tot o va găsi cineva, dar însemna să-i ceară prea mult s-o salveze ea însăși.

Deoarece Helen, oricât de ciudat i se părea, refuza s-o ajute, Cassie se hotărî să se orienteze după zgomotul făcut de pașii ei care se îndepărtau. Din nefericire însă, picioarele anchilozate i se înmuiaseră când încercă să se ridice. Tânăra se prăbuși pe pământul ud și asupra pădurii domni din nou liniștea.

Fața și mâinile îi erau pline de zgârieturi, iar hainele erau sfâșiate și murdare. Începu să se ridice încet, simțind că sângele începe din nou să-i circule prin membrele înghețate. Apoi auzi din nou trosnetul unei crengi.

– Helen! strigă ea, năpustindu-se în direcția din care venea zgomotul.

Dar deodată piciorul îi alunecă în gol.

N-avea de unde să știe că trosnetul fusese provocat de un bursuc speriat care fugea dintr-un tufiș și nici că în momentul acela Helen traversa deja uriașa pajște din fața spitalului Windrow.

Știa doar că se rostogolea la vale pe o pantă abruptă, lovindu-se de stânci și crengi rupte din copaci, până când se opri cu vreo doisprezece metri mai jos, într-o grămadă de pietroaie, de care se izbi, pierzându-și cunoștința.

La distanță de un kilometru de locul în care se găsea Cassie, în mijlocul pădurii, Wyatt continua s-o caute cu disperare. Deja trecuseră aproape douăsprezece ore de când dispăruse.

Se întorsese la Windrow de două ori, în speranța că fusese descoperită de cineva, dar nu era întâmpinat decât de figurile triste ale lui Maggie, Katy sau Matt. Familia Franklin alergase la Windrow imediat ce aflaseră vestea și Katy îl forțase pe Wyatt să se înfofolească în canadiana lui Matt, burdușindu-i buzunarele cu zahăr și ciocolată și obligându-l să bea o ceașcă mare de cafea înainte de a-l lăsa să plece din nou.

Ea știa că singurul leac pentru neliniștea lui era continuarea căutării lui Cassie.

Pădurea era total devastată, numeroși copaci trăsniți întinzându-și spre cer crengile înnegrite și încă fumegânde. Atunci, Wyatt înțelese cu groază că erau puține șanse s-o mai găsească pe Cassie teafără și nevătămată.

Mergea cu mare greutate prin încâlceala de crengi rupte și trunchiuri de copaci, temându-se în fiecare clipă să n-o descopere strivită de unul din cei doborâți la pământ.

***

În timpul orelor care se scurseseră după prăbușirea ei în râpă, Cassie trecu rând pe rând prin momente de luciditate și inconștiență. La un moment dat fu destul de trează ca să-și dea seama că Helen o abandonase fără nici o remușcare. Se revoltă

în sinea ei când constată cu tristețe că aceasta voise s-o lase să moară și începu să plângă încet, suspinele ei amestecându-se cu zgomotele înspăimântătoare ale nopții.

Lipsită de puteri din cauza foamei, setei și frigului și amețită ca urmare a rostogolirii pe pantă, Cassie căzu curând într-o stare de semiluciditate datorită febrei.

O chema mama ei, îi striga numele și ea se încruntă în timpul delirului său. Niciodată mama ei nu ridicase atât de mult tonul... „Cassie, lasă capul în jos. Lasă capul în jos“! Brusc, începu să respire cu greutate și atunci înțelese din ce cauză avea fața ascunsă între genunchii mamei sale care se apleca asupra ei ca s-o apere. Și apoi a auzit zgomotul acela îngrozitor, scrâșnetul acela cumplit de tablă făcută armonică ce se stinse în cele din urmă într-un nor de fum negru. Își ridică încet capul, zbătându-se în ceața aceea deasă, tușind, sufocându-se și împingând greutatea care o împiedica să se ridice. Atunci văzu că trupul mamei ei este prăbușit peste ea. Fața ei frumoasă era la fel de senină, deși un firicel subțire de sânge care i se prelingea dintre buze îi păta perfecțiunea tenului palid.

Cu toate că era încă un copil, Cassie înțelese că mama ei era moartă. Rămase nemișcată mult timp, nesimțindu-se în stare să facă nici o mișcare. Doar flăcările portocalii reușiră s-o scoată din starea aceea de prostrație.

Încercă în zadar să deschidă ușa blocată... dădu cu pumnii în geam și la un moment dat scâpă un strigăt:

– Tăticule!...

Wyatt tocmai se pregătea să se întoarcă la spital când o auzi. Tresări, cu urechea la pândă și își ținu respirația închizând ochii pentru a localiza mai bine chemarea ei.

„Încă o dată, se rugă el. Strigă! Mai strigă o dată“!

Strigătul ei tulbură din nou liniștea nopții. Era glasul subțire al unui copil care lui Wyatt i se păru atât de jalnic, încât se înfioră brusc înainte de a porni în căutarea ei. Se năpusti în tufișuri, fără să simtă ghimpii care i se înfîgeau în carne, fără să se lase împiedicat de rădăcinile care se agățau de gleznelor lui. Strigătele ei slăbeau din ce în ce mai mult în intensitate și Wyatt alerga, alerga cu sufletul chinuit de spaimă. Trebuia s-o găsească înainte de a fi prea târziu, înainte de a o pierde pentru totdeauna.

Deodată, dădu de marginea unei râpe și o zări pe Cassie ghemuită, plângând în hohote și strigând pentru ultima oară, după care rămase nemișcată. Wyatt se rostogoli spre ea pe panta alunecoasă.

Îngenunche lângă ea, cu sufletul îndurerat.

– Cassie, șopti el cu voce gătuită de emoție în timp ce pune mâna pe trupul ei aparent lipsit de viață.

Ea se mișcă puțin, apoi fu zguduită de un frison, în timp ce se agăța de el cu o forță disperată.

– Tăticule! urlă ea din nou și se prăbuși din nou la pământ.

Wyatt se ridică în picioare, îngrozit.

– Cassie, trezește-te! Cassie!

Wyatt striga din toate puterile, uitând pe moment de rolul lui de psihiatru, uitând că în sfârșit își atinsese scopul pe care îl urmărea de zile întregi. Cassie se întorsese acolo unde dorea el, în trecutul ei, retrăind teroarea care-i provocase orbirea. Dar Wyatt nu mai era în stare să constate acest lucru. Nu mai era decât un bărbat înnebunit de groază, care încerca să smulgă din chinurile infernului femeia pe care o iubea.

– Trezește-te, Cassie! Dumnezeu mare, trezește-te!...

Dar Cassie dădea din cap cu încăpățănare și Wyatt o privea neputincios în timp ce ea se întorcea din nou acolo unde nu-i putea fi de nici un ajutor.

Cassie se găsea tot în mașină, înconjurată de atmosfera plină de fum înecăcios a aceluia mormânt, în acel coșmar fără sfârșit. Ochii ei refuzau să se deschidă și să privească pe fereastră, deși trebuia s-o facă, dar o forță nevăzută se opunea aceluia gest fatal. În momentul acela, mintea lui Cassie văzu ceea ce ochii fetei de șapte ani se înversunau să nu vadă.

Tatăl ei... era acolo, stând nemișcat la câțiva metri de mașină, cu privirea fixă și îngrozită ațintită asupra pumnilor fetei care loveau în geam.

Pumnii lui Cassie loveau în trupul lui Wyatt, în timp ce el o ținea în brațe, apoi tânăra începu să geamă ușor...

– Oh, tătucule, mă arde!... Ajută-mă! Grăbește-te!... Lasă-mă să ies afară!... De ce nu vii, tătucule! De ce stai acolo, nemișcat?

Wyatt făcu ochii din ce în ce mai mari, pe măsură ce vorbele ei își croiau drum spre mintea lui, înțelegând în sfârșit secretul cumplit pe care îl dezvăluia tânăra în momentele acelea.

Deodată, Cassie păru că se liniștește și Wyatt se aplecă spre chipul încremenit al unei fete de șapte ani privind la tatăl ei care se uita la agonia fiicei lui fără se schițeze nici un gest pentru a o ajuta.

În timpul stării de delir în care se găsea în acea seară, Cassie era toropită din cauza șocului și fumului când unul din oamenii în uniformă se grăbise s-o scoată din mașina în flăcări. Cu toate acestea, putea să audă respirația bărbatului care o ducea în brațe în timp ce trecea alergând prin fața trupului nemișcat al tatălui său. Apoi s-a auzit explozia asurzitoare în spatele lor. Suflul acesteia îl doborî pe polițist la pământ și în momentul acela simți că o perdea neagră îi coboară peste ochi.

Plângea în vis, lacrimile țâșnindu-i printre pleoapele închise, legănată de brațele puternice ale polițistului care-i rostea numele în șoaptă și o mângâia pe păr. Era vis, dar și realitate...

Treptat, reuși să scape din cumplitul coșmar și-și dădu seama că polițistul nu era altcineva decât Wyatt, că era în brațele lui Wyatt, că Wyatt era cel care-i șoptea numele...

– Wyatt? spuse ea încet, nevenindu-i să creadă.

– Da, Cassie, îi spuse el strângând-o și mai tare la piept. Nu-ți fie teamă. Sunt aici și voi fi mereu aici...

Ea se înfioră, apoi își apăsă obrazul de pieptul lui.

– L-am văzut, îi spuse ea cu glasul tremurător. Am văzut tot. Era tatăl meu... tatăl meu!

El o mângâie cu blândete în timp ce se străduia să-și stăpânească propria tulburare. Știa că visul nu era suficient, că trebuia să meargă până la capătul lui pentru a izgoni pentru totdeauna din mintea ei teroarea acelei clipe.

– Ce ai văzut, Cassie? o întrebă el cu blândete. Ce făcea tatăl tău?

Din ochii pe care se încăpățâna să-i țină închiși lui Cassie îi curgeau râuri de lacrimi și trebui să mai stea puțin până i se mai domolește plânsul, pentru a putea vorbi.

– A stat acolo nemișcat, șopti ea. Se uita la mine cum mor. Avea un aer atât de... atât de ciudat... stătea nemișcat... de parcă nici nu m-ar fi văzut.

Deodată, Wyatt și-l imaginează și el pe acel om, paralizat din cauza șocului produs de faptul că o vedea că se afla pe punctul de a-și pierde viața și cu toate că nu-i putea ierta purtarea, începu să înțeleagă ce se petrecuse cu adevărat în momentele acelea.

– Dar nici nu te vedea, Cassie! Trebuie să crezi asta! Îi spuse el pe un ton convingător. Frica, Cassie! Frica unui adult este cel mai puternic sentiment care există. Ea blochează totul. Tatăl tău era în stare de șoc. Nu putea să vadă nimic!

Cassie rămase tăcută, ascultându-i vorbele. Dorea din tot sufletul să le creadă, știind că era vital pentru ea să învețe să-și compătimească tatăl, nu să-l urască.

– Abia după aceea și-a dat seama ce se petrecuse și probabil s-a simțit îngrozitor de vinovat față de tine! Nici nu știu cum a putut să-și mai trăiască viața în continuare. Presupun că a făcut-o pentru tine. Erai tot ce mai avea pe lume...

– Din cauza asta nu vroia să-mi recapăt vederea, adăugă ea cu tristețe. Cât timp eram oarbă, nu puteam să-mi aduc aminte nimic.

– N-ar fi putut să suporte acest lucru, Cassie. N-ar fi reușit niciodată să te mai privească în ochi dacă i-ai fi descoperit cumplitul secret.

Ea inspiră adânc aer în piept, încercând să pună capăt suvoiiului de lacrimi, dar izvorul acestora părea nesecat.

Wyatt își lipi capul de gâtul ei, împărtășindu-i durerea, și ea se adăposti în brațele lui, liniștită de faptul că acum era convinsă că Wyatt o iubea.

Apoi deschise ochii și deodată rămase încremenită. Vedea o lume care dispăruse pentru ea în urmă cu optsprezece ani.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Wyatt, îngrijorat de rigiditatea bruscă a trupului ei. Ce te doare?...

Se încruntă mirată, uitându-se în ochii larg deschiși care priveau și la buzele care îi zâmbeau cu timiditate.

Cassie își cufundă privirea în albastrul profund al ochilor pe care și-i imaginase atât de des, apoi trecu la părul negru, la trăsăturile marcate de îngrijorare și zgârieturi. Era un chip pe care nu-l văzuse niciodată, dar care îi părea atât de cunoscut...

– Ar trebui să te razi, îi șopti ea.

Pe fața lui Wyatt se citea o mirare imensă, amestecată cu neîncredere.

– Ai început să vezi!... spuse el cu o voce lipsită de orice intonație. Ai început să vezi!

Ea îi zâmbi și întinse în tăcere mâna spre zona mai întunecată a obrazilor lui.

Wyatt îi dădu brusc drumul din brațele lui, se ridică în picioare și se sprijini de trunchiul unui copac. Cassie rămase liniștită, uitându-se la spatele bărbatului pe care îl descoperise cu puțin timp în urmă.

După o tăcere lungă, el se întoarse spre ea, privind-o intens, și abia atunci păru că redevine stăpân pe sine.

– Ce prostie! spuse el în cele din urmă. Să fugi în felul ăsta în timp ce se pregătea o furtună. Toată lumea era înnebunită...

– Toată lumea? șopti ea cu blândețe.

El se ghemui lângă ea și-i puse un deget pe buze.

– Cred că ăsta este actul final în care te vei apleca și mă vei săruta, spuse ea cu calm.

– Serios? spuse el emoționat.

– Da. După aceea vei recunoaște că m-ai iubit din prima zi și înainte să cadă cortina mă vei cere de soție.

– Oh...

– Da... dar ai putea să mai ai puțină răbdare până când învăț și eu o meserie? Bineînțeles, doar dacă nu ești tu foarte

bogat. Pentru că știi, singurul lucru pe care a trebuit să-l învăț până acum a fost acela de a ști să mă comport ca o femeie bogată.

– Ai noroc, domnișoară Winters, îi răspuse el zâmbind. Am strâns o grămadă de bani.

Ea înclină capul ironic și se încruntă.

– Serious? Nu știam.

El îi urmări tandru cu degetul conturul feței, apoi, luând-o de mijloc, o ajută să se ridice. Ea se lipi de trupul lui în timp ce urcau panta râpei, ascultându-i cu urechea bătaile inimii.

– Wyatt?... șopti ea cu o voce obosită.

– Da?

– Vom avea o casă suficient de mare pentru a găzdui o guvernantă?

– Da, spuse el zâmbind.

– Ei bine, înseamnă că doamna Carmody va putea să vină să locuiască împreună cu noi. Nu te deranjează, nu-i așa?

Înăbușindu-și un căscat, ea își sprijini capul de pieptul lui.

– Nu, Cassie... Nu mă deranjează, spuse el râzând și strângându-o și mai tare în brațe. Dar nu crezi că ai cam început să anticipezi evenimentele? Nici n-am apucat să-ți spun cât de mult te iubesc.

– Nu e nevoie, îi răspuse ea deschizând ochii parcă pentru a se asigura că elementele universului pe care îl descoperise de curând se aflau încă la locul lor. Ar trebui poate să fiu oarbă ca să nu văd...

Sfârșit